

လွေ့လော်အောင်

မြန်မာ့စကားပုံပမာ
တူရာပုံရိပ်များ

ပ န် ၊ ချီ ၊ ထွ န် ၊ ဝ အ ဝ င

အပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၁၀၄ / ၂၀၀၃ (၁)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၁၁၅၆ / ၂၀၀၂ (၁၂)

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ။

အုပ်စု - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၃၀၀ ကျပ်

အပုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်တင် (မြင့်သိင်္ဂီပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၂၀၈) လမ်း - ၃၀၊ ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးလှနိုင် (မြိတ်စာပေ)

အမှတ် ၆၆၊ ဗိုလ်ဥက္ကမလမ်း၊ ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်း။

ဖြန့်ချိရေး

မြိတ်စာပေ၊ ၁၉၀၊ ၃၁ လမ်း၊ ရန်ကင်း။

စီစဉ်သူ

ကိုလှနိုင် (မြိတ်)

အထက်မြန်မာပြည်ဖြန့်ချိရေး

နဂါးစာပေ (မန္တလေး)

ထွန်းဦးစာပေ (မန္တလေး)

ရွှေဇော်အောင်

မြန်မာ့စကားပုံပမာ

တူရာပုံရိပ်များ

မြတ်စာပေ

အမှတ် (၁၉၀) ၃၁ လမ်းအထက်၊ ရန်ကင်း။

မာတိကာ

- ၁။ တညာဖြူရွှေ ကုက္ကိုယ၊ ရူပာပါကောင်းလျက်ဆံတုံးဖျက်
- ၂။ တမြင်းလိုပြောင်၊ ချည်နှောင်ခံရ
- ၃။ ကရင်နီနှင့်ဆွမ်းစား၊ အံသွားပထက်ချိုက်လေပြီ
- ၄။ ကောင်းကင်တက်၊ လက်ဝှေ့သတ်
- ၅။ ကျားချင်းကိုက်ရာ၊ သမင်ကူမှားသည်
- ၆။ ကြက်ကစပါးစား၊ ထရံကဒဏ်သင့်
- ၇။ ကော်ဇော်မှတ်လို့ဖင်ထိုင်မိ၊ ထိုင်မိမှဖျာကြမ်းသိ
- ၈။ ကိစ္စတစ်လှည်း၊ ဂုဏ်တစ်ပဲ
- ၉။ ကံကောင်းမှ၊ ငါးဖလောင်း ဖားဖြစ်မည်
- ၁၀။ ကံမရှိခွေး၊ လိပ်ပေါင်ကျိုးတောင်မမှီ
- ၁၁။ ကျေးဇူးချေ၊ ရေလိုခန်း
- ၁၂။ ကုန်းလဲပိုးသေး၊ ထိပ်လဲထိုးသေး
- ၁၃။ ကြောင်သူတော်ဆို၊ ယိုတော့ကြွက်မွေး
- ၁၄။ ကြောင်အိပ်မက်မက်လျှင် ကြွက်သာမြင်
- ၁၅။ ကြည့်လေဝေးလေနားရွက်ခွေ
- ၁၆။ ကမ္ဘာမီးလောင်ရာ၊ ဆီမီးခွက်ကထတောက်သလို

မာတိကာ

- ၁၇။ ကိုယ့်လက်ပူမှ ဗူးရွက်ပြေးကိုင်
- ၁၈။ ကိုယ်မလှကိုယ်မမြင်၊ သူမလှကိုယ်ရယ်ချင်
- ၁၉။ ကျားကိုခလုတ်၊ သစ်အုတ်သင်ဖြူ၊ ဆူးကိုမွေ့ယာထင်
- ၂၀။ ကြိုးမဖြတ်ဘဲ တက်သုတ်လှော်
- ၂၁။ ကျော်တဲ့အင်းမဆင်းနဲ့
- ၂၂။ ကျားမှအိုလေပြီ၊ အစွယ်ကားမကျိုး
- ၂၃။ ကျောက်ကျောရေမတင်၊ ဘူးနားပင်းရေမဝင်
- ၂၄။ ကျောက်မျက်နဲ့မြင်း၊ စိုးစဉ်းသီက၊ ထမင်းဝ
- ၂၅။ ကြက်ကန်းအစာကောက်၊ ကျောက်ခဲသလဲရ
- ၂၆။ ကြက်မှောက်လှီး၍ ကြက်စာခွန့်
- ၂၇။ ကြောင်လက်သည်းဝှက် လိုမှထွက်
- ၂၈။ ကျွန်နှင့်သူကောင်းအတူပေါင်း၊ သူကောင်းကျွန်စော်နံ
- ၂၉။ ကျွန်မိုက်ကိုအရောဝင် အရိုသေတန်ချင်
- ၃၀။ ကြိုက်လျှင်သောက်တော့ပ ကြွက်ကျတဲ့ပုံးရည်
- ၃၁။ ခရမ်းသီးပိန်ဓားတုံး
- ၃၂။ ချေးနဲ့ပက်၊ လက်အရင်ပေ

မာတိကာ

- ၃၃။ ခိုင်ခံ့နန်းကို အဆန်းခြယ်
- ၃၄။ ခိုးရာလိုက်တိုင်း ကြိုက်တယ်မထင်နဲ့
- ၃၅။ ချိုကျိုးသည့်နွား အားယုတ်
- ၃၆။ ခြေနှစ်ချောင်းလည်းမကယ်နှင့် မင်းလှေမျောလည်း
မဆယ်နှင့်
- ၃၇။ ဂေါဏေန ဂေါဏော၊ သမဏေန သမဏော
- ၃၈။ ငါးရိုးမျက် လက်တို
- ၃၉။ စည်သားရေ ခွေးမျှော်
- ၄၀။ ဆေးသမားမထောင်းတာ လူနာမခံချို
- ၄၁။ ဆေးမူးထုံးပေါက် နှစ်မှုရောက်
- ၄၂။ ဆင်ပေါ်ကလူ ခွေးဟောင်လည်းအချည်းအနှီး
- ၄၃။ ဆင်လိုက်ရာ ဝါကြီး ဝါငယ်မရွေး
- ၄၄။ ဆင်မှာကျင်ငယ် ယင်မှာပင်လယ်
- ၄၅။ ဇက်မကိုင်သောမြင်း ကန်သင်းမရှိသောလယ်
- ၄၆။ ဈေးတောင်းခေါင်းရွက် ရွာစဉ်ထွက်
- ၄၇။ ညော်သာညော် မကြော်ဘူး

မာတိကာ

- ၄၈။ တစ်ပဲဖိုးလိမ်မာ တစ်ကျပ်ဖိုးမိုက်
- ၄၉။ တင်တော့ဘုရား စားတော့ရွှေကျီး
- ၅၀။ တောမျောက်သစ်ပင် ထိမထင်
- ၅၁။ တွင်းပျောက်သည့်ပုတတ် ပျာလောင်ခတ်
- ၅၂။ ထမင်းကြမ်းခဲသာမြင် တုတ်မမြင်
- ၅၃။ ဒေါင်းမှာအက စောင်းမှာည
- ၅၄။ ဓားမထက် ဓားသွေးကျောက်အပြစ်တင်
- ၅၅။ နဂိုတုန် မီးလှုံ၍မပျောက်
- ၅၆။ နွားတစ်ဘက်ကောင်းသော်လည်း ချောင်းမတတ်နိုင်
- ၅၇။ ပါးပိန်ရာ နဲ့သာဖို့မရ
- ၅၈။ ပိုးစုန်းကြူးထွန်း၍ တစ်မိုးလုံးမလင်း
- ၅၉။ ဖွတ်မိကျောင်းဖြစ် မြစ်မချမ်းသာ
- ၆၀။ ပြောသံကြားနှင့် တရားနာ
- ၆၁။ ဘုန်းရှိသူရောက် ဘုန်းမဲ့ပျောက်
- ၆၂။ မပို့ဘဲနှင့် မဲဇာရောက်
- ၆၃။ မက်လုမက်လုနှင့်လင်း

မာတိကာ

- ၆၄။ ယုန်ကျားချည် ခွေးကျားချည်
- ၆၅။ ယမ်းပုံနားမီးထား
- ၆၆။ ရွှေရိုးလို့ မိုးကြိုးပန်
- ၆၇။ လင်လိုတုန်း နားပဲ့
- ၆၈။ လည်လွန်းသည့်ဘီး ချေးသင့်
- ၆၉။ ဝါးဆွေးကို ချွန်၍မထက်
- ၇၀။ သူ့ချေးယုံ၍ ဝက်မွေး
- ၇၁။ သုံးထမ်းပိုးကျမှ အရွှသင်
- ၇၂။ ဟင်းစားကျက် အတက်ကောင်းပေါက်
- ၇၃။ အဖျားတက် အမှည့်ရနိုးနိုး

ကညာပြု၍ ဣတ္ထိယ၊ ဥပကောင်းလျက် ဆံထုံးပျက်

အောင်မြတ်တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ သားနှစ်ယောက် ရှိလေရာ အကြီးကောင်ပင် မူလတန်းတက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

အောင်မြတ်သည် လူရှုပ်လူပွေမဟုတ်လှသော်လည်း ရံခါဆိုသလို အသောက်အစား၊ အပျော်အပါးရှိတတ်ပေ သေး၏။ ထို့ကြောင့် ဇနီးမယားဖြစ်သူက ကွယ်ရာတွင် သိပ် စိတ်မချလှပေ။

တစ်နေ့တွင် တစ်ရပ်ကွက်တည်း အတူနေအသိဖြစ် သော ဆံပင်တိုတိုနှင့် အရပ်ပျက်မလေးနှစ်ဦးက အောင်မြတ်ကို ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်အအေးတိုက်ခိုင်းသဖြင့်အောင်မြတ်မှာ မငြင်းသာဘဲ အအေးတိုက်ရလေသည်။

ထိုသတင်းကို မယားဖြစ်သူ မညိုစန်းသိရှိပြီးနေခက် ဒေါသအူးပေါက်ကွဲကာ အကြီးအကျယ် ပြဿနာဖြစ်ကြသဖြင့်

မဆီမဆိုင် သူတို့ပါသိရှိကြ၍ ရပ်ကျော်ရွာကျော် ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

ပြဿနာဖြစ်ပြီး နောက်ရက်တွင် အတွေးအခေါ် ဘေးချော်သွားသော မစန်းညိုဗာဏ်ယောက် အစကဆံပင်ရှည် ရှည်၊ ခန့်ခန့်ညားညားရှုပ်ရှည်သည် ချက်ချင်းဆိုသလို ဆံပင်တိုတို၊ ကလက်တက်တက် ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ထိုပုံကိုကြည့်၍ အောင်မြတ်၏ပြောမနာဆိုမနာ သူငယ်ချင်းများက ကွယ်ရာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ထင်မြင် ချက်ပေးပြောဆိုကြသတည်း။

“ အောင်မြတ်မိန်းမ အခုမှပဲ အရပ်ျက်မပုံနဲ့ တူသွားတော့တယ် ”

ကညာဖြူရွှေကွတ္တိယ၊ ရူပကောင်းလျက်ဆံထုံးဖျက်

မြန်မာအမျိုးသမီးများအဖို့ အလှပြုပြင်ရာတွင် ဆံထုံးဆံပင်သည် အရေးပါလှသောအင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ပုဂံခေတ်က ဆံထုံးနည်း (၅၅) မျိုး ရှိသည်ဟူ၍ အမျိုးသမီးစာဆိုတော် ရဝေရှင်ထွေး၏ အန်ချင်းတွင် အထင်အရှား ရေးဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ထို့အတူ

အင်းဝခေတ်တွင် ၃၇ မျိုးဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကုန်းဘောင်ခေတ်တွင် ၇ မျိုးဟူ၍လည်းကောင်း၊ မှတ်သားမိပါသည်။ ယခုခေတ်တွင်ကား အလှူမင်္ဂလာ၊ ပွဲနေပွဲထိုင်မှလွဲ၍ ဆံထုံးခြင်း သိပ်မတွေ့ရတော့ပါ။ မည်သို့ဆိုစေ မြန်မာမိန်းကလေးတို့၏ ဆံပင်သည် လှပကျက်သရေရှိသော ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါကို တစ်နည်းအားဖြင့် အထောက်အကူပြုပေသည်။

(သံကိုသံဖျက် သံချေးတက်) အတူတူ။

xxxxx

ကမြင်းလို့ပြောင်၊ အချည်နှောင်ခံရ

“ဟေ့ ဟေ့ ”

မည်သူမဆို ရုတ်တရက်ခေါ်သံကြားလျှင် လှည့်ကြည့်မိစမြဲပင်။

“ဟေ့ အချစ်ကလေး၊ နင်တို့နောက်ကထမိပြ နေတယ်”

ထမိစကတ်ဝတ်ကောင်မလေးနှစ်ယောက် မျက်နှာနီမြန်းကာ ရုတ်ဒေါသဖြာသွားသည်။

“ ဟဲ့ ပါးကွဲသွားချင်လား ”

“ ဟား ဟား ဟား ၊ ချစ်လို့စတာပါကွယ်၊ စိတ်မချိုး ပါနဲ့။ ”

ဖိုးဇော်ကား အလွန်အစအနှောက်သန်သူဖြစ်သည်။

သူ့စနောက်၍ ပြဿနာဖြစ်ကြာတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်၊ သို့သော် အမှတ်သညာရှိသူမဟုတ်ပါ။

“ ဖေး၊ လေယာဉ်ပျံသံကြားတယ်၊ ဘေးကိုဘေးကို ”

အစပိုင်းတော့ ကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့မှလူများ ရုတ်တရက် ကြောင်သွားကြသည်။ နောက်မှ ဖိုးဇော်အထာသိကြသည်။

“ လမ်းရှင်းနေတာ လမ်းရှင်းနေတာ မောင်ဖိုးလုံးရဲ့ လေယာဉ်ကွင်းကြီးမှာ မကြာခင် လေယာဉ်ဆင်းသက်ပါတော့မယ် ”

“ ဝါး ဟား ဟား ”

ရယ်သံများမဆုံးမီ နဖူးပြောင်သော မောင်ဖိုးလုံးက ဖိုးဇော်ကို ရှက်စိတ်ဖြင့်ထိုးရာ ပွဲပြီးသောအခါ သွေးထွက်သံယိုဖြင့် ရုံးရောက်၊ ဂါတ်ရောက်ဖြစ်ကုန်ကြလေတည်း။

ကမြင်းလို့ပြောင် အချုပ်နှောင်ခံရ။ ။ အကျင့်သိက္ခာမဲ့စွာ နောက်ပြောင်ရာမှ ရာဇဝတ်မှုဖြစ်သည်အထိ ပြုမူမိတတ် သဖြင့်

အချုပ်အနှောင်ခံရတတ်ခြင်းဖြစ်သည်ကို ဆိုလို သည်။

(အကျီစားသန်က ရန်များသည်) အဇူတူ

xxxxxx

ကရုဏီယနှင့် ဆွမ်းစား အံသွားမထက်ခြံတ်လေပြီ

စိုးမင်းသည် ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမှနှစ်ခန်း၊ နှစ်ခန်းမှသုံးခန်း ဖြစ်နေလေပြီ။ ထို့အတူပင် ကားလည်း တစ်စီးမှနှစ်စီး၊ ထည်လဲစီးနိုင်ပေပြီ။

“ ဒီကောင် ပန်းချီပညာကို ဘာမှဟုတ်တိ၊ ပတ်တိ တတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကံကောင်းလွန်းလို့ ဒီလို ဘဝ ရောက်တာပါ ”

သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းမှ သည်သို့ ဝေဖန်ချက်တို့မှာ များလွန်းလှပါသည်။

ပြောလည်းပြောလောက်စရာပင်၊ စိုးမင်း၏ တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုကား၊ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း အံ့ဩစရာပင်ကောင်းလောက်ပါပေသည်။ ကုမ္ပဏီကြီးများမှ လုပ်ငန်းများ၊

ရစိုးရဋ္ဌာနမှလုပ်ငန်းများကို ကျယ်ပြန့်စွာလုပ်ဆောင်နေသူ
ရဖို့ သည်ထိုဘဝရောက်လာသည်မှာ အမှန်တော့ မဆန်း
ပွပါ။ ဆန်းနေသည်က သူ့ကိုမြင်သိ၊ စောင့်ကြည့်နေသူသာ
ဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် ပြောမနာဆိုမနာ သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက်က စိုးမင်းကို ပြောလေသည်။

“ မင်းကွာ၊ ပန်းချီပညာမှာ ငါ့လောက်လည်း တော်တာ
မဟုတ်ဘူး။ ဆိုင်းဘုတ်လေးဘာလေး နည်းနည်းပဲ ရေးတတ်
ပြီး ကျန်တာတွေက မင်းအလုပ်သမားတွေပဲ ရေးနေကြတာ
မင်းကိုငါ အထင်မကြီးဘူးကွာ ”

“ ဟဲ - ဟဲ ၊ သူငယ်ချင်းရာ မင်းအထင်မကြီးလဲ ကိစ္စ
မရှိပါဘူးကွာ ၊ ငါက မင်းတို့လို နိုင်ငံကျော်၊ ကမ္ဘာကျော်
အောင် ပန်းချီမရေးတတ်ပေမယ့် လူမှုဆက်ဆံရေး အတတ်
ပညာ၊ စီမံခန့်ခွဲမှုနဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအတတ်ပညာကြောင့် ငါ
သမင်းစားရတာ ကြာပါပြီကွာ ဟဲ ဟဲ ”

စိုးမင်းစကားကြောင့် ထိုသူငယ်ချင်း ဘာမှဆက်မပြော
နိုင်တော့ပေ။

ကရုဏီယနှင့်ဆွမ်းစား အံသွားပလက်ချိန်လေပြီ

ပိဋကတ်ကျမ်းစာများကို မတတ်ကျွမ်းလင့်ကစား ပရိတ်
ကြီး (၁၁)သုတ်၏ မေတ္တာသုတ်မှ ကောက်နှုတ်ချက် ကျက်
မှတ်ထားသော “ကရုဏီယ မတ္တကုသလေန ” အစရှိသည့်
ပရိတ်ကြီးကလေးတစ်ပုဒ်မျှဖြင့် လိုက်လံရွတ်ဖတ်ကာ ဆွမ်း၊
ခဲဖွယ်၊ ဘောဇဉ်တို့ကို အလှူခံသုံးဆောင်လာရာ ကလ
ကြာရှည်ပြီဖြစ်သဖြင့် ကိုက်ဝါးဖန်များ၍ မိမိအံသွားများပင်
ဗထက်ချိတ်အကွရာကဲ့သို့ ချိုင့်လျက် နေပေပြီဟု ဆိုခြင်း
ဖြစ်၏။

ဤသို့ပင် လွယ်ကူချောင်လည်စွာ နေထိုင်စားသောက်
လာခဲ့သည်မှာ ကြာလှပေပြီ ၊ ရိုး၍ပင်နေပြီဟု ဝင့်ကြား
ပြောဆိုသော စကားပင်ဖြစ်သည်။

xxxxx

“ ဘောင်းဘီထက် လက်ပေ့ထက် ”

သူ့ကို အများက အရှည်ကြီးဟု ခေါ်ကြသည်။
အရှည်ကြီးသည် မိန်းမစီးဖိနပ်လုပ်ငန်းကို အတော်

ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သည်။ လုပ်သားဘဝမှာ လုပ်ကိုင်ရင်း လုပ်ငန်းရှင် သူငွေးကြီးက သူ့လက်ရာကို သဘောကျ၍ ဆိုင်ထောင်အဖြစ် မတည်ပေးလိုက်လေသည်။

ဆိုင်ထောင်ဘဝဖြင့် အလုပ်သမားလေးငါးဦးကို ဦးစီး၍ အလုပ်လုပ်လေရာ အတော်အသင့်ပင် ဝင်ငွေဖြောင့်လေ သည်။

ထိုသို့ ဝင်ငွေဖြောင့်လာသဖြင့် ခြေဖျားထောက်ချင်လာ တော့သည်။

“ အစ်ကို ၊ ခေါင်းရင်းအိမ်က တီဗွီဝယ်လိုက်ပြီတဲ့၊ ညီမ တို့လဲ လိုချင်တယ် ”

“ အေးကွာ ၊ အစ်ကို စဉ်းစားနေပါတယ်၊ ဖိနပ်တွေ ဒီ အလျင်ပြီးရင် ဝယ်မယ်ကွာ ”

ဖိနပ်များ တစ်သုတ်ပြီးလျှင် တလျှင်ပေါ်သည်ဟု ဆိုကြ သည်။ တလျှင်ပေါ်လျှင် ငွေရွှင်သဖြင့် ငွေပင်ငွေရင်းကို သတိမရတော့ဘဲ သုံးစွဲမိသောအခါ အကြွေးတင်ရလေ တော့သည်။

“ ခေါင်းရင်းအိမ်က စက်ဘီးတစ်စီး ဝယ်တယ်ကွာ၊ အလကား အပေါစားကြီးပါ၊ ကြည့်နေ ငါဝယ်ပြီး စီးပြဦး မယ် ”

အိမ်ငှားနေရသော မိမိဘဝကို အရှည်ကြီးမသုံးသပ်နိုင်၊ အိုးပိုင်အိမ်ပိုင် အခြေခံရှိသူအပေါ် ပြိုင်ဆိုင်လိုစိတ်ကို မှားယွင်းစွာထားမိပြီးနောက် ဝယ်ထားခဲ့သော ပစ္စည်းများက အလုပ်အရင်းအနှီးကို အကြောင်းပြု၍ အပေါင်ဆိုင်သို့ ဝင်ချည်ထွက်ချည် လည်ပတ်နေလေတော့သည်။ ကြာသော် အကြွေးသံသရာတွင် နစ်မြုပ်လေတော့၏။ တစ်နှစ်ခန့် အကြာတွင် စီးပွားရေး ချွတ်ခြုံကျကာ ၊ အလုပ်သမားများ ဖယ်ခွာ၍ အရင်းပြုတ်လေသတည်း။

ကောင်းကင်တက်လက်ဝှေ့သတ်။ ။ ကောင်းကင်ကို လက်ဝှေ့သတ်သည်ဆိုသကဲ့သို့ ထိရောက်မှုမရှိဘဲ အကျိုး မဲ့ပြုလုပ်ခြင်းကို ဆိုလိုသည်။

xxxxxx

ကျားချင်းကိုက်ရာ သမင်ဇရာများသည်

မောင်ထွန်းသည် ရုံးတစ်ရုံးမှ သာမန်ဝန်ထမ်းလေး တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ တာဝန်ချိန်မဟုတ်သော ရုံးပိတ်ရက်

တစ်ရက်တွင် -

“ဟေ့ကောင် မောင်ထွန်းခဏ”

ခေါ်သံကြားသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ဌာနစိတ်မှူး ကိုဝင်းအောင် ဖြစ်နေသည်။ ကိုဝင်းအောင် သူ့လိုဌာနစိတ်မှူးဖြစ်သော ကိုလှမိုးကို မကျေနပ်ကြောင်း၊ လှမိုးမှာ အထက်လူကြီးနှင့်ပေါင်းပြီး သူတို့အပေါ် လူပါးဝကြောင်း၊ လူတွင် ကျယ်လုပ်ကြောင်း၊ ဆောင့်ကြားကြား နိုင်သဖြင့် ကြည့်မရကြောင်းတို့ကို မိုးမွန်အောင် ပြောပြနေသဖြင့် မောင်ထွန်းမှာ စိတ်မသက်မသာ နားထောင်နေရပေသည်။

ထိုအခိုက် ကိုလှမိုးမှာ သူတို့ရှိရာ ဦးတည်လာနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မောင်ထွန်းက ထိုနေရာမှ ရှောင်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်မောင်ထွန်း၊ မင်းက ဘာမှမဆိုင်တဲ့ ကောင်၊ အသာနေစမ်းပါကွာ၊ ဒီကောင် ဘာမှမလုပ်ရဲပါဘူး၊ လုပ်လဲ ငါကခံမယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး”

ရေချိန်ကိုက်လာဟန်တူသော ကိုလှမိုးကို ဘုကြည့်ကြည့်သည်ဟု ဆိုကာ ကိုဝင်းအောင်က ဆွဲထိုးလေ၏။ မောင်ထွန်းမှာ

သူတို့နှစ်ဦးအား ဝင်ရောက်ဖြန့်ဖြေမိရင်း ပြသနာထဲ ပါသွားတော့သည်။ ရုံးဖွင့်ရက်ရောက်သောအခါ ငြိမ်မှုကျူးလွန်သူတို့ အလုပ်ပြုတ်သည့်အထဲတွင် မောင်ထွန်းပါ မအူမလည် ပါသွားရလေတော့သတည်း။

ကျားချင်းကိုက်ရာသမင်ကုမ္ပဏီသည်။ ။ ကျားချင်းကိုက်ရာတွင် သမင်ကဝင်ရောက်ကုမိမားသည် ဆိုသကဲ့သို့ အင်အားကြီးသော ရန်သူအချင်းချင်း ပဋိပက္ခဖြစ်ရာတွင် ဝင်ရောက်ကုမိမားခြင်းကို ဆိုလိုသည်။

xxxxx

“ကြက်တစ်စပါးစား ၊ ထရုံက ဒါဏ်သင့်”

ကိုလှမောင်သည် ဌာနကြီးတစ်ခုမှ ပစ္စည်းကိုင် အဝယ်တော် တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် နယ်မှရန်ကုန်သို့ အမြဲလိုရောက်ရှိတတ်၏။

ရန်ကုန်ရောက်ပြီဆိုလျှင် ထုံးစံအတိုင်း နတ်စည်းစိမ်ခံစားလေတော့သည်။ စားသောက်ဆိုင်များတွင် သုံးဖြုန်း

စားသောက်၍ မိန်းမပျက်များနှင့် ထင်တိုင်းကြဲနေကာ အရက်ဘီယာထဲတွင် နစ်မွန်းနေတော့သည်။

တစ်ခေါက်မှနှစ်ခေါက်၊ နှစ်ခေါက်မှသုံးခေါက်နှင့် အချိန်တွေ ကြာလာသောအခါ ငွေစာရင်းများ ကွာဟ၍ ကိုလှ မောင်တစ်ယောက် ထောင်နန်းစံရရှာလေတော့၏။ ထိုအခါ သားသမီးများနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဇနီးဖြစ်သူမကြီး မေမှာ အားကိုးရာ မဲ့ခဲ့ရလေသည်။

သိပ်မကြာမှီမှာပင် မကြီးမေသည် ကာမိုင်းမြို့သား တစ်ယောက်ကို အားကိုးရာ အသစ်ရှာခဲ့ရလေရာ အပျိုဖော်ဝင်စ သမီးကြီးမှာ မြစ်ကြီးနားမှ အဒေါ်များနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ ရှာ၏။ ကြင်ဖော်အသစ်နှင့် မကြီးမေမှာလည်း ရောဂါဆိုး တစ်ခု၏ ဖိစီးမှုကြောင့် အရွယ်ကောင်းစဉ် ကွယ်လွန်သွား ပြန်ရာ သမီးလက်ရှူးရဲ့နှင့် သားငယ် တောင်တောင်တို့မှာ ကွယ်ရာမဲ့ ဖြစ်ရလေတော့သည်။

ကိုလှမောင်မှာ သူချစ်လှပါသော မိသားစုလေးအဖြစ် ကိုစိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ကြားသိနေပါသော်လည်း၊ ကိုယ်တိုင်ကပင် ထောင်နန်းစံဝင်နေရသည်မို့ မိုက်ပြစ်တို့ကို

အံ့ကြိတ်ခံရုံမှတစ်ပါး မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ပါလေ။ ကိုလှမောင်မှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်၍ ပြစ်ဒဏ်ခံရသော်လည်း အပြစ်မဲ့မိသားစုမိသားစုလေးမှာ ဘဝပျက်ရရှာလေသည်။ ကြက်ကစပါးစစား ထရံကဒဏ်သင့်။ ။စပါးလာစားသည်ကကြက်၊ ခဲမှန်ခံရသည်က ထရံဖြစ်သကဲ့သို့ အပြစ်ကျူးလွန်သူကတစ်ဦး၊ မဆီမဆိုင် ဒုက္ခခံရသူတစ်ဦးကို ဆိုလိုသည်။

xxxxx

စကားစကားတို့ကို ဖင်ဆိုင်မိ ၊ ဖင်စားမှလျာကြမ်းသိ

မောင်လူအေးက မြေပဲလှော်ကြိုက်တတ်သည်။ အလုပ်ပြန်ချိန် နောက်ကျတတ်သဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ထဲမှ မြောက်ဥက္ကလာအိမ် မရောက်မီ အဆာပြေမြေပဲဆားလှော်ဝယ်စားတတ်သည်မှာ ယခုတော့ နှစ်နှင့်ပင် ချီပေပြီ။

ထို့ကြောင့်လည်း မြို့လယ်တွင် စက်ဘီးလေးနှင့် မြေပဲ လှော်ရောင်းသော ဦးဘသောင်းကို ခင်မင်ရင်းနှီးရတာ မဆန်းလှပါ။

“ မောင်လူအေး ပြန်တော့မလားကွ ”

“ ဟေ့ကောင်လေး၊ ဒီနေ့ တယ်နောက်ကျနေပါလား ”

ဤသို့ဤနှယ် အစပြု၍ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြရသည်။

မြေပဲလှော်ရောင်းနေသော ဦးဘသောင်းမှာ အရာရှိ တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဘူးသည်ဟု မောင်လူအေး သိရသည်။ ဗေဒင် ပညာလည်း လေ့လာလိုက်စား ဟောကြားသေးသည်ဆို၏။

ပုံနှိပ်စက်အလုပ်သမားလေး မောင်လူအေးကတော့ မိမိ အသက်၊ ဝါ၊ အတွေ့အကြုံရှိသူမို့ ရိုသေလေးစားစွာပင် ဆက်ဆံပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မိမိအခက်အခဲတို့ကို ဦးဘသောင်းအား ဖွင့်ဟမိတတ်သည်။

“ ဦးလေးရယ် ဒီမြေကွက်ကို အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် တို့ ကျေနပ်လို့ ရောင်းထားကြတာပါ။ မြေဈေးကလဲ ဒီနှစ်လို မခေါင်ခိုက်သေးပါဘူး။ အခုလို မြေဈေးတွေ တက်လာမှ ဝယ်သူကို ကျွန်တော်တို့ အခွင့်အရေးတောင်း ရင် တရားပါ့မလားဗျာ ”

“ အင်း - ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲကွာ၊ တန်ရာတန် ကြေး ဆိုတာ ရှိတာပေါ့ ၊ ပြီးတော့ မင်းတို့ အရောင်းအဝယ်

စာချုပ်က သာမန်ပဲဟာ ၊ တကယ်ဆို ဂျီပီကို တရားရုံးချုပ် မှာ ရှေ့နေနဲ့လွဲမှ တရားဝင်တာကွ ”

သည်မျှလောက်ထိ မောင်လူအေး နားမလည်ပါ။ လွန်ခဲ့ သည့် နှစ်များက မြေကိုဝယ်ချင်သူမရှိ၊ ဈေးကလဲအောက် ဈေး ထိုးကျနေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အခက်အခဲရှိချိန်၌ ထိုမြေကို အလွန်နည်းပါးသော ငွေကြေးနှင့် ရောင်းဖြစ်ခဲ့ သည်။ သည်နှစ်ကျမှ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် မြေဈေးက ဆယ်ဆခန့် ထိုးတက်သွားသည်။

“ အင်း ၊ ဦးလေးပြေသလိုစကား ကျွန်တော့်အမျိုး တစ်မျိုးကလဲ ပြောကြပါတယ်၊ ကျွန်တော် ကာယကံရှင်ပေ မယ့် ငွေပိုတောင်းဖို့ ကိစ္စဖြစ်မြောက်ရေးမှာတော့ သူတို့ပဲ ကြိုးစားနေကြတယ် ”

“ ဟဲ့ကောင် - ငအရဲ့ ၊ ငွေဆယ်သိန်းဆိုတာ မင်းတစ်သက် ရှာလို့လွယ်မလားကွာ၊ မင်း မတရားလုပ်တာ မှ မဟုတ်ပဲ၊ ရပိုင်ခွင့် ပြောတာပဲဟာ၊ အလုပ်သာလုပ်ကွာ၊ နေအုံး၊ မင်းကိစ္စ ဦးလေးထွက်ချက်ပြီးဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောပြမယ်၊ အောင်မြင်ရင်တော့ တို့ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ကြ ရအောင် ”

“ ဦးလေးဘသောင်းစကားကြောင့် မောင်လူအေး စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာသည်။

“ ဗျာ ၊ ဘာအလုပ်လဲဦးလေး ”

“ ဪ၊ ဒီလိုပါကွာ ၊ မင်း အဆင်ပြေရင် ဦးလဲလုပ်ငန်း တစ်ခု ပြောင်းလုပ်မယ်ကွာ၊ မိုးကောင်းဘုရားမှာ ဟောခန်း လေးတစ်ခန်းဖွင့်မယ် ရည်ရွယ်တယ်၊ အဲဒါ ငါ့တူကို ကူညီ ခိုင်းမလို့ပါ ”

“ ဒါများ ဦးလေးရယ် ၊ ဒီမြေကွက်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့လုပ်ငန်းက အဆင်ပြေရင် ဦးလေးကို ကူညီနိုင် သလောက် ကူညီမှာပါဗျာ ”

“ ဘာပဲပြောပြောပေါ့ကွာ ၊ မြေကွက်ကိစ္စ မင်း ကျိန်းသေရမယ်လို့ ဦး တွက်ကိန်းတွက်ထားတယ် ၊ ပိုသေချာအောင် ဦး ယတြာလုပ်ပေးမယ် ”

ထိုယတြာကို မောင်လူအေး မချေပါ။ ထို့ပြင် မိမိလွှဲပြောင်းပေးရမည့် ကိစ္စရပ်များကိုလည်း ကြည်ကြည် ဖြူဖြူ လွှဲပြောင်းပေးလိုက်သဖြင့် မြေကွက်ဝယ်သူ၊ သူဌေး ဒေါ်ခင်ဝင်းမှာ စမ်းသာ၍ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သော

မောင်လူအေး မိသားစုအား တတ်နိုင်သမျှ ငွေကြေး ပေးကမ်း ကူညီလိုက်လေသည်။

မိမိရိုးသားမှု ဂုဏ်ကြောင့်ရသောငွေကို မောင်လူအေး က မိမိ၏အိမ်လေး ပြင်ဆောက်ရန် စိတ်ကူးစဉ်းစားထားလေ သည်။ ဦးဘသောင်း နှင့် တွေ့သောအခါ -

“ မင်းတော်တော်ညံ့တဲ့ကောင်ကွာ ၊ ဒီခေတ်မှာ နေရာ တကာ ပျော့ညံ့နေလို့မရဘူးကွာ၊ ငါ ပြောသလို ငွေများများ မင်းမရတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ကဲ မင်း အခု ငွေဘယ် လောက်ရလဲ ”

“ အင်း သိပ်တော့မများလှပေမယ့် ကျွန်တော့အ ထောက်အကူအများကြီး ရပါတယ်ဦးရယ် ”

“ အေးကွာ ၊ ဒါဆိုလဲ ဦးကိုနှစ်သောင်းလောက်တော့ ကူညီကွာ၊ ဒီငွေက ဟောခန်းမဖွင့်နိုင်ပေမယ့် ဦး ဟောစာတမ်း ဝဏန်းထွက်တဲ့ ကွန်ပြူတာ စက်လေးပြင်ထား ကာ ပြန်ရွေးချင်လို့ပါ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် မောင်လူအေး အလုပ်တိုက် ဦးလာခဲ့မယ်ကွာ ၊ ဘယ်လိုသဘောရလဲ ”

“ အာ ၊ ဦးမလောနဲ့၊ ကျွန်တော်ပဲလာခဲ့ပါ့မယ်၊ ဦး

အလုပ်ပျက်မှာပေါ့ ”

“ အေးကွာ ၊ ဒါဆိုလဲပြီးတာပဲ ၊ ဦးကိုကူညီဖို့ မမေ့နဲ့နော်”
မောင်လူအေး ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးပြီး ထွက်လာခဲ့ပါ ။
နောက်နေ့ညနေတွင် မောင်လူအေး မြေပဲလှော် မစား တော့ပါ။
သူ့ကိုယ်စား စာလေးတစ်စောင်သာ ရေးပေးလိုက် ပါသည်။

ဦးလေး

ကျွန်တော် ဦးလေးကို တကယ်ခင်တာပါဗျာ။

ဒါပေမယ့် မြော်မြင်တတ်တဲ့ဦးလေးစိတ်ကိုတော့ ကျွန်တော်
ကြောက်လှပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးလေးဆီ ကျွန်တော်
မလာတော့ပါ ၊ ကျွန်တော့ဆီလဲ ဦးလေး မလာ ပါနဲ့ ၊
မကူညီနိုင်တာ စိတ်မကောင်းပါခင်ဗျာ။

လူအေး။

ထိုနေ့မှစ၍ ဦးဘသောင်းမှ အချောင်ငွေလဲမရ၊ မိတ်ဆွေ
ကောင်းလည်း ဆုံးရှုံး၊ အမြဲအားပေးနေသော ဖောက် သည်
တစ်ယောက်လည်း ဆုံးရှုံးသွားရလေသတည်း။

ကောဇော်မှတ်လို့ ဖင်ထိုင်မိ၊ ဖင်စူးမှဖြာကြမ်းသိ

ကော်ဇောသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့၏။ ဖျာကြမ်းမှာမူ ဝါးကို
ရက်လုပ်ထားသဖြင့် ကြမ်းတမ်းမာကြောလေသည်။
ဤနည်းတူပင် ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့သည် နူးညံ့သိမ်
မွေ့သော သဘောရှိ၏။ ပညာမဲ့သူမိုက်တို့ကား သဘော ထား
ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းကြလေသည်။

ဆိုလိုသည်မှာ ပညာရှိသူတော်ကောင်းထင်မှတ်၍
ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခဲ့မိပြီး အန္တရာယ်ဒုက္ခပေးတော့မှ
သူယုတ်မာဖြစ်ကြောင်း သိရပေသည်ဟု ဆိုလိုသည်။

“ဘုရားမှတ်လို့ ကိုးကွယ်၊ ဖွတ်ထွက်မှတောင်ပိုမှန်းသိ” တူတူ

xxxxx

ကိစ္စတစ်လှည့် - တစ်စုံတစ်ရာ

စာရေးဆရာပေါက်စ ကိုလူအောင်တစ်ယောက် မြစ်ကြီး
နားသို့ ပြန်ကြမည့်ဆေးရုံဧည့်သည်တို့အား ရန်ကုန် ဘူတာ
ကြီး လိုက်ပို့တော့ လွယ်အိတ်တစ်လုံးသာပါခဲ့သည်။

“ခက်ပြီကိုလူအောင်ရေ၊ ခရီးသွားဝရမ်းက ကျွန်တော် လူနာရှင်နဲ့ လူနာစောင့်နှစ်ယောက်ပဲ ရတယ်၊ ကျွန်တော့် အမျိုးသမီးအတွက် မရဘူးတဲ့ဗျာ၊ ရထားကလဲ ထွက်ချိန်နီး နေပြီ ”

ဆေးရုံဆင်းစလူနာ ကိုမြင့်ဝေက ညည်းညည်းညာညာ ပြောသဖြင့် ဘယ်လိုကူညီရမလဲ ကိုလူအောင် အမြန်စဉ်းစား ရသည်။ ကိုမြင့်ဝေမှာ မိုင်းထိလူနာတစ်ဦးမို့ ခြေတစ်ဘက် ဖြတ်လိုက်ရပြီး ယခု ဂျိုးထောက်ပင် ကျင့်သားမရသေး။

ကိုမြင့်ဝေအမျိုးသမီး မစန်းမှာလည်း ယောက်ျားဖြစ်သူ ဒုက္ခိတဆေးရုံဆင်းရက်ကို မြစ်ကြီးနားမှပင် တကူးတက လိုက်ကြိုခြင်းဖြစ်သည်။ သည်လောက်အချိန်နီးကပ်နေပါ လျှင် ရထားလက်မှတ်ကိစ္စမလွယ်ကူနိုင်တော့။ မစန်းမှာ လည်း လည်လည်ဝယ်ဝယ်ရှိသူတစ်ယောက် မဟုတ်ရှာ။

ကံကောင်းထောက်မစွာပင် ဘူတာကြီးထဲတွင် ကိုလူ အောင် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့်တွေ့၍ ငွေအနည်းငယ် ဆွဲလိုက်ရသည်။ ရထားထွက်ရန်ငါးမိနစ်၊ ကိုမြင့်ဝေတို့ လင်မယား သံဇကာခြားလေပြီ။

“ကဲ ကိုမြင့်ဝေ ၊ စိတ်ချလက်ချသွားနှင့်တော့၊ ကျွန်တော်မစန်းကို နောက်ရထားနဲ့ ထိုင်ခဲ့မဲ့ ဝယ်လိုက်ခဲ့ မယ်၊ ခင်ဗျားမန္တလေးကစောင့်နေပါ ” ဖြစ်ပါ့မလား ဗျာ ၊ အားနာစရာ ကိုမြင့်ဝေမှာ လွန်စွာအားနာနေပုံရသည်။ မစန်းမှာ လည်း မျက်ရည်တလည်လည်။

“အားနာမနေနဲ့ ၊ ရထားထွက်ပြီ သွားနှင့်တော့ဗျို့။”
ကိုလူအောင်တို့မှာ နောက်ထွက်မည့်ရထားစီးရန် တန်းစီရင်း ကျန်ခဲ့လေသည်။ သည်လိုနှင့် အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခု လွယ်အိတ်တစ်လုံးဖြင့် နောက်နေ့တွင် ကိုလူအောင်တစ်ယောက် မန္တလေးသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ ထိုနေ့က သောကြာနေ့မို့ မန္တလေးရောက်ရောက်ချင်း ရထားလက်မှတ်အမြန်စီစဉ်ပါက တနင်္လာနေ့ နံနက်ရုံးချိန် မီ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်နိုင်ပေသည်။

ကိုလူအောင်တို့ မန္တလေးရောက်တော့ ဘူတာကြီး စင်္ကြံနပ်လက်ဖောင်းပေါ်တွင် ပူပင်သောကနှင့် စောင့်မျှော် နေသော ကိုမြင့်ဝေကို လူနာစောင့်နှင့်အတူ တွေ့ရသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ ကိုလူအောင်ကို ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါ

တယ်ဗျာ ဆိုတဲ့စကားကလွဲပြီး ဘာမှ မတက်နိုင်ပါဘူးဗျာ”
ကိုမြင့်ဝေက မျက်ရည်တလည်လည်နှင့် ကျေးဇူးစကား
ဆိုရှာသည်။

“ဟာ ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ခုလိုကူညီခွင့်ရတာကိုပဲ ကျွန်တော်
ဝမ်းသာလှပါပြီ ၊ ကဲ ကျွန်တော်ရောက်တုန်း စိန်ပန်းထဲ
ခဏသွားအုံးမယ်၊ မန္တလေးမှာ ကျွန်တော့်ဆွေမျိုး မိသားစု
တွေရှိတယ်ဗျာ ၊ ကျွန်တော်လဲဒီညရထားနဲ့ပဲ ရန်ကုန်ပြန်ဆင်း
လိုက်သွားမယ်ဗျာ၊ သွားပြီဗျို့။”

မန္တလေးမိသားစုများမှာ အဖေကလွဲ၍ ကိုလူအောင်ကို
ဝိုင်းဝန်းအပြစ်တင်ကြသည်။ ရန်ကုန်ရောက်တော့ ကံကောင်း၍
ရုံးမှ အရေးယူမခံရသော်လည်း ဇနီးဖြစ်သူက
ဘာမပြောညာမပြောလုပ်ရက်ကို မကျေနပ်ချေ။ သို့သော်
ကိုလူအောင်က မိမိလုပ်ရက်ကို ဂုဏ်ယူပါသည်။

ကိစ္စတစ်လှည်းဂုဏ်တစ်ပဲ
ဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းကိစ္စသည် လှည်းတစ်စီးတိုက်မှု
ကြီးလေးပါသည်။ ရရှိမည့်ဂုဏ်မှာကား ပိုက်ဆံတစ်ပဲမျှသာ
တန်ပေသည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။ ပါဝင်ကြိုပမ်းရသည်

ကိစ္စများနှင့် ရရှိခံစား ရသည်အကျိုးတရား မမျှတဟု
ဆိုပေသည်။

xxxxxx

“ကံကောင်းမှ ငါးပလောင်း ဟားဖြစ်မည်”

မောင်ထွန်းသည် အထက်အညာအရပ်မှ ရန်ကုန်မြို့ကို
စွန့်စားထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ အဓိကအကြောင်းအရာ
ရည်ရွယ်ချက်မှာ မိမိ၏ဝါသနာပါသော စာပေအနုပညာ
ပညာနယ်ပယ်တွင် နေရာလေးတစ်ခုရ၍ ဘဝကိုရပ်တည်
နိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

သို့သော် တကယ့်လက်တွေ့တွင်ကား အခက်အခဲများ နှင့်
ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရပါသည်။

ကံကောင်းထောက်မ၍ အစ်ကိုသဖွယ် ရင်းနှီးခင်မင်ရ
သော စာရေးဆရာပေါက်စလည်းဖြစ်သော တစ်ရွာတည်း သား
ကိုနိုင်အောင်ရှိနေ၍သာ စားဝတ်နေထိုင်ရေး မပူပင် ရပေ။

“မင်းရွာကထွက်လာတာ ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲကွာ”

မောင်ထွန်းက ရှေးကနဲ့ သက်ပြင်းပူကြီးချရင်း ဖြေလိုက်သည်။

“ရည်ရွယ်ချက်တွေလဲ ထားလို့ မရတော့ပါဘူးဗျာ၊ တကယ်တော့ အနုပညာနယ်ပယ်က အတော်ကျယ် ဝန်းတာ”

“ဟေ”

ကိုနိုင်အောင်က မောင်ထွန်းကိုကြည့်ရင်း အံ့ဩ နေသည်။

“အေးပေါ့လေ ၊ မင်းကျယ်တယ်ထင်ရင်လဲ ကျယ်မှာ ပေါ့ကွာ ၊ ငါလဲ စာပေနယ်မှာ နေရာရဖို့ ကြိုးစားနေတာ မင်းလဲအမြင်ပဲ၊ ဒါနဲ့ ဘဝကိုရပ်တည်လို့ မရသေးခင်တော့ မင်းလဲငါလိုပဲ အခြားအလုပ်တစ်ခုလုပ်ရင်း၊ စာပေအနုပညာ လောကမှာ နေရာရဖို့ ကြိုးစားရမှာပေါ့ကွာ”

မောင်ထွန်းမှာ ကံကောင်းထောက်မ၍ ကိုနိုင်အောင် အဆက်အသွယ်ဖြင့်၊ စာပေထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းမှ လုပ်ငန်း တစ်ချို့ရရှိလေသည်။

သို့သော်လည်း တောင်သူလုပ်ငန်းဖြင့်သာ ကျင်လည်ခဲ့သော မောင်ထွန်းအဖို့ စာပေထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းများကို မကျွမ်းကျင်ပါ။

မကျွမ်းကျင်သောကြောင့် ၊ အလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားပါ။ လုပ်နေရသော်လည်း သံပတ်ပေးစက်ရုပ်နှယ် ဝတ်ကျော တန်းကျော သဘောသာ ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။

ကိုနိုင်အောင်မှာ မောင်ထွန်းနှင့် အသက်ဆယ်နှစ်ကျော် ကွာသော်လည်း၊ အလုပ်များကို မောင်ထွန်းထက်နှစ်ဆ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ပါသည်။ မောင်ထွန်းက တခေါခေါ အိပ်ပျော်နေချိန်တွင် ကိုနိုင်အောင် တကုတ်ကုတ် အလုပ်လုပ်နေပါသည်။

မောင်ထွန်းမှာ အခြေခံပညာ (၁၀)တန်းအထိ သင်ကြားဖူးပါသည်။ စာပေအရေးအသား မဆိုးလှပါ။

သို့သော် မိမိစိတ်ကူးယဉ်သလို မဖြစ်တော့ စိတ်ဓာတ် မကျ ၊ စိတ်ဓါတ်မကျတော့ မကြိုးစားတော့ အလုပ်မဖြစ်၊ ဤသို့ သံသရာလည်သွားလျှင် မောင်ထွန်းရှေ့ရေးဘဝ ဘယ်လိုဖြစ်တော့မည်ကို ခန့်မှန်းနိုင်ပေသည်။ မိမိဘဝကို အချိန်မီပြုပြင်သင့်လှပေသည်။ မိမိစိတ်ကူးယဉ်မျှော်လင့်ချက်ကို အပင်ပန်းအဆင်းရဲခံ၍ စိတ်ဓါတ်ကောင်းနှင့် ရဲဝံ့

စွန့်စား တက်ကြွစွာ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရမည်သာ ဖြစ်ပေ သည်။
 ကံကောင်းမှငါးဖလောင်းဖြစ်မည်။ ။ ငါးဖလောင်းသည်
 ဖားဥမှ ပေါက်ဖွားသည့် သတ္တဝါလေးဖြစ်သည်။ ဖားကဲ့သို့
 ဦးခေါင်းရှိပြီး ငါးကဲ့သို့ အမြီးရှိသဖြင့် ရေထဲတွင် ငါးများ နည်းတူ
 ကူးခတ်သွားလာနေနိုင်ကြသည်။ ထိုငါးဖလောင်း အဖြစ်နှင့်
 ရက်အတန်ကြာနေပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်း ဖား ငယ် အဖြစ်သို့
 ပြောင်းလဲသွားလေ၏။ ငါးဖလောင်းငယ် လေးများသည်
 အိုင်ငယ်၊ ကန်ငယ်နှင့် တွင်းချိုင့်များတွင် ပေါက်ဖွားလေ့ရှိရာ
 ရေခန်းခြောက်၍ လည်းကောင်း၊ ကလေးသူငယ်များ
 ဆော့ကစား၍ လည်းကောင်း၊ အခြား သတ္တဝါများ
 ဖမ်းဆီးစားသောက်၍ လည်းကောင်း၊ အများ အားဖြင့်
 သေကြေပျက်စီးတတ်သောကြောင့် ဖားဘဝသို့
 ရောက်ရန်မှာ လွန်စွာခက်ခဲလှပေသည်။

ထို့အတူ မျှော်မှန်းချိတက်သည့် အောင်မြင်သောဘဝ
 ပန်းတိုင်ရောက်ရှိရန် မလွယ်ကူလှပဲ အနှောက်အယှက်
 အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးကြားတွင် တည်ရှိနေသောဘဝအဖြစ်
 အခြေအနေကို ဖော်ညွှန်းဆိုလိုသည်။

“ ကံမရှိတဲ့ခွေး လိပ်ပေါင်ကျိုးတောင်မမိ ”

ကိုနောင်နှင့် ဂျင်မီမှာ ပြောမနာဆိုမနာ သူငယ်ချင်းများ
 ဖြစ်ကြသည်။

“ ဟေ့ဂျင်မီ၊ မင်းတွေ့မှ ဟိုနားသွားသတိရတယ် ”

“ ဘယ်နားလဲ ”

ကိုနောင်က ကိုဂျင်မီနားရွက်ကိုကိုင်၍ ပြောမှ သူ
 နားလေးခြင်းကို စနောက်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုဂျင်မီ
 သဘောပေါက်သွားသည်။ နောင်ကြာသောအခါ သူတို့သူ
 ငယ်ချင်းနှစ်ဦးဆုံတွေ့ကြလျှင် နားလေးသော ကိုဂျင်မီ ကပင်
 တင်၍ “ ဟိုနားသွားသတိရတယ် ” ဟု နောက်
 ပြောင်တတ်လေသည်။ ကိုဂျင်မီနှင့် စကားပြောလျှင် မျက်နှာ
 ချင်းဆိုင်အနေအထားနှင့်ပြောမှ နားလည်သူဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသော်လည်း
 ဘဝပေးအခြေအနေချင်းကား မတူညီကြပါလေ။ ကိုနောင် ကား
 ခိုးသား၍ ကြီးစားသူဖြစ်သည်။ မြေကွက်များ ဈေး

ကောင်းရစဉ်က ပွဲစားဘဝနှင့် အတော်ဟန်ကျလိုက်သေး သည်။
နောက်တော့ လက်သမားဆရာတဝါ အခုစက်ဘီး
ပြင်ဆိုင်လေးဖြင့် ဘဝကို ရုန်းကန်နေရသူဖြစ်သည်။ တစ်နေ့နေ့
တစ်ချိန်ချိန်တွင် ဘဝအောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ကို ရောက်ရမည်ဟု
ယုံကြည်ခံယူထားသူဖြစ်သည်။

ကိုဂျင်မီကတော့ သည်လိုမဟုတ်။ ဘာခံယူချက်၊
ယုံကြည်ချက်မှမရှိ။ သို့သော် လူချမ်းသာဖြစ်ချင်စိတ်က တော့
သူတို့နှစ်ဦး တူညီကြသည်။ ကိုဂျင်မီ၏ဇနီးသည် မတုတ်မှာ
မုန့်ဟင်းခါး အသုပ်စုံရောင်းရ၏။ သူ၏ဝင်ငွေ ထဲမှ ကိုဂျင်မီကို
တစ်နေ့နှစ်ရာကျပ် အပ်ရသည်။ ကိုဂျင်မီ
အိမ်ကိုကပ်နေကြသော အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုလှဦးထံမှလည်း လစဉ်
အိမ်လခကို ကိုဂျင်မီရလေ၏။ မိန်းမလုပ်စာထိုင်စား ရင်း
ထွက်ငွေထက် ဝင်ငွေပိုနေသဖြင့် စုမိဆောင်းမိရှိတော့ သည်။
ထိုငွေကို ငွေတိုးချလေသည်။

သို့သော် ကပ်စေးနည်းသူဖြစ်သည့်အလျောက် မိန်းမ
ဖြစ်သူ အရင်းအနှီးလိုလျှင်ပင် သူ့ထံမှငွေတိုးနှင့် ချေးငှားရ
လေသည်။

တစ်နေ့တာ ကိုဂျင်မီအလုပ်ကား ဘုရားပွဲနတ်ပွဲတင်၊
ဆုတောင်း၊ ဘုရားရှိခိုး၊ ဝင်ငွေထွက်ငွေတွက်ချက်၍ အိမ်မှ
နေတုန်း ဒါတွေနှင့်ပဲ အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သည်။

တစ်နေ့ကိုဂျင်မီထံ ကိုနောင်ရောက်လာသည်။

“ဟာ - သူငယ်ချင်းဂျင်မီ၊ မင်း အတော်ကြီးပွားနေပါ
လားကွ ”

“လုပ်မနေပါနဲ့ကွာ ၊ ငါ မင်းအကြောင်း အကုန်သိပြီး
သားပါကွာ ၊ ဒီသုံးလေးနှစ်အတွင်း မင်း ငွေတိုးငွေရင်း ၁၅
သိန်းလောက် ဖြစ်နေပြီဆိုတာ ”

“ဟဲ ဟဲ မင်းဘယ်ကကြားလဲ ”

“ငါသိတာပေါ့ကွာ ၊ ငါလဲ လုပ်ငန်းတွေ သိပ်အဆင်
မပြေဘူးကွာ ကြီးစားပါလျက်နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိဘူး ကွာ
၊ အဲဒါ လုပ်ငန်းအရင်းအနှီးအတွက် ငွေလိုလို့ မင်းဆီ လာပြီး
အကူအညီတောင်းတာကွ ”

ကိုဂျင်မီက ကိုနောင်ကို အပြုံးဖြင့်ကြည့်ရင်း ခေါင်းတ
ဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

“ရပါတယ်ကွာ ၊ သူငယ်ချင်းတွေပဲ ကူညီရမှာပေါ့ ၊

သူများဆိုရင်တော့ ၁၅ ကျပ်တိုးယူတယ်ကွာ၊ မင်းဆိုရင် တော့ ငါ့မိန်းမကိုပေးတဲ့နှုန်း ၁၀/-တိုးပဲ ယူမယ် ဟုတ်လား”

“ အေးပါ - သူငယ်ချင်း ကျေးဇူးရှင်ရယ်၊ ကျေးဇူးတင် ပါတယ် ”

လောကတွင် ဤလိုလူမျိုးတွေလည်း ရှိပါသေးသည်။ ကံမရှိတဲ့ခွေး၊ လိပ်ပေါင်ကျိုးတောင်မမီ။ ။ ခွေးသည် လျင်မြန်သွက်လက်စွာ ပြေးလွှားနိုင်ပေသည်။ လိပ်သတ္တဝါ ကား အသွားအလာ အလွန်နှေးကွေးလေးလံလှပါ၏။ သို့သော် ကုသိုလ်ကံမကောင်းသောခွေးသည် နှေးကွေး ဖင့်နွဲ့ခြင်း ဖြစ်ရအောင် လမ်းတွင်အနှောက်အယှက်အမျိုး မျိုးနှင့် တွေ့ရတတ်၏။ ထိုအချိန်အချိန်မျိုးတွင် သာမန် အသွား နှေးကွေး လှသောလိပ်ကိုမဆိုထားဘိ ပေါင်ကျိုးနေသော လိပ်ဒုက္ခိတ ကိုပင် မိအောင် မလိုက်နိုင်ဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းနည်းတူ ပညာဉာဏ်ထက်မြက်သူ၊ ဝိရိယစိုက် ထုတ် ကြိုးပမ်းသူဖြစ်လင့်ကစား ကုသိုလ်ကံမကောင်းပါက အခက်အခဲများနှင့် ကြုံတွေ့ရတတ်ပြီး လူပျင်းလူညံ၏ သာလွန်စိုးမိုးအောင်နိုင်ခြင်းကို ခံရတတ်ပေ။

“ ကျေးဇူးချေ ရေလှိုခန်း ”

ကိုနွေဦးသည် အသက် ၃၅ နှစ်ခန့်တွင် အစိုးရဝန်ထမ်း ဘဝမှ ဆေးပင်စင်နှင့် အနားယူပြီးနောက် မိမိဝါသနာပါရာ ပန်းချီအနုပညာလောကထဲသို့ ခြေစုံပစ်ဝင်ရန်အတွက် ရန်ကုန်မြို့၊ စမ်းချောင်းတွင် နေထိုင်သော နိုင်ငံကျော်ပန်းချီ ဆရာကြီးတစ်ဦးထံတွင် ရှိသေ့စွာ ပညာဆည်းပူးသင်ကြား လေသည်။

ကိုသိန်းဟန်ကား အစိုးရဝန်ထမ်းဘဝမှာပင် ရုံးပိတ် ရက် အားရက်တိုင်း ထိုပန်းချီဆရာကြီးထံသို့ လာရောက် ပညာသင်ယူနေသည်မှာ ကိုနွေဦးထက် သုံးနှစ်ခန့် စောလေ သည်။ နောင်တွင် တစ်ဆရာတည်း တပည့်များအဖြစ် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြလေ၏။

ကိုနွေဦးကား ပန်းချီအနုပညာ အခြေခံရှိသူပီပီ လက်စ လက်နလည်းရှိ၊ ကြိုးလည်းကြိုးစားသဖြင့် ဆရာ၏ ချစ်ခင် အားကိုးတပည့်တစ်ဦးဖြစ်လာသည်။ ပန်းချီပညာ အခြေခံ

အားနည်းသော ကိုသိန်းဟန်ကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ သင်ကြားပြသပေးလေသည်။

“ ကိုနွေဦးရယ် ကျွန်တော့်ကို ခုလိုသင်ပြပေးတာ ကျေးဇူး တင်ပါတယ် ၊ တကယ်တော့ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒုတိယဆရာပါဗျာ ”

ဤသို့ဖြင့် တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ကိုသိန်းဟန် သည် အလွဲသုံးစားမှုတစ်ခုဖြင့် ဘဝပြတ်၍ သူသည်လည်း ပန်းချီအနုပညာလောကသို့ ဝင်ရောက်ရန် ကြိုးပမ်းလေ၏။

ဆရာဖြစ်သူမှာလည်း တပည့်နှစ်ဦးအား ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက် ထောက်ပံ့ခြင်းငှာ မစွမ်းသာပေ။ ထို့ကြောင့် ကိုသိန်းဟန်သည် ဆရာဖြစ်သူနှင့် ကိုနွေဦး လမ်းခွဲစေရန် အကြံဆိုးဖြင့် ကြံဆောင်ပြုလေတော့၏။

“ ဆရာ ၊ ကိုနွေဦးကို သိပ်မယုံနဲ့နော်၊ ဒီလူ ဆရာ့ကို သစ္စာဖောက်ဖို့ကြံနေတယ်၊ ဆရာ့ဆီလာတဲ့ ထုတ်ဝေသူတွေနဲ့လဲ သိပ်ရင်းနှီးလွန်းနေတယ် ”

သူမည်သို့ပြောပြော ဆရာမယုံကြည်ပေ။ သို့သော် ပြောဖန်များသောအခါ သံသယရှိလာသည်။ တစ်ရက်တွင်

ကိုသိန်းဟန်က သူ့နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်၏မြို့ပတ်ဘူတာရုံ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးသို့ ကိုနွေဦးအား ချိန်းဆိုလိုက်လေသည်။

“ ကိစ္စရှိလို့လား ကိုသိန်းဟန် ”

သမိုင်းမြို့ပတ်ဘူတာရုံအနီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်ထိုင်ခြင်း ကိုနွေဦးက စကားစလိုက်သည်။

“ အင်း၊ ဟုတ်တယ်ဗျာ ၊ ကျွန်တော် ဘယ်ကစပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးဗျာ ”

“ ဘာလဲဗျာ ၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်နေလို့လား ”

“ အင်း ၊ ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ဟိုတလောက ခင်ဗျားပန်းချီပစ္စည်းတွေ ဝယ်တော့ ဆရာက ၊ အဲ - သူ့အပေါ်သစ္စာဖောက်တော့မယ်ထင်ပြီး . . . ”

“ ဟာ ၊ မဆိုင်တာဗျာ ၊ ကျွန်တော် ဒီလိုလုပ်မလား၊ ပစ္စည်းဝယ်တာက - ကျွန်တော်လဲ တစ်နေ့ ပန်းချီဆရာဖြစ်လာရင် အသုံးပြုဖို့အတွက် နည်းနည်းချင်း စုနေတာဗျာ ”

“ အဲ - အဲဒါပြောတာပေါ့ကွာ ၊ ဆရာက ခင်ဗျားကို အထင်လွဲနေပြီ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့ဆီ မလာစေချင်တော့ဘူးတဲ့ ”

ဗျ၊ အဲဒါ ဆရာ့အနေနဲ့ ပြောမထွက်လို့ ကျွန်တော်တစ်ဆင့်ပြောပြရတာပါ။ ”

မည်သူ့လက်ချက်စနစ်ဖြစ်သည်ကို ကိုနွေဦး သိပါသည်။ နောက်နေ့တွင် ဆရာ့ထံသွား၍ အကျိုးအကြောင်း စုံစမ်းကြည့်ရာ ဆရာ့ကိုယ်တိုင်ပင် သံသယဝင်နေခြင်းကြောင့်ကို နွေဦးစိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ဆရာ့ကိုကန်တော့၍ လမ်းခွဲခဲ့ပါသည်။

“ ပြောမှားဆိုမှား ပြုမူမှားတွေရှိခဲ့ရင် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဆရာ၊ ကျွန်တော် ဆရာ့အပေါ် သစ္စာမဖောက်ကြောင်း အလုပ်နဲ့သက်သေပြပါမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်ပါဆရာ၊ ကျွန်တော် ဆရာ့ကို ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်။ ”

ကိုနွေဦး မျက်ရည်ကျရသည်။ တခြားဝင်ငွေမရှိသဖြင့် မိသားစုဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ကြရသည်မှာ ပြောဖွယ်ရာမရှိ။ လောကဓံကို အံ့တု၍ ဘဝကို အရှုံးမပေးဘဲ ရိုးသားစွာဖြင့် ကြိုးစားခဲ့ရာ သုံးနှစ်ခန့်အကြာတွင် ပန်းချီလောက၌ နာမည်တစ်ခုလုံးရ၍ မြောက်ဥက္ကလာပတွင် အိမ်ပိုင်ယာ ပိုင်နှင့် နေနိုင်ခဲ့လေသည်။ ကျေးဇူးရှင် ဆရာများကို လည်း

ဝတ်မပျက်နှစ်စဉ် သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့တိုင်း ကန်တော့၍ ကျေးဇူးဆပ်လေသည်မှာ ယခုတိုင်ပင်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ကိုနွေဦးနေထိုင်ရာ မြောက်ဥက္ကလာသို့ ကိုသိန်းဟန်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။ သူ့ပုံမှာ အသားအရေတို့ မွဲခြောက်၍ စီးပွားရေးလည်း ပြေလည်ဟန်မတူ၊ နှမ်းနှမ်းဖတ်ဖတ်ရှိလှသည်။

“ ကိုနွေဦးရေ၊ ခင်ဗျားလိပ်စာ မနည်းစုံစမ်းလာခဲ့ရတာဗျာ၊ ခင်ဗျားလက်ရာတွေ တော်တော်ကောင်းတာပဲဗျာ၊ ဒါကြောင့် နာမည်ကြီးပေတာပဲ၊ ကျွန်တော်လဲ အဆင်မပြေ ဘူးဗျာ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော် ရေးခဲ့တဲ့ ပုံလေးတွေ၊ သင့်တော် သလို အသုံးပြုပေးပါဦး။ ”

ကိုနွေဦးက ပုံများကိုကြည့်လိုက်ရာ သူ့လက်ရာများမှာ အဆင့်မမီပေ။ ထို့ကြောင့် အဆင်ပြေက သင့်တော်သလို သုံးပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း နှစ်သိမ့်လိုက်ရလေသည်။

“ ဒါနဲ့ စကားမစပ်ကိုသိန်းဟန်ရေ၊ ခင်ဗျားဆရာ့ဆီ ရောက်ဖြစ်သေးလားဗျာ။ ”

ကိုသိန်းဟန် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ တော်စမ်းပါဗျာ ၊ ဒီလူဆရာမဝိသဘူးဗျ၊ ကျုပ်
ဘယ်တော့မှ သူ့ကို ဆရာလို့ မခေါ်တော့ဘူး ”

သူ့စကားတွေက ရင့်သီးလွန်းလှပါသည်။ ဆရာနှင့်
ဘာတွေ ပြသနာဖြစ်လာသည်ကိုတော့ နွေဦးမသိပါ။
မေးလည်းမမေးခဲ့ပါ။ ကိုသိန်းဟန်ဆိုတာကလည်း ကိုနွေဦး နှင့်
လမ်းခွဲလိုက်ကတည်းက သူ့ရင်ထဲမှာ မရှိတော့ပါ။
ကျေးဇူးတရား နားမလည်တတ်သူနှင့်လည်း မပေါင်းသင်း
လိုသဖြင့် ကိုနွေဦးတစ်ခွန်းတည်းသောစကားကို စကား ကိုသာ
ကိုသိန်းဟန်ကို ပြောလိုက်သည်

“ ခင်ဗျားနောက်ကို ကျွန်တော့်ဆီ ဘယ်တော့မှ မလာ
ပါနဲ့တော့ဗျာ ”

ကျေးဇူးချေရေလိုခန်း ။ ကျေးဇူးတရားကို ချေမှုန်း
ဖျောက်ဖျက်သူ၊ ကျေးဇူးတရားမသိသူတို့သည် ကိုယ်စိတ် နှစ်ပါး
စိုပြည်ရွှင်လန်းချမ်းသာခြင်းမရှိ၊ ရေများခမ်းခြောက် ဘိသက္ကံသို့
တဖြည်းဖြည်း ကြုံလို့ ခွေခွမ်းအသားအရေ
ခြောက်ခမ်းတတ်သည်ဟု ဆိုလိုသည်။

(ကျေးဇူးရှိမှကျေးစွပ်သည်) အတူတူ

“ ကုန်းလည်းပိုးစသေး ထိပ်လည်းထိုးစသေး ”

“ ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါကိုလူမွေးရာ၊ ကျွန်တော် နိုင်ငံ
ခြားမှာ သုံးနှစ်လောက် ကြာသွားတော့ ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ ပန်းချီ
လောကနဲ့လဲ မျက်ခြေအတော်ပြတ်သွားပြီဗျာ ”

ပန်းချီဆရာလေး မောင်လူမွေးထံသို့ နိုင်ငံခြားမှ ပါလာ
သော ပန်းချီလုပ်ငန်း အထောက်အကူပြုပစ္စည်းလေးတစ်ခု
လာရောက်ရောင်းချရင်း ကိုရေပြာက အကူအညီတောင်းခံ ခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ ဟာ ရပါတယ် ၊ ကိုရေပြာရယ်၊ ကျွန်တော် အတတ်
နိုင်ဆုံး ကူညီမှာပေါ့ ၊ ဒီပစ္စည်းလေး ကျွန်တော့်ရောင်းပေး
တာလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ ”

မောင်လူမွေးက အရင်းခံအတိုင်း ပြောခြင်းပင်ဖြစ် သည်။
ပြောသလိုပင် ကိုရေပြာကို ကူညီပါသည်။ မောင်လူမွေးကား
စာပေလောက၏ သရုပ်ဖော်ပန်းချီ လောကတွင်
အောင်မြင်မှုရစပြုနေသော ပန်းချီဆရာလေး တစ်ဦးဖြစ်၏။

ပထမ ကိုရေပြာကို လက်သားရအောင် ပြန်ကျင့်ခိုင်းရ ၏။
နောက် မောင်လူမွေး၏ လုပ်ငန်းများကို ဝင်ရောက်
ကူညီရသည်။ သည်လိုနှင့် မကြာခင်မှာပင် တဖြည်းဖြည်း
လက်သားကျလာသည်။

“ အင်း၊ ကိုရေပြာက အခြေခံရှိထားတော့ မြန်ပါ တယ်ဗျာ၊
ဒါပေမယ့် နာမည်သိသူများဖို့ အရင်ကြိုးစားရဦး မယ်ဗျာ ”

ကိုရေပြာကား မောင်လူမွေးနောက်ကွယ်တွင် စာပေ
ထုတ်ဝေသူတို့အား စည်းရုံးရာ၌ မောင်လူမွေးအမည်တပ်
ပန်းချီကားများမှာ အများအားဖြင့် သူ့လက်ရာဖြစ်ကြောင်း
စသည်များ ပြောဆို၍ စည်းရုံးလေ၏။

မောင်လူမွေးက သိသော်လည်း ဘာမှမပြောပါ။ သည်လိုနှင့်
တဖြည်းဖြည်း ကိုရေပြာတစ်ယောက် နေရာ တစ်နေရာ
ရသောသောအခါ မောင်လူမွေးကို ယှဉ်ပြိုင်ဘက်
ရန်သူကြီးသဖွယ် သဘောထားဆက်ဆံခဲ့ပေသည်။

“ ကျုပ်ခွင့်လုတဲ့သဘောဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကစားနဲ့ထိုး
မှာဗျ ”

ထိုစကားများ မောင်လူမွေးနားရောက်သော်လည်း

မောင်လူမွေး မေတ္တာမပျက်ပါ။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ့်ခရီးသာ
မှန်မှန်လျှောက်ပါသည်။

“ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အနုပညာမှာ
လူစရာဆိုတာ မလိုအပ်ပါဘူးဗျာ၊ အရည်အချင်းမှန်ရင်
သူ့ဟာနဲ့သူ အံဝင်ခွင့်ကျ ဖြစ်နေမှာပါပဲ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို
ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ”

တစ်ဖက်သား မည်မျှဒေါသပွားပွား ၊ မောင်လူမွေး
ခွင့်လွှတ်ပါသည်။

ကုန်းလည်းပိုးသေးထိပ်လည်းထိုးသေး ။ ကေ့ကုန်
ပေါ်တွင် စီးလျက်ရှိသူသည် ထိပ်ကိုလည်းထိုးပြန်သည် ဆို၏။
တစ်ဖက်သားထံမှ အခွင့်အရေးတောင်းခံရယူရုံမျှ မက ထိုသူ၏
အကျိုးစီးပွား ပျက်စီးမှုကို ကြံဆောင်ပြုမူသည် ဟု ဆိုလိုသည်။

xxxxxx

ကြောင်သူတော်ဆို ယိုတော့ကြွက်မွှေး ”

“ ဟဲ့ - အောင်မြင့်တို့၊ ညိုသန်းတို့၊ နင်တို့လင်မယား မထကြသေးဘူးလားဟင် ၊ နင်တို့ ညကငွေတိုးလာပေးမယ် ဆိုလို့ စောင့်လိုက်ရတာ၊ ဒီမှာ လည်ပင်းညောင်ရေအိုး ဖြစ်နေပြီဟဲ့ ၊ နင်တို့ကတော့ ခုထိ ဇိမ်ကျကောင်းတုန်း ဟုတ်လား ”

ကောင်းကောင်းပင် မိုးမလင်းသေး၊ ရပ်ကွက်ထဲတွင် ငွေတိုးချေးစားသော နတ်ကတော့ ဒေါ်ကြည်တစ်ယောက် အသံပြုကြီးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် အားမနာနိုင်ဘဲ အော်ကျယ်တစ်ကျယ် ပြောဆိုနေလေသည်။

အဒေါ်ရယ် ။ လာပေးပါမယ်ဗျာ ၊ ညက ကလေး အဖျားတက်နေတာနဲ့ ”

“ ဟဲ့ နင်တို့ပြောရင် ဆင်ခြေချည်းပဲ၊ ငါ သိပ်မပြော ချင်ဘူး ၊ နင်တို့ ငါ့အကြောင်း သိတယ်နော်၊ ညနေငါစောင့် နေမယ် ”

နတ်ကတော် ဒေါ်ကြည် ပြောပြီးတာနှင့် ဘောက်ဆက်

ဆက် ထွက်သွားသည်။ ငွေဩဇာငန်းဖမ်းနေသူမို့ မျက်နှာ ကြောအမြဲတင်းမာ နေတတ်သည်။ ရပ်ကွက်ထဲတွင် ငွေဖြင့် ဩဇာသက်ရောက်စေရန် အမြဲကြိုးပမ်းနေသူဖြစ်သည်။ သူနှင့် မကင်းသူမှန်သမျှ သူ့ပါးစပ်ကိုကြောက်၍ မည်သူမျှ မတွန်းလှန်ရဲကြပါ။ မျက်နှာချိုသွေး၍ ဆက်ဆံကြရသည်။

“ အမေကြည်၊ ဘယ်လဲ ”

“ ငါ ဥပုသ်သွားစောင့်မလို့၊ ညည်းတို့မလဲ လောဘ ဒေါသမီးတွေ အမြဲတောက်မနေကြနဲ့ဟဲ့၊ သံသရာအတွက် လဲလုပ်ကြဦး ”

ငွေကြေးချောင်လည်းတော့ အလှူအတန်းလဲ ပြုလုပ် သည်။ သူ့အလှူသွားမိသူအပေါင်းမှာ သူ့ကြွားလုံးကြီးမား များကို မနည်းအောင့်အီးသည်းခံကြရ၏။

“ ဆရာတော်ကျောင်းမှာ ဖန်ချောင်းလိုနေလို့ သွားဝယ်ပါ တယ်၊ ဆိုက်ကားမှောက်ပြီး ကွဲသွားလို့တစ်ချောင်းထပ ဝယ်ရတယ်၊ တော်ပါသေးရဲ့၊ သူတော်ကောင်းကို နတ် ကောင်းနတ်မြတ်တွေ စောင့်ရှောက်လို့ လူဘာမှ မဖြစ်တာ ဒါကြောင့် နင်တို့လဲ စိတ်ကောင်းမွေးလို့ ငါပြောတာ ”

သူ့အိမ်တွင် နတ်အပေါင်းကိုဆက်ထားသော အချို့ရည်ပုလင်းများ၊ အရက်ပုလင်းများ၊ ကန်တော့ပွဲများအကြား ဝယ်ဘုရားစင်သည် သေးငယ်နေပေသည်။

နတ်ကတော် ဒေါ်ကြည်သည် ယတြာချေသောအနေဖြင့် တစ်လခန့် သီလရှင်ဝတ်လေသည်။ နေ့စဉ်လို ရပ်ကွက်ထဲ တွေ့ရသဖြင့် မေးကြည့်ရာ-

“ငါ့မှာ နေ့တိုင်းလာနေရတယ်ဟေ့၊ ငွေချေးထားတဲ့ လူတွေက-လူမတွေ့ရင်အတိုးမှန်မှန် မပေးချင်ကြဘူး၊ သူတို့ကြောင့် ငါ့မှာ အကုသိုလ်ပွားနေရတယ်”

နတ်ကတော်ဒေါ်ကြည် ဒုက္ခကား မသေးလှပေ။
ကြောင်သူတော်ဆို ယိုတော့ကြွက်မွှေး။ ။ သူတော်ကောင်းကြောင့် အမည်ခံနေသော်လည်း သူ၏မစင်တွင်မူ ကြွက်မွှေးများများ တွေ့ရသကဲ့သို့ သူတော်ကောင်း အမည်ခံနေသော်လည်း လုပ်ရပ်များ၌ မရိုးသားသော လက္ခဏာများ တစ်စွန်းတစ်စ တွေ့ရသည်ကို ဆိုသည်။

(ပါးစပ်ကဘုရားဘုရား-လက်ကကားရား၊ကားရား) အတူတူ

xxxxx

မြတ်စာပေ

“ကြောင်အိပ်မက်မက်လျှင် ကြွက်သာဖြင့်”

ကိုလူမောင်တို့ ရပ်ကွက် သည်နှစ်ကထိန်ဖြစ်မြောက်ရေးတွင် ကိုလူမောင်ကို ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် လမ်းသူလမ်းသား များက တင်မြောက်ကြသည်။ ကိုလူမောင်မှာ ဝါသနာလဲပါ။ စေတနာဖြင့် အနစ်နာခံ၍ ကြိုးစားလုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အစပိုင်း ပဒေသာပင်တည်ဆောက်ရာတွင် ရပ်ကွက်လူငယ်များ သွေးအေးလွန်းကြ၍ ကိုလူမောင် အားမလို အားမရ ဖြစ်နေသည်။ ကူညီလုပ်ကိုင်မည့်သူက သိပ်မရှိ။

“ခင်ဗျားကောင်တွေ သိပ်အားမကိုးနဲ့ဗျာ။ တချို့ကလေးကသိတတ်လိမ္မာပေမယ့် ကိုယ့်ဝမ်းစာအတွက် ချွာဖွေနေကြရလို့ သိပ်မအားကြဘူး၊ မောင်ကွန်တို့လို အားတဲ့ကောင်တွေကျပြန်တော့လဲ ယောင်ခြောက်ဆည်ကောင်တွေ၊ သည်ကြားထဲ ကြုံရင်ကြုံသလို ဖဲချ၊ အရက်သောက်နဲ့ အားမကိုးရပါဘူးဗျာ”

မြတ်စာပေ

အိမ်နီးချင်းဖြစ်သူ ကိုလှတင်က ပြောလိုက်တော့ အားလပ်နေသည့် သည်ကလေးတွေကို ဘယ်လိုအသုံးပြု ရမလဲဟု ကိုလှမောင် စဉ်းစားရသည်။ နောက်ဆုံး ကိုလုံး၏ အကြံပေးချက်အရ ကိုလှမောင်သည် လူဝင်၍ ရသော ပေါင်ချိန်ကျန်ချောင်း အရုပ်ကြီးနှစ်ရုပ်ချိုးသည်။ ပြီးသော အခါ လူငယ်တော်တော်များများ စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။ ဝင်ကုကြသည်။ သို့နှင့် နောက်ထပ်ကလို့ ရသော ဝူခုန်း မျောက်ရုပ်ထပ်လုပ်ရာ ပိုပြီး ပွဲစည်သွားပြန်သည်။

ကိုလှမောင် ရည်မှန်းချက်တွေ အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုရမည်။ အရုပ်ကြီးများနှင့် ရပ်ကွက်တွင်း လှည့်လည် အလှူခံရာ မထင်မှတ်လောက်အောင်ပင် အလှူငွေအတော် များများ ရရှိခဲ့သည်။ လူငယ်များကလည်း ယခင်နှစ်တွေနှင့် မတူတာမို့၊ အားလုံး တက်ကြွစွာ လှုပ်ဆောင်ကြသည်။

“ဟိုကောင် ငမူး မောင်ကွန်တို့အဖွဲ့ မျောက်ကတာ သိပ်ကောင်းတာပဲကွာ၊ အခုလိုဆိုတော့လဲ သည်ကောင် တွေ ကုသိုလ်ရေးတွေ ဘာတွေ နားလည်ရှာသားပဲ”

ရပ်ကွက်သူရပ်ကွက်သားများ ချီးကျူးကြသည်။

“သည်ကောင်တွေ ခုလိုအပင်ပန်းခံပြီး အလှူငွေရှာကြ တော့ လှူတန်းရေးမှာ မျက်နှာမငယ်ရဘူးပေါ့ဗျာ၊ အခုလှူ မယ့် ဆရာတော်ကျောင်းလေးကလဲ နွမ်းပါးရှာတော့ အထောက် အကူအများကြီး ရမှာပါ ”

ကိုလှမောင် ဝမ်းသာရသည်။ ပဒေသာပင်တွေ ကျောင်း ကို သွားပို့ကြတော့ ပျော်ပျော်ပါးပါး အတီးအမှုတ်၊ အက အခုန်များဖြင့် လွန်စွာမြိုင်ဆိုင်လှပေသည်။ မောင်ကွန်တို့ ဦးဇော်တို့ လူငယ်အဖွဲ့တွေမှာလည်း မမောနိုင်၊ အပမ်းနိုင် အရုပ်ကြီးများထဲဝင်၍ ကကြပျော်ကြသည်။ ပရိသတ် သဘောအကျဆုံးက ဝူခုန်းမျောက်ဖြစ်သည်။ ကျွမ်းထိုးလိုက် ကင်းမြီးကောက်ထောင်လိုက်၊ ဓာတ်တိုင်ပြေးတက်လိုက် နှင့် ဘသောသော သဘောကျနေကြသည်။

“ကဲဟေ့ - ပဒေသာပင်အဖွဲ့တွေရပ်မယ်၊ အတီး အမှုတ်တွေ၊ အကတွေလဲနားတော့၊ ဆရာတော်က ဆူဆူ ညံညံ သိပ်မကြိုက်ဘူး၊ ကဲ ကဲ ပဒေသာပင်တွေဖြုတ်ကြ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲ ဝင်မယ်ဟေ့ ”

ကိုလှမောင် ဖတ်ဖတ်မောနေသည်။ အလုပ်ရှုပ်နေ သဖြင့်

ဆရာတော်ဩဝါဒပင် ကောင်းကောင်းမနာနိုင်၊ သို့ပေမယ့် မိမိတို့လုပ်ရပ် အောင်မြင်မှုကြောင့် ဝမ်းသာကြည်နူးနေမိသည်မှာအမှန်၊ ပွဲပြီးသည်အထိ စည်ကားဖြစ် မြောက်အောင် ကူညီကြသော လူငယ်အဖွဲ့ကိုလည်း စိတ်ထဲ မှ ကြိတ်၍ ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

“ ကိုင်း တစ်ပွဲတော့ အောင်မြင်သွားပြီကွာ၊ အဖွဲ့တွေ အားလုံး ပြန်ကြမယ်ဟေ့ ”

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့ကြ၍ ဝေးဝေးမရောက်မိမှာပင် ကလေးတစ်ယောက် နောက်မှပြေးလိုက်လာသည်။

“ ဦးလူမောင်၊ ဦးလူမောင် ဆရာတော်က ခဏလာပါ ဦးတဲ့ ”

“ ဧက - ဟုတ်လား၊ အေးအေး လာပြီ- လာပြီ ”

ကိုလူမောင် ကျောင်းပေါ်ရောက်တော့ မောင်ကွန်တို့ လူငယ်အဖွဲ့နှင့် ဆရာတော်ကို တွေ့ရသည်။

“ ဒကာလူမောင်လာဦးကွာ၊ ဒီမှာကလေးတွေက ဒီည ပျော်ပွဲစားဖို့အတွက် ဘုန်းဘုန်းကိုဝတ္ထုငွေစွန့်ခိုင်းနေတယ်၊ ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ လုပ်ပေးရမှာပေါ့၊ သူတို့လဲ ပင်ပင်ပန်း ပန်း ရှိရာမှာပေါ့၊ ကဲ-ဒကာလူမောင်၊ အဲဒီပဒေသာပင်ထဲ က

ငွေတွေဖြုတ်ပေးလိုက်ပါကွာ ”

“ ဟာ-မလုပ်-မလုပ်ပါနဲ့ဘုရား၊ ဒီလူငယ်တွေကို တပည့် တော်တာဝန်ယူပါတယ်၊ ကဲ--ကဲ ဟေ့ကောင်တွေ ကျောင်း အောက်ဆင်း၊ ကျောင်းအောက်ဆင်းလာ၊ လာ မင်းတို့ကိစ္စ ဝါလုပ်ပေမယ် ”

ဆရာတော်အတန်တန်တားနေသည့်ကြားထဲက ကိုလူ မောင်လူငယ်တွေကို လက်ဆွဲအတင်းခေါ်ထုတ်ခဲ့သည်။ ထို သူက ကခုန်ကြသော လူငယ်တွေသောက်ရန် အရက်ဖိုး ၃၅၀/- ကိုလူမောင် အိတ်စိုက်ပေးခဲ့ရလေသည်။

ကြောင်အိမ်မက်လျှင် ကြွက်သာမြင်

အိမ်မက်သည် သွေးလေချောက်ချားမှုကြောင့် မက်တက် သည်။ နမိတ်ပြုအဖြစ်လည်း မက်တတ်သည်၊ စိတ်စွဲလေ့၍ မက် တတ်သည်ဟုဆိုကြသည်။ ကြောင်သည်အစဉ်သဖြင့် မိမိ အစာဖြစ်သော ကြွက်ကိုသာ မက်ပေသည်ဟုဆိုသည်။ လူဆိုး၊ လူမိုက်တို့သည် ယုတ်ညံ့သောအမှုကိုသာ ကြံစည်စိတ်ကူးလျက် နေပေမည်ဟု ဆိုလိုသည်။ (အိမ်သာတောင်းပျက် အပြင်ခက်) (ခွေးမြီးကောက်ကျည် တောက်စွပ်) အတူတူ။

“ကြည့်လေဝေးလေ နားရွက်ခွေ”

“ကိုမောင် ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း မစားရသေးဘူး ဘုတ်ဆုံမရေ၊ အစ်ကိုအခုမှ အလုပ်ကပြန်ရောက်တာ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုအတော်ပဲ၊ ကိုအောင်ကြိုက်တတ်တဲ့ ငါးရှဉ့်ကြော် ညီမချက်ထားတာ လာပို့ပေးမယ်နော်”

မောင်အောင်နှင့် ဘုတ်ဆုံမတို့သည် ခြံချင်းကပ်လျက်မို့ ခင်ခင်မင်မင်၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိလှသည်။ နှစ်ဦးစလုံးသည် လက်လက်စားစား အလုပ်သမားများပေမို့၊ နံနက်အလုပ် မသွားခင်နှင့် အလုပ်ပြန်ချိန်ညနေပိုင်းမှသာ တွေ့ဆုံဖြစ်ကြသည်။

မောင်အောင်မှာ လူပျိုကြီးစာရင်း မဝင်သေးသော် လည်း ဘုတ်ဆုံမထက် ၅-နှစ် ခန့်ကြီးလေသည်။ ဘုတ်ဆုံ မအပေါ် ညီမငယ်တစ်ယောက်နှယ် ခင်မင်ပါသော်လည်း ဘုတ်ဆုံမက ပိုချင်ဟန်ရှိနေသည်ကို မောင်အောင်ရိပ်စား မိပါသည်။

“ကိုအောင် ဒီနေ့အလုပ်တော်တော် ပင်ပန်းခဲ့လားဟင်”

“ပန်းရုံသမား သံလျက်ကိုင်ဆိုတော့ ပင်ပန်းသင့် သလောက် ပင်ပန်းတာပေါ့ကွာ၊ ညည်းအသုပ် ဆိုင်လေး ရော ရောင်းကောင်းရဲ့လား”

“အင်းမဆိုးပါဘူး ကိုအောင်၊ ဒါပေမယ့် အကြွေးကျတာ စိတ်ညစ်တယ်”

“ကိုယ့်ရပ်ကွက်သားတွေဆိုတော့လဲ ဒီလိုပဲသည်းခံချမှာ ပေါ့ ဘုတ်ဆုံမရယ်”

မောင်အောင်မှာ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်တစ် ယောက်လည်းဖြစ်၊ အထက်အောက်လူအများနှင့်လည်း ပြေလည်အောင် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းနေရသူမို့ အနည်းငယ် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်မှုရှိသူဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် အခါ အခွင့်သင့်တိုင်းလည်း ဘုတ်ဆုံမကို ဆိုဆုံးမတတ်လေသည်။

“ဘုတ်ဆုံမ၊ နင်ဒီတစ်ပတ်ချဲ့ထိုးတာ တော်တော်ထိသွား တယ်ဆို၊ ဥပဒေနဲ့မကင်းတာ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ဟာ အန္တရာယ် များလွန်းပါတယ်၊ နောက်ပြီး ကံတရားကြောင့် ရရှိနိုင်မယ့် ငွေကို အားမထားသင့်ဘူးလို့ နင့်ကိုငါပြောထားတယ် မဟုတ်လား။”

“အဟီး၊ နည်းနည်းပါးပါးပါ ကိုအောင်ရဲ့”

သည်နှစ်ဝါကျွတ်တွင် သူတို့နှစ်ဦးကို နှစ်ဘက်လူကြီးတွေက စေ့စပ်ပေးစားမည်လုပ်တော့ မောင်အောင်က ခဏဆိုင်းငံ့ပါဦး ဟုပြောထားရသည်။ နှစ်ဘက်မိသားစုများမှာ သိပ်ပြေလည်ကြသည် မဟုတ်သောကြောင့် စဉ်းစားရ သည်။

“လေးငါးလပါပဲ ဘုတ်ဆုံမရာ၊ အစ်ကိုအစီအစဉ်ဆွဲပါဦးမယ်၊ ငွေလဲစုကြဦးစို့ဟာ၊ တန်ခူးလလောက်ထိပါပဲကွာ။ နေ့”
ဘုတ်ဆုံမက နှုတ်ခမ်းစုသည်။

သို့သော် ကံကြမ္မာ သူတို့ကိုခွဲသွားပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဘုတ်ဆုံမတစ်ယောက် လောဘနောက်လိုက်၍ ချဲ့ဒိုင်အစုရှယ်ယာဝင်ထားရာ တရားဥပဒေအရ အရေးယူခံရလေတော့သည်။

သိပ်မကြာချေ၊ မောင်အောင်လည်း တခြားမိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျသွား လေသည်။

ကြည့်လေဝေးလေ-နားရွက်ခွေ။

မိမိနားရွက်ကို မိမိမျက်စိနှင့် ကြည့်လေဝေးလေလေဖြစ်သကဲ့သို့ ကြိုးပမ်းမျှော်တွေးလေလေ မျှော်လင့်ချက်ဝေးလေလေဖြစ်သော ပြဿနာကို ဆိုလိုသည်။

ကမ္ဘာမီးလောင်ရာ ဆီမီးခွက်က ထတောက်သလို

ယခုလို အသက်လေးဆယ်မကျော်ကပင် ဒေါ်ခင်ခင်အရမ်းဝလာသည်။ လူတစ်ချို့ကကွယ်ရာ၌ သူလမ်းလျှောက်လာသည်ကိုမြင်လျှင် “စည်ပိုင်းကြီးလိမ့်လာပြီ”ဟု မကြားတကြား စနောက်ကြသည်။ လမ်းလျှောက်များလျှင် အတော် မောဟိုက်နေတတ်သူဖြစ်သည်။ အမွေအနှစ်ကောင်းစွာ ရလိုက်၍ ငွေတိုးငွေရင်းဖြင့် စီးပွားဖြစ်သော ကြောင့် ထာဝရမာနမျက်နှာပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။

သူ့တွင် နှလုံးရောဂါ၊ သွေးတိုးရောဂါနှင့် ဆီးချိုရောဂါတွေ ရှိသည်။ တစ်ချို့ကဝလွန်း၍ ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ လောကဓံကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့အသက်သုံးဆယ်ခန့်တွင် သူ့အလွန်ချစ်လှသော မိခင်ကြီး ဆုံးပါးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်အခါတုန်းက ရူးမတက် သူခံစားခဲ့ရသည်။ သိပ်မကြာ သူတို့မောင်နှမတတွေ အမွေကိစ္စပြဿနာဖြစ်ရသည်။ အိမ်ထောင်ပြုခါနီးဆဲဆဲ အငယ်ဆုံးညီမက အမွေ

ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်ခဲ့ပြန်သည်။ ထိုအခါမှာလည်း ဒေါ်ခင်ခင်တစ်ယောက် Heart ထိခဲ့ရပြန်သည်။

နောက်တစ်နှစ်တွင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူလည်း ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သောအခါ သားတစ်ယောက်နှင့် ကျန်ရစ်သော ဒေါ်ခင်ခင်တစ်ယောက် ဆေးရုံသို့ပင် ရောက်ခဲ့ရ တော့သည်။

ထိမှစ၍ ယခုချိန်ထိ ဆေးမှူးစွဲသောက်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အစားအသောက်နှင့်ပတ်သက်၍ကား မဆင် မခြင်နိုင်ပါ။ လျှာအရသာကို အလိုလိုက်၍ သောက်ဆေး အားကိုးဖြင့် မိုက်မဲ့ခဲ့မှုသည် ယခုလို အသက်ငါးဆယ်ကျော် သောအခါ ကောင်းစွာဒုက္ခပေးချေပြီ။

“ဒေါ်ခင်ခင်တစ်ယောက် လေတစ်ခြမ်းဖြတ်သွားလို့တဲ့ မသောင်းရေ ”

“ဟယ် - ဟုတ်လား၊ သွားမေးဦးမှပါဟယ်၊ သနား ပါတယ်”

“ လေဖြတ်တာလဲမပြောနဲ့ ၊ ဟိုနေ့က အုန်းခို ခေါက်ဆွဲတွေ စားတာတွေတယ် ”

“ ဟုတ်တယ်ဟ၊ သူကလူဝသလောက် အစားကသိပ်

ပက်စက်တယ်၊ ဝက်သားတို့ အဆီအဆိမ့်တို့လဲ မရှောင် ဘူး၊ ကြိုက်မှကြိုက်ပဲ ”

အမျိုးမျိုးထင်ကြေးပေးကြသည်။ လာရောက်သတင်း မေးကြသည်။ အားပေးကြသည်။ ဘယ်ဆရာပြု ဘာလုပ် စသည်ဖြင့် အကြံပေးကြသည်။ မလည်မဝယ် လူပျိုပေါက် အရွယ် သားကို သနားပိုကြသည်။ ချက်ချင်းလက်ငင်းပင် အကောင်းပကတိမှ ရောဂါဖိစီးလေတော့ ဒေါ်ခင်မာမာ မာနမျက်နှာ အလွှားလိုက်ကွာကျသောအခါ ဝမ်းနည်းအား ငယ် မျက်နှာလေးမှာ အပြစ်ကင်းစင်သောကလေး တစ်ယောက်နယ် လွန်စွာမှပင် သနားစရာ ကောင်းလွန်းလှ ပေသည်။

“ ဪ ကိုလှဦးတို့ပါလား၊ ကြွပါရှင် ထိုင်ကြပါဦး ”

ဒေါ်ခင်ခင်၏ညီမ ဒေါ်ကျင်က လူနာလာခေါ်ရာ နေည့်သည်များကို နေရာထိုင်ခင်းလုပ်ပေးရင်း ဧည့်ခံနေရ သည်။ ဒေါ်ခင်ခင်က မျက်လုံးလေးဖြင့် လှန်ကြည့်သည်။

“ ကျွန်တော် မသိလို့ ဒေါ်ခင်ဆီက ရစရာငွေလေး လာတောင်းရင်း ကြုံရတာ ၊ ဒီလိုအနေအထားမျိုး တွေ့ရ မယ်လို့ မထင်မိဘူး၊ စိတ်မကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော့်

အကူအညီလိုလဲ ပြောပါဗျာ၊ အားမနာပါနဲ့။ ။”

လေဖြတ်ခြင်းကား မရဏပြည်သို့ အသက်တစ်ဝက် ပေးထားရလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ရောဂါသည်းနေမှန်းသိလျက် နှင့် တမင်ပြောလိုက်သော ကိုလှဦးစကားကို ဒေါ်ခင်ခင် အိပ်ယာထက်မှ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဟဲ့- ငါမသေသေးဘူး၊ ခုတော့ နင် ဒီစကားပြောထွက်ပြီ ပေါ့လေ၊ နင့်ငွေ ငါ ပြန်ပေးမယ်ဟဲ့၊ ဒီ ခိုမှန်း ငါသိရင် အစက တည်းက နင်နဲ့ အလုပ်မလုပ်ဘူး”

မာနတရားတို့ ဝုန်းကနဲ ခေါင်းထောင်လာသော်လည်း ထို စကား ဒေါ်ခင်ခင်ပါးစပ်က ထွက်မလာနိုင်ပါ။ ပါးအနည်းငယ် ရွံ့သွားသည်ကိုသာ လူအများ မြင်လိုက်ကြရသည်။

ကမ္ဘာမီးလောင်ရာ ဆီမီးခွက်က ထတောက်သည်။ ။ ကမ္ဘာ မီးဘေးခံရကမ္ဘာလုံးကို ပျက်ဆီးနိုင်ယုံမက အပါယ်လေးဘုံ၊ လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံနှင့် ပထမဈာန်ဗြဟ္မာဘုံတိုင်အောင်ပင် လောင်ကျွမ်းသော မီးဖြစ်၍ အလွန်ကြီးမားကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှ၏ဟု ဆိုသည်။ ထိုအခိုက် သေးငယ်သော ဆီမီးခွက်ကလည်း အနှောင့်အယှက် ပေးသောသဘောဖြင့် ထတောက်သည်ဟု ဆိုလိုသည်။

(မြေပူရာ ကင်းမှောင့်) အတူတူ

x x x x x

“ကိုယ်လက်ပူမှ - ဗူးရွက်ပြေးကိုင်”

“သောက်လိုက်ရင်ချို၊ မြိုလိုက်ရင်ခါး၊ အဟားဟား၊ အေ့”
အသံကြားတာနှင့် ဦးသာခင်မူးလာမှန်း တစ်ရပ်ကွက်လုံး သိကြသည်။ ဦးသာခင်အရက်မမူးလျှင် လူရိုးလူအေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အသက်ငါးဆယ်နီးနေသော်လည်း၊ စားဝတ်နေရေး အတွက် ပလတ်စတစ်ကော်စက်ဆွဲ အလုပ်သမားဘဝပင် ရှိသေး သည်။ မိသားစုများ၍ စီးပွားမပြေလည်သောကြောင့် ဇနီးဖြစ်သူ က တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ဈေးရောင်းရသည်။

“ဟဲ့အသက်ကြီးပြီး အချိန်မစီးတဲ့ကောင်၊ နင့်အရွယ်အရက် ဆိုင် သွားရမယ့်အရွယ်မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ဘုရားကျောင်းတက်လုပ် ရမှာ၊ လူက မကြာခင်ရေဝေးရောက်တော့မယ်၊ ခုထိ အသေချာ ဘူး”

ဒေါ်ကျော့မေ အော်သာအော်ရသည်။ သူလည်း အရက် မသောက်တာကလွဲ၍ ဦးသာခင်လို အတူတူနှင့် အနုနုသာပင်။

“အလုပ်ပင်ပန်းလို့နည်းနည်းလုပ်လာတာပါကွာ၊ ရေဝေးမှာ အရက်ဆိုင်ရှိရင် ငါသေရဲပါတယ်ကွာ အေ့”

“နည်းနည်းမို့သာတော်တယ်၊ များရင်အံ့ဖတ်ဆိုမှာအသေ အချာပဲ ဟင်း”

လှချင်ပချင်သောအရွယ် သမီးပျိုလေးမှာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အလုပ်ရသည်ဟု ပြောသည်။ ဒါပေမယ့် ခုတလော အိမ်တွင် အတွေ့များနေသည်။ ဦးသာခင်က ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ၊ ဘာမှ မမေးမပြော၊ သူ့ရသမျှငွေကို အကုန်သောက်စားပစ်သည်။ ကြာသော် ဇနီးဖြစ်သူက ဘာမှမပြောတော့ပဲ ပေယျာလကန် သဘောထားလိုက်လေသည်။

တစ်နေ့တွင် အရက်မမူးခင် တဖြည်းဖြည်းပိန်၍ ရုပ်ပျက်နေ သော သမီးကိုသတိထားကြည့်မိရာ မသင်္ကာသဖြင့် ဒေါ်ကျော့ မေကို မေးလိုက်မိသည်။

“ဘုတ်တယ်၊ တော်ဏ’တော့ဟာတော်မူးနေ၊ သမီးက လင်ကောင်မပေါ်ပဲ မွေးတော့မယ်၊ ကျုပ်တို့သားအမိတွေ ဒီရန် ကုန်မှာ မနေချင်တော့ဘူး၊ တောပြန်လုပ်ကိုင်စားတော့မယ်၊ ရှင် မလိုက်ချင်နေ၊ ဒီမှာ နေရတာသိပ်ရှက်ဖို့ကောင်းပြီ”

ဦးသာခင် မျက်လုံးများ ပြာဝေမူးမိုက်သွားသည်။ ယူကြုံးမရ မျက်ရည်ကျရသည်။ အငယ်ဆုံးသား ကိုရင်လေးဆွမ်းခံကြွ လာတော့ “ဒကာကြီး၊ နေမကောင်းဘူးလား” ဟု မေးသည်ကိုပင်

အဖြေမပေးနိုင်။ ပရိဒေဝမိး လောင်မြိုက်ခံစားရလေပြီ”

နောက်ဆုံးတွင် မိသားစုတောပြန်သွားကြသည်။ ကိုရင်လေး နှင့် ဦးသာခင်တို့သာ မြောက်ဥက္ကလာတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ နောင်တတွေနှင့် အရှက်ရခဲ့သော ဦးသာခင်အရက်ဖြတ်သည်။ ခက်စက်ပိုင်ရှင်အလှူလုပ်သောအခါ ဘုရားတရားရိပ်သည်သာ အအေးမြဆုံးမို့ ဦးသာခင်ရဟန်းဝတ်လိုက်သည်။ ယခုထက်တိုင် မထွက်ဖြစ်တော့ပေ။

ကိုယ့်လက်ပူမှ ဗူးရွက်ပြေးကိုင်။ ။ ဗူးရွက်သည် အအေးမာဏ်ရှိ၍ အပူကိုငြိမ်းစေ၏။ မီးခဲစသည်တို့ကြောင့် လက်ပူလောင်သည့်အခါမှ ဗူးရွက်ကိုပြေးကိုင်သကဲ့သို့ ဒုက္ခတွေ့မှ အားကိုးရာရှာသည်ဟု ဆိုလိုသည်။

(ခလုတ်ထိမှ အမိတ) အတူတူ

xxxxx

“ကိုယ်မကွ ကိုယ်မမြင်၊ ဘုမကွ ကိုယ်ရယ်ချင်”

ကချင်ပြည်နယ်မှ မိုးမောက်မြို့ကလေးတွင် ဖြစ်သည်။ ၁၉၇၉ ခုနှစ်၏ တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်မှာ တပ်မတော်

စစ်ကြောင်းမှ တာဝန်ယူထားကြသဖြင့် အေးချမ်းစွာ စည်ကားနေလေသည်။ မြို့သူမြို့သားများမှာ နှစ်စဉ်ပါဝင်မြဲဖြစ်သော အငြိမ့်ကခြင်း၊ ပြဇာတ်ကခြင်း တို့ပါဝင်သဖြင့် မြို့ခံလူငယ်များတက်ကြွပျော်ရွှင်နေကြပေသည်။

သည်နှစ်တွင် ထူးခြားမှုတစ်ခုတိုးသည်က တပ်မတော်စစ်ကြောင်းမှ ဝါသနာရှင်ရဲဘော်များက ပါဝင်ဆင်နွှဲကြခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းဝါသနာရှင် တပ်မတော်သားများကို တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်မြင့်က ဦးစီးပါသည်။

“ရဲဘော်တို့၊ ငါတို့ဟာ စစ်ဆင်ရေးတာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း၊ သည်မြေကို ဧည့်သည်အဖြစ် လာရောက်စောင့်ရှောက်နေရတာ ရဲဘော်တို့အသိဖြစ်တယ်၊ တို့တပ်မတော်ရဲ့ “တိုက်ရင်းစည်းရုံး၊ ညွှန်ရုံးရင်းတိုက်” ဆိုတဲ့ဆောင်ပုဒ်နဲ့အညီ ပြည်သူတွေကို အေးချမ်းသာယာပျော်ရွှင်စေဖို့အတွက် စည်းရုံးရေးသဘောဆောင်တော့ မလိုအပ်တဲ့ပြဿနာ မဖြစ်ကြပါစေနဲ့”

တကယ်ပျော်စရာကောင်းလှပါသည်။ ထိုညက တပ်မတော်သားတို့ တင်ဆက်သော ပွဲဦးထွက်အငြိမ့်ခန်းနှင့် နားထိုင်းတို့ရွာတခန်းရပ်ပြဇာတ်တို့မှာ ပရိတ်သတ်အတွက် တသောသော တဝေါဝေါ ရှိလှပါသည်။ သို့သော် ဗိုလ်ကြီးမျိုးမင်း သီချင်းဆို

သောအခါ အသံကပ်ခြင်း၊ မိုက်လွတ်ကျခြင်း၊ မယ်ဒလင်ကြီးပြင်ခြင်းများ ကြုံခဲ့ရပြီး အိုးနင်းခွက်နင်း ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။ ဒါကဖြစ်ဘတ်သည့် သဘာဝမို့ ခွင့်လွတ်နိုင်သူရှိသကဲ့သို့ ရှုတ်ချလျှောင်ပြောင်ချင်သူများလည်း ရှိပေလိမ့်မည်။

ပွဲချိန်စောသဖြင့် ညဆယ်နာရီကျော်ကျော်တွင် တပ်မတော်သားတို့ ပျော်ဖြေရေးပြီး၍ မြို့ခံလူငယ်များ အလှည့်ကျရောက်သည်။

မြို့ခံလူငယ်များကလည်း အားကျမခံ အပြိုင်အဆိုင်ကြီးစား၍ ကပြဖျော်ဖြေကြပါသည်။ သို့သော် လမိုင်းနတ်မကပ်သဖြင့် အခန်းကဏ္ဍတစ်ခုတင်ဆက်တိုင်း အချိတ်အဆက်မမီ ဖြစ်နေကြသည်။

“လေးစားလှစွာသော ပရိတ်သတ်ကြီးခင်ဗျား၊ မင်းသမီးအဝတ်အစားလဲနေသည့်အတွက် ခေတ္တသည်းခံပေးကြပါခင်ဗျား”

အသံချဲ့စက်လော်စပီကာမှ မကြာခဏ ဤကဲ့သို့ အော်နေရသည်။ ကြာသော် ပရိသတ်မှာ ငြီးငွေ့လာ၍ ဆူညံစွာစကားပြောခြင်း၊ အပြင်ထွက်မုန့်စားခြင်း၊ အပေါ့အမီးသွားခြင်းနှင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ တစ်ချို့လည်း စိတ်မရှည်သဖြင့် ပြန်ရန်

ဟန်ပြင်ကြတော့၏။

ထိုအချိန် ဇာတ်စင်ပေါ်ကားလိပ်ရှေ့သို့ လူငယ်တစ်ဦးထွက်လာကာ မိုက်ကရီဖုန်းဖြင့် ပရိတ်သတ်ကြီးကို ကြေညာလေသည်။ ထိုလူငယ်သည် သူ့ပြဇာတ်ကို အရမ်းအထင်ကြီးမျှော်လင့်ထားသူဖြစ်ပြီး၊ နားထိုင်းတို့ရွာပြဇာတ်ကိုလည်း အထင်အမြင်သေးနေသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

“ချစ်လှစွာသော ပရိသတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ကျေးဇူးပြု၍ မပြန်ကြပါနဲ့ ဦးတို့အနူးအညွတ်တောင်းပန်အပ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ ယခင်နှစ်က အစဉ်အလာများအတိုင်း အကောင်းဆုံးတင်ဆက်ဖျော်ဖြေမှာဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ ခုနပွဲဦးထွက် ရှေ့ပိုင်းကပြသွားကြတဲ့ နားထိုင်းတို့ရွာပြဇာတ်ထက်အဆများစွာ အကောင်းဆုံးတင်ဆက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား”

သို့သော် ပရိတ်သတ်ကထိန်းမရပါ။ လှုပ်လှုပ်ရွရွပင် ရှိကြပါသေးသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပါဝင်တင်ဆက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ “နားထိုင်းတို့ရွာ” အားပေးသလိုကျွန်တော်ကိုလဲ အားပေးကြပါခင်ဗျား”

သူ့စကားကို အမြင်ကတ်သော ပရိတ်သတ်ထဲမှ လူတစ်ဦးက ထအော်လိုက်ရာ ပရိသတ်မှာ ဝှိုးခနဲပွဲကျသွားကြသည်။

“ဟေ့ မင်းက ကျော်ဟိန်းမို့လို့လားကွ”

စင်ပေါ်မှ မိုက်ကရီဖုန်းနှင့် ပြောနေသောလူငယ်မှာ ကျောကုန်းတွင် မြင်းဘုကြီးရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူငယ်က ပရိတ်သတ်မှာ “နားထိုင်းတို့ရွာ” ပြဇာတ်ကိုသာ အားပေးပြီး မိမိတို့ပြဇာတ်ကို အားမပေးဟုထင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် မိမိတို့ အဖွဲ့အားနည်းချက်ကိုတော့ စဉ်းစားမိဟန်မတူပါချေ။

တိုယ်မလှကိုယ်မမြင် သူမလှကိုယ်ရယ်ချင်။ ။ မိမိချုပ်ရည်မလှပသည်ကို မမြင်မသိမကြည့်ရှုဘဲ သူတပါးမလှပသည်ကို ကဲ့ရဲ့သည်ဆို၏။ ပညာမဲ့သူတို့သည် မိမိတို့၏ ချို့ယွင်းမှုကို သတိမမူဘဲ သူတပါးတို့၏ ချို့ယွင်းမှုကိုသာ ကဲ့ရဲ့ဝေဖန်ရှုံ့ချတတ် ကြသည်ဟုဆိုသည်။

“ကိုယ်မျက်နှာကိုယ်မမြင်၊ သူများမျက်နှာကိုယ်မြင်”အတူတူ

xxxxxx

“ကျေးဇူးတင်လျက်၊ ချစ်ငုတ်သင်ဖြူ၊ ဆူးကိုမေ့ယာထင်”

မောင်ထွန်းသည် သူ့ဘဝရှေ့ခရီးသာယာဖြောင့်ဖြူးရေးအတွက် ရည်ရွယ်ချက်၊ ရည်မှန်းချက်ရှိသော်လည်း ကြိုးစားအား

ထုတ်မှု၊ အနစ်နာအဆင်းရဲ အပင်ပန်းခံမှု သိပ်မရှိပဲ စိတ်ကူး ယဉ်သက်သက်သဘောမျှသာ ဖြစ်နေပေရာ တပ်မတော်အငြိမ်း စားဖြစ်သော သူ၏အစ်ကိုနိုင်အောင်က သူ့အပေါ်လုံးဝ အားမရ လှပေ။ ယခုလည်း အစားအသောက်ချေးများနေသော မောင်ထွန်းကို ဆုံးမနေပါသည်။

“မင်းကို ငါနှိမ်တာမဟုတ်ဘူး ညီလေးရ၊ မင်းဟာကဖြစ်ချင် တာက နိုင်ငံကျော်ပညာသမား၊ အတတ်ပညာတော့မလေ့လာ မကြိုးစား၊ ပိုးသာကုန်မောင်ပုံစောင်း မတတ်ဆိုသလိုဖြစ်နေပြီ၊ နောက်ပြီး လူဆိုတာ အခြေအနေအချိန်အခါအပေါ် မူတည်ပြီး ဘဝကို ရုန်းကန်နေရတဲ့အချိန်မှာ ငါးပိရေကို အပုပ်အစပ်၊ ဘဲဂှဲကို ညှိစော်နံတဲ့ အညှီအဟောက် စသဖြင့်ချေးများနေလို့ တော့ ထိုင်ငတ်ရုံပဲပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော်မှ မကြိုက်တာအစ်ကိုရ”

“အေးဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ငါလဲ အခြေအနေအရဖြစ်တဲ့ ဘဝလေးမှာ ရောင်ရဲနေရပေမယ့် ကြိုက်တာတွေ ရွေးပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ကုန်မှာမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အင်းစကားစပ်လို့ အစ်ကို့အတွေ့အကြုံလေးတွေ မင်းကို ပြောပြရဦးမယ်”

၁၉၈၀ ခုနှစ်လောက်ကဖြစ်မည်။ ကိုနိုင်အောင်မှာ အိမ် ထောင်ကျပြီး မကြာမီ အကြီးဆုံးသားကိုဇော်ကိုယ်ဝန်ရှိချိန်တွင် ကချင်ပြည်နယ်၏ ရှေ့တန်းစစ်မြေတစ်နေရာ၌ တာဝန်ထမ်း ဆောင်နေရချိန်ဖြစ်သည်။

ကိုနိုင်အောင်တို့တပ်မှာ ရန်သူစခန်းတစ်ခုကို တိုက်ခိုက် ချေမှုန်းရန်အတွက် ရိက္ခာသုံးရက်စာဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ မိုးရာသီမို့ တရုတ်ပြည်ဘက်မှ စီးဆင်းနေသော ငေါ်ချမ်းချောင်း ထင်ပါသည်။ ထိုချောင်းသည် ဝါးလုံးထိုးကြမ်းတမ်းစွာ စီးဆင်း နေရာ ထိုချောင်းကို ဖြစ်ကူးရန်အတွက်ပင်များစွာ အခက်အခဲရှိ ပေသည်။

တပ်ခွဲ ၅ မှ ကရင်တိုင်းရင်းသားဖြစ်သူ တပ်သားစောသာရွှေ က တစ်ဘက်ကမ်းသို့ အသက်စွန့်ကူးခတ်၍ ကြိုးသွယ်တပ် သည်။ ၎င်းကြိုးကို အမှီပြု၍ လေမှုတ်ပလတ်စတစ်ဖောင်ဖြင့် စစ်သည်တို့ တစ်ဘက်ကမ်းကူးကြရာ တစ်ခေါက်တွင် အခက်အ ခဲကြုံ၍ လှေမှောက်ပြီး ရဲဘော်တို့ အသက်မသေသော်လည်း ဆေးသတ္တာယံတစ်လုံးနှင့်တကွ သေနတ်နှစ်လက် ချောင်းရေတွင် ဆုံးရှုံးရလေသည်။

လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးအခက်အခဲကြောင့် သုံးရက်စာ

ရိက္ခာသည် ရက်များစွာဆန်စားရလေရာ ၁၈-ရက်ခန့်အထိကြာ
 မြင့်သွားရလေ၏။ သည်အတောအတွင်း တိုက်ပွဲများကို အောင်
 မြင်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ အစားအသောက်နှင့် ဝေးရချိန်တွင်
 ကျောပိုးအိတ်ကို မှီ၍ အိပ်ရသော အချိန်တိုင်း၌ အကောင်းစား
 စားသောက်ဆိုင်များ၌သာ စားရသည်ဟု အိပ်မက်ထဲတွင် မြင်
 မက်နေမိတော့သည်။ ရန်သူတောင်ယာတဲတစ်ခုကို သိမ်းပိုက်မိ
 စဉ်က ဆန်မဖြစ်သေးသော တောင်ယာစပါးတို့ကို ဒန်အိုးအဖုံး
 ပေါ်တွင် တင်လှော်၍ စပါးစေ့တို့ကို ဝါးစားရသည်မှာ နတ်သုဒ္ဓါ
 တမျှပင်ဖြစ်ပေသည်။ တစ်ဆုပ်ဝါးပြီးတိုင်း စပါးခွံတို့ကို ထွေးထုတ်
 ရသည်။ ကြာတော့ အာခေါင်တွေသွေးစို့ကာ ပေါက်ပဲကုန်သည်။
 ရိက္ခာနှင့်ဝေးရသော အခိုက်အတန့်အတွင်း တွေရာ သစ်သီးသစ်
 ချာတို့ကိုလည်း စားခဲ့ရသည်။ ကင်မကင်းရွက်၊ တနဖိုးသီး၊ ရုံးအူ၊
 ငှက်ပျော့အူနု စသည်တို့ဖြစ်သည်။

ရုံးအူဆိုသည်မှာ ရုံးပင်ပေါက်အနုလေးများ၏ အလည်အူကို
 ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ရုံးပင်သည် အုန်းလက်ကဲ့သို့အလက်များ
 မြေမှထွက်ပြီး ပင်စည်မရှိပေ။ အလက်ရိုးတစ်လျှောက်တွင် နှစ်
 လက်မခန့်ရှည်၍ ချွန်တက်သော ဆူးဖြူများ ရှိကြလေသည်။
 ရုံးပင်ပေါက်အူနုလေးများသည် ထန်းမြစ်၏အလည်အူထဲသို့

ပုံသဏ္ဍာန်အရသာ တူလေသည်။

ဒဏ်ရာရလူနာတို့ကို ကိုင်တွယ်၍လက်တွင် သွေးညှီတို့
 ပေကျံနေသော်လည်း၊ ရေရှားချိန်ကြုံသဖြင့် ထိုလက်နှင့်ပင်
 ထမင်းစားရသည်။ လက်ဖဝါးပေါ်တွင် ထမင်းတင်ကာ ပါးစပ်
 ဖြင့်ဟပ်၍ အပေါ်ယံကိုသာစားရသည်။

ရေမချိုးရရက်အတော်ကြာလာသောအခါ ကိုယ်သန်းများ
 ထွက်လာသည်။ ကိုနိုင်အောင်မှာ အဖေပြောပြခဲ့သော ဂျပန်
 ခေတ်က ကိုယ်သန်းအကြောင်းကို ကြားသာကြားဖူးပြီး ယခုကိုယ်
 နှိုက်ကြုံရလေပြီ။ ကိုယ်သန်းသည်ဖြူ၍ ဥများကိုဆွယ်တာကြား၊
 အကျီချုပ်ရိုးကြားများ၌ ဥအုတ်တည်ကို သိခဲ့ရလေသည်။

“အဲဒါတွေဟာ ငါစိတ်ကူးယဉ်ပြောတာတွေ မဟုတ်ဘူး
 ညီလေးရ၊ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရတာတွေပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ အဖေအမေ
 ရင်ဆိုင်ရရင် မခက်ပါလား”

“အာ ဒါတော့ အစ်ကိုက စစ်သားဖြစ်ခဲ့တာကို”

“အေး စစ်သားလဲလူပဲကွာ၊ လူဆိုတာ မိမိဖြစ်သန်းကျင်လည်
 ရတဲ့ဘဝက အတွေ့အကြုံတွေကို ဆင်ခြင်ပြီး ရင့်ကျက်ကြရတာ
 မဟုတ်လား၊ ရည်ရွယ်ချက်ခံယူချက်ကလဲ၊ မိမိတိုင်းပြည်အတွက်

ရယ်ဆိုတော့ ဒုက္ခဆိုတာတွေကို အမှုမထားနိုင်ခဲ့ပါဘူးကွာ၊ ဒါ
တွေဟာ မင်းတို့အတွက် ပုံပြင်လိုဖြစ်ပေမယ့် “လူလိမ္မာတို့မည်
သည် တစ်ပါးသူတို့၏ အတွေ့အကြုံတို့မှ သင်ခန်းစာရ၏
“ဆိုသလို မင်းတို့လဲ စိတ်ဓာတ်ရင့်ကျက်အောင် ကြိုးစားပြီး
လောကဓံကို ရင်ဆိုင်ကြရမှာပေါ့ကွာ”

မောင်ထွန်းကား အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ စကားကိုလေးနက်စွာ
နားထောင်၍ မှတ်သားနေမိလေသတည်း။

ကျားကိုခလုတ် သစ်ငုတ်သင်ဖြူ ဆူးကိုမွေ့ရာထင်။ ။ရည်
ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်သို့ ရောက်လိုသည့်ဆန္ဒပြင်းပြစွာဖြင့် ကြိုးပမ်း
ကြံစည်သူတို့သည် ဘေးရန်ကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိ၊ ကျားကို
ခလုတ်အသွင် ထင်မြင်တတ်၏။ သစ်ငုတ်ကို သင်ဖြူကဲ့သို့
ကျားမွေ့သည်ဟု အောက်မေ့ကာ ဆူးကိုမွေ့ယာအလား နူးညံ့
သည်ဟု သဘောထားတတ်လေသည်။

စိတ်ဆန္ဒ၏ စေခိုင်းရာကို လိုက်နာဆောင်ရွက်တတ်သော
လူတို့၏သရုပ်ကို ဖော်ပြသည့်စကားဖြစ်သည်။

xxxxxx

ကြိုးစေ့ဖြတ်သံ ထက်သုတ်ထွေ

ကိုစောလွင်နှင့် ကိုဇော်အောင်မှာ လွန်ခဲ့သည့် ၁၀-နှစ်ကျော်
က အဖိုးရပုံနှိပ်တိုက်တစ်ခုတွင် တာဝန်အတူထမ်းဆောင်ဖူး
သော သူငယ်ချင်းများဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ နောင်တွင် သူငယ်ချင်း
နှစ်ဦးမှာ သည့်ထက်ပိုမိုကျယ်ပြန့်စွာ တိုးတက်လိုသည့်စိတ်ဓာတ်
ဖြင့် အလုပ်မှနှုတ်ထွက်ကာ ပြင်ပစီးပွားရေးများကို လုပ်ဆောင်ကြ
လေသည်။ နှစ်ဦးစလုံးသည် စာပေအနုပညာ အခြေခံရှိကြသော်
လည်း အသက်မွေးမှုတွင် မတူညီကြပါပေ။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုစောလွင်၊ ခင်ဗျား ဖလင်လုပ်ငန်းအဆင်ပြေ
ရဲ့လားဗျ၊ အရင်ကလိုရော ရုပ်ပြကာတွန်းဇာတ်လမ်းလေ့လာ
ရေးဖြစ်သေးရဲ့လား”

ရုပ်ပြတော့မရေးဖြစ်တော့ပါဘူး ကိုဇော်အောင်ရာ၊ ဖလင်
လုပ်ငန်းကအဆင်ပြေတယ်ပဲဆိုပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မိသားစု
စားဝတ်နေရေးတော့ အဆင်ပြေနေပါတယ်၊ အင်း-ကျွန်တော်လဲ
ကိုယ်ပိုင်ဖလင်ခန်းလေးတစ်ခုတော့ စဉ်းစားနေတယ်ဗျ။

“ဟာ-ကောင်းပါတယ် ကိုစောလွင်၊ ကျွန်တော်တော့ ဘာမှ မလုပ်တော့ဘူး၊ ရုပ်ပြတွေပဲ ဖိအားပေးလုပ်နေတယ်၊ နာမည် တော့ လူသိစပြုနေပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်လဲ သည့်ထက်အောင်မြင် အောင်ကြိုးစားနေဆဲပါဗျာ”

သူတို့နှစ်ဦးမှာ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နှင့် ဘဝကိုကြိုးစားနေကြ သူများဖြစ်ပေသည်။ သို့နှင့် နှစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ကိုဇော်အောင်မှ-ရုပ်ပြလောကတွင် နာမည်အသင့်အတင့်ရ၍ တောင်ဥက္ကံပတွင် အိမ်ကလေးတစ်လုံး ဝယ်နိုင်ခဲ့လေသည်။ တစ်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့လယ်၌ သူတို့နှစ်ဦးဆုံမိကြ၍ လက်ဖက် ရည်အတူသောက်ရင်း စကားလက်ဆုံကျဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားအိမ်ကလေးဝယ်လိုက်တာ ကျွန်တော်ဝမ်းသာ တယ်ကိုဇော်အောင်၊ ကျွန်တော်ကတော့ အလှမ်းဝေးပါသေး စာယ်ဗျာ၊ အခု ကျွန်တော့်သူဌေးက ကွန်ပျူတာဖလင်ထောင်မှာ ဆိုတော့ ကျွန်တော်လဲသူဌေးထောက်ပံ့မှုနဲ့ သင်တန်းတက်နေ ရတယ်၊ အဆင်လဲပြေပါတယ်၊ သူဌေးကျေးဇူးတွေက များနေ တော့ ကျွန်တော်လဲရုန်းမထွက်နိုင်သေးဘူးဗျာ”

နောက်ပိုင်းတွင် အိမ်ငှားနေရသော ကိုစောလွင်မှာ တစ်နှစ်

တစ်ခါအိမ်ပြောင်းရသည့်အခါ၌ အိမ်စဘော်လခတို့က တိုးတိုး လာတိုင်း သူဌေးကကူညီရသဖြင့် ယခုထက်တိုင် သူဌေးအနားမှာ ပင် ကျေးဇူးပြုနေရပေရာ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းနှင့် ဝေးသည်ထက် ဝေးနေရပေတော့သည်။

ကြိုးမဖြုတ်ပဲ တက်သုတ်လှော်။ ။ တိုင်ငုတ်ကို ချည်ထား သော လှေကြိုးကို မဖြုတ်လျှင် လှေကိုမည်မျှပင်အားစိုက်လှော် သော်လည်း နေရာမရွေနိုင်ပေ။ တိုးတက်မှုကို တားဆီးထား သော ချုပ်ခြယ်မှုကိုခံရလျှင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်နေခြင်းသည် အချည်းနှီးသာ ဖြစ်သည်ဟုဆိုလိုသည်။

xxxxx

ကျော်တဲအင်း မဆင်းနဲ့

မောင်နိုင်သည် မှော်ဘီမြို့နယ် မြို့ချောင်းတံတားအနီးလှိုင် မြစ်ကမ်းဘေးရွာလေးတစ်ရွာတွင် စက်ဘီးပြင်လုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် တိုးတက်လိုသူ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူနေထိုင်ရာ

ရွာကလေးတွင် သင့်တော်သည့် စီးပွားတစ်ခုတိုးချဲ့ရန် ရည်ရွယ်လျက် ရန်ကုန်မြို့ရှိ အစ်ကိုဖြစ်သူထံသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

“အစ်ကိုရာ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ စီးပွားတစ်ခုလုပ်ချင်လို့ အစ်ကို့ဆီအကူအညီ တောင်းပါရစေ”

“ဟေ ဘာအကူအညီများလဲကွ၊ ဆိုပါဦး”

“ကျွန်တော် ဝှိစိဒီကာရာအိုကေလုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်မလားလို့ စဉ်းစားမိလို့ပါ”

အစ်ကိုဖြစ်သူက အိမ်ရှိကာရာအိုကေစက်ကို မျက်လုံးတစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ရင်း သဘောပေါက်စွာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

“အင်း တို့ရန်ကုန်ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်မှာလဲ ကာရာအိုကေ ဆိုင်တွေမို့လိုပေါက်နေတာပဲကွာ၊ အိမ်ကသားသမီးတွေကလဲ အဲဒီဘက်စိတ်ရောက်ရောက်နေတော့ အချိန်ကုန် ငွေကုန်မို့ ငါက မသွားစေချင်၊ အဓိကကတော့ သူတို့လေးတွေ အပျော်ကျူးပြီး စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားမှာစိုးတာပါကွာ၊ ဒါပေမယ့် တိုးတတ်လာတဲ့ ခေတ်စနစ်ထဲမှာ စိတ်အပန်းဖြေမှုအတွက် ဒါမျိုးဟာတစ်ခါတစ်လေတော့လဲ လိုအပ်မှာပါ၊ ဒါကြောင့် ကလေးတွေကို ငါဝယ်ပေး

သားရတာကွ၊ မင်းအနေနဲ့ စီးပွားရေးသဘောမျိုးလုပ်မယ်ဆိုရင်လဲ ငါကူညီရမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် အလုပ်တစ်ခုလုပ်မယ်ဆိုရင် ဘက်စုံထောင့်စုံက ကောင်းကျိုး၊ ဆိုးကျိုးအားလုံးတွက်ဆပြီး လုပ်ပေါ့ကွာ၊ ဒါမှ အမှားနည်းမှာ”

“အစ်ကို ပြောတာဟုတ်ပါတယ်၊ ရွာမှာလဲ ကျွန်တော့်အရင် နှင့်ထားတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိတယ်၊ သူတို့လဲ တော်တော်အလုပ်ဖြစ်နေတယ်၊ ဆိုမယ့်လူတွေကို တန်းစီနေတာပဲ၊ အလုပ်ဖြစ်လွန်းလို့ နိုင်တောင်မနိုင်ဘူး”

သို့ဖြင့် အစ်ကို၏ကူညီမှုနှင့် မောင်နိုင်မှာ ကာရာအိုကေဆိုင်လေးလုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မျှော်မှန်းထားသလို ထိုလုပ်ငန်းမှာ ဝင်ငွေမဆိုးလှပါ။ မြို့ကြီးမှာလို့ မှန်လုံတွေဘာတွေ လုပ်စရာမလို၊ မဆိုသူတွေက ကြည့်ချင်၍ဖြစ်သည်။ ညနေ ၆-နာရီမှ ၁၀-နာရီအထိဆိုတော့ အိပ်ချိန်မတိုင်မီလေးအထိပင်ဖြစ်သည်။ တောရွာခလေ့အတိုင်း မြန်မာသံစဉ်တေးများကို အလွယ်တကူ သီဆိုနိုင်ကြ၍ သဘောတွေ့သူများကြသည်။

သို့သော် သိပ်မကြာမီမှာပင် သီဆိုသည့်သူများမှာ ရွာခံလူနည်းစုဖြစ်၍ ကြာသော်ရိုးအီလာကြဟန်တူပါသည်။ ထို့ကြောင့်

နှစ်ဆိုင်စလုံး ဝင်ငွေနည်းသွား၍ အရှုံးပေါ်ပြီး အခက်တွေ့ကြရသဖြင့် မောင်နိုင်လည်း စက်များကို ရန်ကုန်သို့ပြန်ပို့လိုက်ရလေသတည်း။

ကျော်တဲ့အင်း မဆင်းနဲ့။ ။ ငါးပေါများသည်ဟု ကျော်ကြားကာ အများသိသောအင်းသို့ တံငါအများအပြားစုဝေး၍ အပြိုင်အဆိုင် အလှအယက် ဖမ်းယူကြမည်ဖြစ်သဖြင့် ငါးရရန် မလွယ်ကူတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် မဆင်းနှင့်ဟုဆို၏။

ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရာတွင် အရောင်းအဝယ်ကောင်းသည်ဟု လူသိများပြီး ကျော်ကြားသောမြို့ရွာများသို့ မသွားရောက်သင့်ပေ။ အဆိုပါ မြို့ရွာများသို့ ကုန်သည်အများအပြား စုရုံးလာရောက်ကြမည်ဖြစ်သဖြင့် အပြိုင်အဆိုင်ရောင်းချကြရကာ အရှုံးပေါ်တတ်လေသည်။

(တရုတ်ပြည်အပ်ရောင်းသွား = အတူတူ)

xxxxx

ကျားများအိုလေပြီ အရွယ်ကားမကျိုး

မောင်တိုးတို့ ရပ်ကွက်သည် နှစ်စဉ်လွတ်လပ်ရေးနေ့တိုင်း ပြေးပွဲ၊ ပြိုင်ပွဲအားကစားပွဲနှင့် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ ပြုလုပ်သည်ဖြစ်သည့် အလျှောက် သည်နှစ်တွင်လည်း ထုံးစံအတိုင်း ပြုလုပ်ကြလေသည်။ ညပိုင်းတွင် မောင်တိုးတို့အဖွဲ့က မြန်မာသံစဉ်မယ်ဒလင်ဖြင့် သီဆိုဖျော်ဖြေခြင်း၊ ကုာရာအိုကေဆိုခြင်းများပါဝင်သဖြင့် ပရိတ်သတ်တို့ စည်ကားနေလေသည်။

“ချစ်စရာအမည်လေးနဲ့ တစ်သွေးတစ်မွေးကိုပဲလှနိုင်ရက်ရှာသည်”

အဆိုတော်ကိုမြကြီး၏ “မခင်နှင်းဆီသီချင်းကို ဟန်ပါပါသီဆိုနေသူမှာ ဦးဘမြိုင်ပင်ဖြစ်သည်။ လူငယ်များကြားတွင် အသက် ၆၀-ကျော် ခေါင်းဖြူအဘိုးကြီး၏ ဖျော်ဖြေမှုဖြစ် သောကြောင့် တစ်ချို့ကသဘောကျအားပေး၍ တစ်ချို့က လှောင်ပြောင်ကြသည်။ မည်သို့ဆိုစေ မျက်မှန်တဝင်းဝင်းနှင့် ဦးဘမြိုင်ကတော့ အပြုံးမပျက်သီဆိုနေပါသည်။

နောက်နေ့တွင် ဦးဘမြိုင်သမီး မခင်ရွှေက မောင်တိုးကို ရန်တွေ့ပါတော့သည်။

“ဟဲ့ ငတိုး၊ နင်က အဖေ့ကို ဘာလို့သိချင်းဆိုခိုင်းရတာလဲ”

“ဟာ မဟုတ်တာ မခင်ရွှေရယ်၊ ကျွန်တော်ဆိုခိုင်းတာ မဟုတ်ရပါဘူး၊ သိချင်းဆိုမယ့် လူငယ်တွေ စာရင်းပေးကြတော့ အဘမြိုင်က ငါလဲဆိုမယ်ဆိုပြီး ကြိုတင်စာရင်းပေးထားပြီး သူ့ဟာ သူဆိုတာပါဗျာ”

“နင်တို့ ဘာလို့ခွင့်ပြုရတာလဲဟဲ့၊ ငါတို့မှာ ရှက်လို့ သေတော့ မယ်”

“ဒါ ဒါကတော့”

မောင်တိုးမှာ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ပါ။ မခင်ရွှေလည်း ဒေါသနှင့် ပြန်သွားပါသည်။ ဦးဘမြိုင်အကြောင်း မောင်တိုးကောင်းကောင်း သိပါသည်။ အသက် ၅၀-အရွယ်လောက်က ဇနီးဆုံးပါးပြီးနောက် စီးပွားဥစ္စာ တောင့်တင်းသည့်အလျောက် ဘာမှအလုပ်မလုပ်ပဲ အေးချမ်းစွာနေပါသည်။ နေနိုင်အောင်လည်း သားသမီးတို့က ထားသဖြင့် ပူပင်သောကမရှိလှပါ။

ဦးဘမြိုင်ကား ပျော်ပျော်နေသေခဲ့ဟု ယူဆကာ သက်တူ

ရွယ်တူများဖြင့် မပေါင်းသင်းပဲ လူငယ်လူရွယ်များနှင့်သာပေါင်း၍ ဟေးလားဝါးလားနေသူလည်း ဖြစ်သည်။ ဘုရားကျောင်း တက်ဖို့ဝေးစွာ အိုနာသေစကားကိုပင် ကြားချင်သူမဟုတ်ပေ။ ဆံဖြူမျက်စိမူန်နေသော်လည်း လူငယ်များနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ခြင်း၊ ခေတ်သီချင်းဆို၊ တီးမှုတ်၍ ပျော်နေသူသာ ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင်မောင်တိုး၊ ငါ့သမီးက မင်းကို တောသွားတယ်ဆို၊ ဟား ဟား၊ စိတ်မရှိပါနဲ့ကွာ၊ ဂရုစိုက်မနေနဲ့၊ လာငါမင်းကို လက်ဖက်ရည်တိုက်ပါမယ် ဟဲ ဟဲ ၊

ဦးဘမြိုင်ကား ဤလိုလူမျိုးဖြစ်ပါသည်။

ကျားမှာအိုလေပြီအစွယ်ကားမကျိုး။ ။ကျားများအိုမင်းလျှင် အစွယ်ကျိုးရမြဲဖြစ်သော်လည်း ထိုကျားအိုကား အစွယ်မကျိုးဟု ဆို၏။

လူတို့သည် အသက်အရွယ် အိုမင်းရင့်ရော်လျှင် တရားကျလျက် မာနထောင်လွှားစိတ်များ ဆိတ်သုန်းလေ့ရှိကြသည်။ ယခုမူ အသက်အရွယ်အိုမင်းလျှင် အစွယ်ကျိုးရမြဲဖြစ်သော်လည်း အစွယ်နှင့်တူသော အမှားမာနစိတ်များ ကျဆုံးပျောက်လွင့်ခြင်း မရှိဟုဆို၏။

ကျောက်ကျောရေမတင် ဘူးနားပင်းရေမတင်

အောင်လေး၏အဖေသည် မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် အရက် ဆေးလိပ်စွဲခဲ့ခြင်းကြောင့် အသက်လေးဆယ်မပြည့်မီပင် ဘဝ တစ်ပါးသို့ ကူးပြောင်းသွားရလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မိခင်ဖြစ်သူ က ဥမမယ်စာမမြောက် အောင်လေးတို့မောင်နှမသုံးယောက်ကို ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့ရပေသည်။ ယခုလူပျို အရွယ်သားကြီးဖြစ်သူ အောင်လေးသည် စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း တစ်ခုတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေလေသည်။

“ဟေ့ကောင် အောင်လေး၊ မင်းခါးကြောမှာ အဖြူအစင်းကြီး တွေက ဘာဖြစ်တာလဲကွ”

သူငယ်ချင်းဇော်ထွန်းအမေးကို အောင်လေးက ရယ်ကျဲကျဲ ပြောသည်။

“မင်း သိချင်ရင် ငါ့ကိုစီးကရက်တိုက်”

“အာ အရေးထဲ ဈေးလာကိုင်နေတယ်၊ ကဲရော့ကွာ သောက်၊ ပြီးရင်ပြော”

အောင်လေးက စီးကရက်ကို စိမ်ပြေနပြေဖွာနေရင်း-----

“အဲဒါ ငါ့အမေရိုက်ထားလို့ အကြောတွေပြတ်နေတာကွ၊ အမျိုးသမီးတွေ ကလေးမွေးပြီးရင် ဝိုက်ကြောတွေပြတ်နေသလို မျိုးပေါ့ကွာ”

“ဟာ ဆိုးလှပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်အရိုက်ခံထားရ တာလဲ”

အောင်လေးက ဟန်ပါပါပြုံးလိုက်ပြီး ကုန်သွားသောစီးက ရက်ကို နှင်းချေလိုက်သည်။

“စီးကရက်ခိုးသောက်တာ အမေမိသွားလို့ဟေ့”

“ဟေ့”

သူ့အဖေလို ဘဝပျက်မှာစိုး၍ ရိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကိုတော့ အောင်လေးထည့်မပြောပါချေ။

ကျောက်ကျောရေမတင် ဘူးနားပင်းရေမတင်။ ။ ကျောက် ကျောသည် ပြောင်ချောနေသဖြင့် မည်မျှပင်ရေဖျန်းပက်သော် လည်း ရေမတင်ပဲ လျှောကျသကဲ့သို့ အပေါက်မရှိသောဘူး၌ ရေထည့်ပါသော်လည်း ရေမဝင်ပေ၊ ခံယူလိုစိတ်မရှိသူအား မည်မျှပြောဆိုဆုံးမစေကာမူ နားမဝင်ပဲရှိသည်ဆို၏။

“ကျောက်မျက်နှဲမြင်း စိုးစဉ်းသိက ထမင်းဝ”

ဦးရွှေသန်းကား နာရီပြင်ဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ နာရီပြင်ဆိုင်မဖွင့်ခင်က ကော်စက်လုပ်ငန်းတည်ထောင်ခဲ့ဖူးခြင်းကြောင့် ကော်လုပ်ငန်းကိုလည်း နားလည်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ကော်လုပ်ငန်းကိုလည်း နားလည်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ကော်လုပ်ငန်းကို မလုပ်တော့သော်လည်း ကော်လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

“မောင်စိုးရေ ရွှေထည့်တဲ့ဘူးလေးတွေ အခုတစ်ထောင်လောက် အော်ဒါလုပ်ပါဦးကွာ”

“ရမယ် ဦးရွှေသန်းရေ ခင်ဗျားကလဲ နာရီပြင်ဆရာဖြစ်နေပြီ။ ကြံကြံဖန်ဖန် ရွှေဘူးနဲ့ပတ်သက်နေတယ်၊ ဝယ်လက်ကို ကျွန်တော့်ပေးပါလားဗျာ”

“ဟဲဟဲ မင်းကလဲကွာ၊ ငါမှာတာပဲ လုပ်စမ်းပါ၊ ကိုယ့်ခွင်နဲ့ ကိုယ်ပေါ့”

တော်စက်ဆရာ မငြင်းသာပဲ ပေါက်ဈေးဖြင့်လက်စွပ်၊ လက်ကောက်၊ ဆွဲကြိုးထည့်သော ရွှေဘူးများလုပ်ပေးရသည်။ ဦးရွှေသန်းက မိမိအဆက်အသွယ်ဖြင့် ရထားသော ဈေးကွက်ကို

ဘစ်ဆင့်ပြန်လည်ရောင်းချ အမြတ်ယူလေ၏။ ဤနည်းဖြင့်ပင် သူ့အတွက် အမြတ်မြိုးမြိုးမြက်မြက် ရရှိလေသည်။ ရွှေဘူးဈေးကွက်နားမလည်သော ကော်စက်ပိုင်ရှင်မှာ လက်ခသာရရှိလေသည်။

ကျောက်မျက်နှဲမြင်း စိုးစဉ်းသိက ထမင်းဝ။ ။ ကျောက်မျက်ရတနာတို့၏ အရည်အသွေးကောင်းတို့၏ ကောင်းခြင်း လက္ခဏာတို့ကို အများအားဖြင့် မသိနိုင်ကြပေ။ အဖိုးတန်မတန် အနည်းငယ်မျှ သိသူတို့ထံ တန်ရာတန်ဖိုးနှင့် ရောင်းချရာ၌ အမြတ်များစွာရကာ ချောင်လည်စွာ နေနိုင်သည်ဟုဆို၏။

xxxxx

ကြက်ကုန်းအစကောက် ကျောက်သလဲရ

ကိုဖိုးထောင်မှာ ဆိုက်ကားဆရာဖြစ်၍ ရရစားစားဘဝသာ ဖြစ်သော်လည်း၊ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း ရှိသူဖြစ်သည်။ သူ့ဆိုက်ကားကို ပညာသင်ရွယ်ကျောင်းသားတို့ စီးပါက ဈေးလျော့ယူတတ်ကာ ဆိုဆုံးမစကားလည်း ပြောတတ်

လေသည်။

“သားတို့၊ သမီးတို့ငယ်ရွယ်တုန်းက ပညာသင်ချိန်မှာ ကြိုးစားကြနော်၊ မပျင်းကြနဲ့သိလားကွ လောကနီတိမှာ မင်းတို့ တွေမှာပေါ့၊ ပျင်းရိသောသူ အတတ်ပညာမရနိုင်၊ အတတ်ပညာ မရှိသူ ဥစ္စာစီးပွားမရနိုင်၊ ဥစ္စာစီးပွားမရှိသူ အဆွေခင်ပွန်းကောင်း မရနိုင်၊ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းမရှိသူ ချမ်းသာသုခမရနိုင်၊ ချမ်းသာသုခမရှိသူ ကောင်းမှုကုသိုလ်မရနိုင်၊ ကောင်းမှုကုသိုလ် မရှိသူသည် နိဗ္ဗာန်မရောက်နိုင်တဲ့၊ လောလောဆယ်တော့ မင်း တို့ပညာမတတ်ရင် ဘာဘလိဆင်းဆင်းရဲရဲ ဆိုက်ကားနင်းရမယ် ကွယ်”

သူ့ကို ကလေးများသာမက လူကြီးလူငယ်များကပါ ချစ်ခင် ကြသည်။ တစ်နေ့လုပ်တစ်နေ့စား ရရစားစားဘဝမို့ ပင်ပန်းကြီး စွာ ရုန်းကုန်လုပ်ကိုင်ရှာဖွေရသော်လည်း မြောက်ဥက္ကလာတွင် ကိုယ်ပိုင်အိမ်ကလေးတစ်လုံးပိုင်ဆိုင်ထားသူမို့ နေရေးထိုင်ရေး အတွက်တော့ အိမ်ငှားနေရသူတို့လို ကရိုကထများလှပါ။

“ငါ့မိဘတွေက အိမ်စိုင်းကျယ်ကျယ်တော့ အမွေပေးခဲ့သား၊ အခုတော့ အခြေအနေအရ ကျဉ်းကျဉ်းပဲကျန်တော့တယ်

မောင်ထူးရ၊ ဟဲ ဟဲ”

“ဦးဖိုးထောင်က ဘာဖြစ်လို့ ရောင်းလိုက်ရတာလဲ”

“စားစရာမရှိလို့ပေါ့ကွာ၊ မြေလေး ဖဲ့ရောင်းပြီး ငါဆိုက်ကား ဝယ်လိုက်တာလေ။ ငါငယ်ငယ်က ပညာသင်ရမှာ သိပ်ပျင်းတဲ့ ကောင်ကွ၊ မိဘတွေ ဘယ်လောက်ရိုက်ရိုက် ငါကျောင်းမတက် ခဲ့ဘူး၊ ပညာတော်တဲ့ငါ့ညီတွေကတော့ ဖြစ်ထွန်းကုန်ကြပြီပေါ့ ကွာ၊ ငါကတော့ အခုလိုကြီးလာမှ နောင်တရတာကွ၊ ငါ့ကြောင့် မင်းတို့ပညာကြိုးစားလို့ ငါပြောတာ၊ ဟောဟော ဟိုမှာလမ်းထဲ ဆိုင်ကယ်နဲ့ဝင်လာတာ ငါ့ညီဖိုးမောင်ပဲကွ”

ကိုဖိုးမောင်မှာ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှ မန်နေဂျာတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကျောက်မြောင်းတွင် ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်းနှင့် နေနိုင်သူဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုရေ-မိသားစုနေထိုင်ကောင်းကြရဲ့လား၊ ဒီမှာ အစ်ကို တို့မိသားစုအတွက် ပစ္စည်းလေးတွေဝယ်လာတယ်”

ညီဖြစ်သူကိုဖိုးမောင်သည် ဆင်းရဲနိမ့်ကျလှသော ကိုဖိုး ထောင်ကို ငွေမှအစ အမြဲထောက်ပံ့အကူအညီပေးရသည်မှာ ယနေ့တိုင်ဖြစ်ပါသည်။

ကြက်ကန်းအစာကောက်၊ ကျောက်ခဲသလဲရ။ ။ မျက်စိကန်း
သောကြက်သည် အစာကိုအရမ်းကောက်ယူရရာ ပင်ပန်း၍
ကျောက်ခဲသလဲသာရသကဲ့သို့ ပညာမဲ့သောလူမိုက်တို့သည်
စီးပွားရေးပြုလင့်ကစား အဖိုးတန်အသုံးဝင်သည့် ဥစ္စာပစ္စည်းများ
ရရှိကြီးပွားရန် ခက်ခဲလှပေသည်။

xxxxx

ဩတ်စောတ်ထိုး၍ ဩတ်စာ့န့်

“မောင်ညီ၊ မင်းအိမ်လေးရောင်းဖို့ တကယ်ဆုံးဖြတ်ပြီး
ပြီလား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုသောင်း၊ ကျွန်တော်စီးပွားမပြေလည်
တာ အစ်ကိုသိပါတယ်၊ ဒီအိမ်လေးရောင်းထွက်ရင် ကြွေးတွေ
ဆပ်ပြီး နေရေးထိုင်ရေးနဲ့ စီးပွားရေးအတွက် တစ်ဝက်စီ စဉ်းစား
ထားတယ် အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော့်အိမ်လေးကို အစ်ကို ယူနိုင်ရင်
လဲ ယူဗျာ၊ ကျွန်တော် ပေါက်ဈေးထက်လျှော့ပါ့မယ် ”

မောင်ညီသည် စီးပွားရေးအမြင်ကျယ်သူတစ်ဦး မဟုတ်

သောကြောင့် ကိုသောင်းကို အားကိုးအကူအညီတောင်းရလေ
သည်။

“ အေးကွာ၊ ငါစဉ်းစားပါဦးမယ် ”

တကယ်တော့ ထိုအိမ်ကို ကိုသောင်းမဝယ်နိုင်ပါ။ သို့သော်
ငွေကြေးချောင်လည်သော ညီဖြစ်သူ ကိုအောင်ငွေကို ဝယ်ယူရန်
တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ ကိုအောင်ငွေကလည်း စီးပွားရင်းနှီးမြုပ်နှံမှု
တစ်ခု လုပ်ရန်အတွက် ရည်ရွယ်၍ ထိုမြေကွက်ကို ဝယ်ဖြစ်ခဲ့
ပါသည်။ ထိုကိစ္စအားလုံးကို ကိုသောင်းကပင် ဆောင်ရွက်ပေး
ရပေသည်။

ကိုသောင်းမှာ အိမ်မြေဈေးကို ပိုပိုသာသာဆိုထားသဖြင့်
ညီဖြစ်သူဝယ်လက်ထံမှလည်း ဈေးနှိမ်ဝယ်ယူခဲ့သောကြောင့်
နှစ်ခုပေါင်း မြိုးမြိုးမြက်မြက်ရလိုက်လေသည်။

ငွေချေပြီးသောအခါ အထုပ်အဖိုးပြင်၍ ထွက်ခွာရန် ပြင်နေ
သော မောင်ညီတို့မိသားစုထံ ကိုသောင်းရောက်သွားပြီး
မောင်ညီတို့ကို ငွေတစ်ထောင်ကူညီလိုက်လေရာ မောင်ညီမှာ
ကျေးဇူးတင်မဆုံး၊ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေရှာလေသတည်း။

ကြက်မောက်လှီး၍ ကြက်စာခွန့် ။ ။ ကြက်၏ဦးခေါင်းရှိ အမောက်အား ကြက်စာအဖြစ် ကျွေးသည်ဟု ဆို၏။

သူတစ်ဦးထံမှ လှည့်ဖျားရယူသော ပစ္စည်းများဖြင့် ထိုသူအား ပြန်ကျွေးမွေးသည်ဟု ဆိုသည်။

(ငါးကြင်းဆီနှင့် ငါးကြင်းကြော်) အတူတူ

xxxxx

ကြောငါးပုကီသညးဗြဲကီ လိမ္မထွက်

ဆရာကောင်းသည် မြောင်းမြကြီးတံတား တည်ဆောင်ခြင်း ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ တာဝန်တစ်ခုရှိသောကြောင့် တပည့်လေး တစ်ဦးနှင့်အတူ ရန်ကုန်မှ ခရီးထွက်ခဲ့လေသည်။

ကိုယ်ပိုင်အမိုးပွင့်ဒတ်ဆန်းကားလေးနှင့်မို့ ခရီးတွင်လှသည်။ ပူပြင်းလှကြောင့် နောက်မှလိုက်ပါသူတပည့်များမှာ မျောက်ဖြစ် နေကြသည်။ ဆရာကောင်းသည် မြောင်းမြနယ်သား ဖြစ်သော် လည်း မင်းမင်း၊ နေဝင်း၊ တင်မြင့်နှင့် မောင်ထွန်းတို့မှာ တစ်ခေါက်တစ်ခါမျှပင် မရောက်ဖူးသောဒေသစိမ်းမို့ အရာရာ

စိတ်ဝင်စားကြည့်နေကြသည်။ ထိုစဉ်က ဗိုလ်မြတ်ထွန်းတံတား ကြီး မတည်ဆောက်သေးပါ။

“ ကဲ အဖွဲ့တွေ ဆင်းကြဦးဟေ့၊ ဒီညောင်တုန်းဆိပ်ကမ်း ကနေ စက္ကော့ဘက်ကို ဇက်ကူးတို့နဲ့ ကူးရမှာ၊ အချိန် ခဏရမယ်၊ အဝေးမသွားကြနဲ့၊ စက္ကော့ရောက်မှ မနက်စာ စားကြမယ်ဟေ့ ”

ညောင်တုန်းဆိပ်ကမ်း၌ ခဏစောင့်ဆိုင်းရစဉ် တပည့်များ မှာ စားချင်ရာတို့ကို ဝယ်စားကြသည်။ တင်မြင့်မှာ ဝမ်းအနည်း ငယ် လျှောချင်သလို ဖြစ်နေသည်။

“ ဟေ့ မောင်ထွန်း တင်မြင့် ဝမ်းလျှောချင်နေတယ်ဆို၊ မင်းကအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဆိုတော့ ဆေးလေးဘာလေး ရှာဝယ်ပြီး လုပ်ဦးကွာ၊ ငါ ဇက်ပေါ်ကားတင်ဖို့ လုပ်လိုက်ဦးမယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ဆရာအောင် ”

မြောင်းမြမရောက်ခင် တင်မြင့်မှာ ဝမ်းလေးငါးခါ လျှောလေ ရာ မြော့မြော့သာ ကျန်တော့သည်။ မောင်ထွန်းက ဝယ်လာ သော ဆေးများကို တိုက်ကျွေးပြီး ဒရစ်လွင်းရန် ပြင်သောအခါ ဆရာကောင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ ဟကောင် မောင်ထွန်း မင်း ဖြစ်ပျံ့မလားကွ၊ ဟုတ်မှလဲ ”

လုပ်ပါကွာ”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဆရာကောင်း၊ မြောင်းမြဆေးရုံ မရောက်ခင် အထိ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်၊ ဘာမှ မပူပါနဲ့ ဆရာ”

မယုံတစ်ဝက်၊ ယုံတစ်ဝက်ဖြင့် ဆရာကောင်း ကြည့်နေလိုက်ရသည်။ သူတို့မျှော်မှန်းသလိုပင် မြောင်းမြသို့ ညအချိန်မတော်မှ ရောက်သောကြောင့် တင်မြင့်မှာ ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်း ပို့ချိန် မရှိတော့ပေ။ ပို့လောက်အောင်လည်း အခြေအနေ မဆိုးတော့ပါ။ တင်မြင့်ရောဂါလည်း မနက်ရောက်မှ စိတ်ချသွားရသည်။ ထင်မှတ်မထားသော မောင်ထွန်းကိုလည်း ချီးကျူးမိသည်။

“ကျွန်တော် တပ်မတော်မှာ အငြိမ်းစားမယူခင်က တပ်မတော်သူနာပြုသင်တန်း တက်ခဲ့ဖူးပါတယ် ဆရာ၊ မေမြို့ စစ်ဆေးရုံကြီးမှာပေါ့၊ အပတ်စဉ် ၃၇-သင်တန်းဆင်းပါဆရာ၊ ခါ ကြောင့် တင်မြင့်ရောဂါကို ကျွန်တော်ကုနိုင်ခဲ့တာပါ။”

ထိုအခါမှပင် ဆရာကောင်းသင်ပြင်းချနိုင်ပေတော့သည်။ ကြောင်လက်သည်းဝှက်လိုမှထွက်။ ။ ကြောင်တို့သည် မိမိတို့လက်သည်းကို မလိုအပ်သည့်အခါတွင် ဝှက်ထားလေ့ရှိပြီး လိုအပ်သည့်အခါမှသာ ထုတ်၍ အသုံးပြုကြသည်။ ကြောင်ကို

အတုယူ၍ မလိုအပ်သည့်အခါ မိမိအရည်အချင်းစွမ်းအားများကို လျှို့ဝှက်ထားပြီး၊ လိုအပ်သည့်အခါမှသာ ထုတ်ဖော်အသုံးပြုသင့်သည်ဟုဆို၏။

xxx

ကျွန် နှင့် ချွေကောင်းအထူးပေါင်းချွေကောင်းကျွန်၏နိဂုံး

မိဖာသည် ဇလွန်မြို့နယ်၏ ရွာကလေးတစ်ရွာတွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့သော်လည်း ရန်ကုန်မြို့တွင် အိမ်ထောင်ကျနေသော အစ်မဖြစ်သူကခေါ်ယူစောင့်ရှောက်ထားသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့၊ အင်းစိန်တွင် ရောက်ရှိနေထိုင်လေသည်။

လခအသင့်အတင့်ရ၍ နားရက်သိပ်မရှိသော ပုဂ္ဂလိက အထည်ချုပ်စက်ရုံတစ်ရုံတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရင်း အပိုင်ငွေရှာဖွေရရာ အိမ်မှာနေရသည်သိပ်မရှိပဲ အလုပ်မှာသာ အချိန်ကုန်နေရပေသည်။

ရိုးသားသော တောသူမိန်းမပျိုလေးဖြစ်သည့် အလျှောက် ခင်မင်သူမိန်းကလေးမိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများလည်း

တိုးပွားလာ လေသည်။

“မိဖာရေ တနင်္ဂနွေ အိုဗာတိုင် (Over Time) မရှိရင် တို့နှစ်ယောက်ဘုရားသွားကြရအောင်ဟာ”

“အင်း သိပ်မလွယ်ပါဘူး မိချောရယ်၊ ငါအစ်မကို အိမ်လုပ်ငန်းတွေကူရမယ်ဟ၊ အစ်မကလဲသူတို့မပါရင် ဘယ်သွားသွား စိတ်ချလှတာမဟုတ်ဘူး”

“နင်ကလဲဟာ တစ်ခါတစ်လေသွားတာများ ဘာဖြစ်မှာလဲ”

လှိုင်သာယာသူ မိချောကပွင့်လင်းသွက်လက်၍ ခင်မင်စရာကောင်းသည်။ ရိုးရိုးအာ မိဖာကလည်း မိချောကိုအထင်ကြီးနေသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် အတွဲများကြပေသည်။

တစ်နေ့တွင် မိုးချုပ်တိုင်း အလုပ်ပြန်နောက်ကျနေသော မိဖာကို အစ်မဖြစ်သူက စိတ်ပူပင်စွာမျှော်နေရာ မိချောနှင့် ကာရာအိုကေဆိုင် ဝင်နေမိသောအဖြစ်ကို ဖုံးကွယ်၍ အချိန်ပိုဆင်းရသည်ဟု မိဖာလိမ်ညာရလေသည်။

“မိချော နင်မနေ့က အလုပ်နားရက် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တယ်ဆို၊ နင်တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟင့်အင်း ငါ့အဖော်နဲ့ပေါ့ မိဖာရယ်၊ နင့်မှ ခေါ်မရတာ”

“ငါမှ မအားတာဟယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ဇာတ်ကားကောင်းရဲ့လား”

“အဟိ ဇာတ်ကားကောင်းမကောင်း ငါလဲသေချာမသိပါဘူးဟယ်၊ ကိုယ်တော်ချောက အနားကပ်ပြီး တတွတ်တွတ်နဲ့”

“အဲတော့၊ ရည်းစားနဲ့သွားတာကိုး၊ ဘယ်သူလဲ နင်ပြောတဲ့ ဟိုကောင်လေးလား”

“ဟင့်အင်း တို့လမ်းထဲက နောက်တစ်ယောက်”

မိချောကို မိဖာအံ့ဩနေမိသည်။ သို့သော် မိမိအတွေအကြံ့ရသည်ဟု သဘောထားကာ လက်တွဲမပျက်သော်လည်း တစ်နေ့တွင် အစ်မဖြစ်သူကမိဖာကို ဆိုဆုံးမလေသည်။

“မိဖာ၊ ညည်းတွဲနေတဲ့ မိချောရဲ့သတင်းတွေ သိပ်မကောင်းဘူးနော်၊ ငါတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် သူနဲ့ မပေါင်းစေချင်ဘူး၊ သူက စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြာနေတဲ့ မိန်းကလေးလို့ သတင်းကြီးနေတယ်”

“အာ အစ်မကလဲ ကိုယ်ကောင်းခေါင်းဘယ်မရွေးပါဘူး”

“ခေါင်းမရွေးပေမယ့် နင်ပါသိက္ခာကျနာမည်ပျက်နေပြီ”

ဆိုတာ သိရဲ့လား ငအမရဲ့”

ထိုအခါမှ မိဖာသဘောပေါက်သွားလေသည်။ ကျွန်နှင့် သူကောင်းအတူပေါင်း သူကောင်းကျွန်စော်နံ။ ကျေးကျွန်တို့၏ အမှုကျင့်သည် ယုတ်ညံ့နိမ့်ကျ၏။ သူကောင်းတို့ အမှုအကျင့်ကား ဣန္ဒြေသိက္ခာစောင့်စည်း မြင့်မြတ်ပေသည်။

သူကောင်းသည် နိမ့်ကျသောကျွန်ကို ခင်မင်ဆက်ဆံပေါင်းသင်း၍ မကောင်းမှုလေ့၌ မွေ့လျော်သောအခါ ကျွန်ဟန်ရလျက် ကျွန်စော်နံလာသည်ဟု ဆို၏။

(ငရုတ်သီးနှင့် ပေါင်းမှ ကြက်သွန်အထောင်းခံရ) အဘူကူ

xxxxx

“ကျွန်မိုက်ကို အရောဝင် အရိုသေဟန်ချင်”

၁၉၇၆ ခုနှစ်ကဖြစ်ပါသည်။ ဆရာဦးခင်မောင်မြင့်သည် အနုပညာပါသည့် အလျော်ကမယ်ဒလင်ဆိုတီးထွင် ထူးချွန်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

သဘောကောင်းသူလည်းဖြစ်သောကြောင့် မိမိလက

အာက်ငယ်သားများကို အဆင့်တန်းမခွဲခြားပဲ ဆက်ဆံတတ်လေသည်။ ရုံးအားချိန်ဆိုလျှင် သူ့အိမ်၌ လူစုံလှပါသည်။

“ဆရာ “ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့”ဆိုတီးလေးတီးပြပါနော်”

ဝိုင်းဖွဲ့မိကြတိုင်း တောင်းဆိုသည့် သီချင်းကို မညည်းညူ သီဆိုပြတတ်သည်။ ဌာနဆိုင်ရာဖျော်ဖြေရေးပွဲများတွင်လည်း ဦးဆောင်လှုပ်ရှားတတ်သူမို့ ခင်မင်သူလည်း ပေါများပါ၏။

“အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကျွန်တော်တံခါးအမြင့်ထားပါတယ်ဗျာ”

မည်သူ့ကိုမဆို ထိုစကားလေးပြောတတ်သော ဆရာခင်မောင်မြင့် ယခုတော့ မပြောနိုင်တော့ပါချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်-

တစ်နေ့တွင် ဆရာခင်မောင်မြင့်တို့ တာဝန်ကျနေထိုင်ရာ မြစ်ကြီးနားမြို့မှ မန္တလေးမြို့သို့ တာဝန်ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ရထားနှင့် ခရီးသွားရလေရာ လက်အောက်ငယ်သားလေးယောက်နှင့်အတူ ဆရာခင်မောင်မြင့်စီးလိုက်ပါလာ

လေသည်။ မိုးချုပ်စတွင် နဘားဘူတာသို့ဆိုက်ရောက်ရာ တပည့်တစ်ဦးထံမှ အရက်နံ့ရ သဖြင့် ခရီးသွားစဉ်ဆင်ခြင်ကြရန် ပြောဆိုဆုံးမလေသည်။

သိပ်မကြာမီ မူးနေသောတပည့်က မယ်ဒလင်တစ်လက် ယူလာလေသည်။

“ဟ့ကောင် သိန်းဦး၊ မင်း ဒါကြီး ဘယ်ကယူလာတာ လဲ”

“ဟိုလူတွေဆီက ငှားလာတာဆရာ၊ ဆရာတီးစေချင်လို့ ပါ။ ဆရာပဲ အနုပညာနဲ့ပတ်သက်ရင် အမြဲတံခါးဖွင့်သားတယ် ဆိုလို့”

သိန်းဦးစကားကြောင့် သူညွှန်ပြရာသို့ ဆရာခင်မောင် မြင့်ကြည့်လိုက်ရာ မျက်မမြင်ဒုက္ခိတများကို မြင်လိုက်ရ၍ ဆရာ ခင်မောင်မြင့် မျက်နှာရဲခနဲ ဖြစ်သွားရလေတော့သတည်း။

ကျွန်မိုက်အရောင် အရိုအသေတန်ချင်။ ။ အသိတရားမရှိ သော ကျေးကျွန်များကို အရောင်အရေးပေးလျှင် အရှင်သခင် ဖြစ်သူအား ရိုသေလေးစားမှု လျော့ပါးတတ်သည် ဟုဆို၏။

(ခွေးကလေးအရောင် ပါးလျက်နားလျက်) အတူတူ

သရုပ်ဖော်ပုံစံ စာပေ

မန္တလေးမြို့ စိန်ပန်းအနောက်ပတ္တာရပ်ကွက်တွင် သားရေဖိနပ်လုပ်ငန်းပိုင်ရှင် ဦးလှဘူးဆိုလျှင် မသိသူရှားလှပေ သည်။ ဦးလှဘူးသည် တစ်ချိန်တစ်ခါက ဖိနပ်လုပ်ငန်းဖြင့် လွန်စွာ နာမည်ကြီးစီးပွားဖြစ်ထွန်းခဲ့ပေရာ ယခုလိုအသက်အရွယ်ကြီးရင့် ၍ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ခုနှစ်ဆယ် ဝန်းကျင်အရွယ်တွင် မိမိအတတ်ပညာဥစ္စာစီးပွားတို့ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းသည့် သားသမီးလိမ္မာမရှိခဲ့လေကြောင့် ဥစ္စာစီးပွား ကျဆင်းခဲ့ရလေ၏။

သို့သော် အသက်မွေးဝမ်းပညာမှာ သည်တစ်ခုသာ တတ်မြောက်သောကြောင့် ဖိနပ်လုပ်ငန်းကို ယခုတိုင်ဆက်လက် လုပ်ကိုင်နေရဆဲဖြစ်ပေသည်။

သားသမီးများမှာလည်း အသီးသီးအိမ်ထောင်ရက်သား ကျကုန်ကြပြီဖြစ်သဖြင့် သူနှင့် ဝေးနေရလေသည်။ သို့သော် ဖိနပ် ပညာတတ်ကျွမ်းသော သူတပည့်များအကူအညီဖြင့် ဆိုင်ထောင် ဘဝကို ရပ်တည်နိုင်ဆဲဖြစ်ပါ၏။

“အာစရိ ဒီမှာ ကျွန်တော်ချုပ်တဲ့ဖိနပ်၊ ကြည့်ပါဦး”

အလုပ်သင် မောင်မြမောင်၏လက်ရာကို ဦးလှဘူးသိပ်
ဘဝင်ကျချင်သေးဟန် မတူပါ။

“မင်းဟာကကွာ၊ အစိတ်အကျဲကို ခုထိညီအောင် မချုပ်
နိုင်သေးပါလား၊ စူးကျစူးနတွေလဲ မှန်အောင်လုပ်ဦးတာ၊ အလုပ်
သင်ဝင်တာကြာ ကြာလှပြီ၊ တယ်ဝေးတဲ့ကောင်တွေကိုး”

မောင်မြမောင်က အာစရိကို (ထိုအချိန်အခါက ဆိုင်
ထောင်များကို အာစရိဟုသာ ခေါ်ကြပေသည်။) ဘာမျှပြန်မ
ပြောပဲ ဖိနပ်နောက်တ်စဖက်ကို ထပ်မံချုပ်ရပြန်သည်။ သို့သော်
လည်း အာစရိဦးလှဘူးက သဘောမတွေ့သေးပါ။

“ကဲ ပေးစမ်းကွာ၊ ပေးစမ်း ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ်ပြမယ်”

ဦးလှဘူး စိတ်မရှည်တော့ပါ။ ထိုင်ခုံပုပေါ် ဝင်ထိုင်ရင်း
ဖိနပ်ချုပ်သည့် သစ်သားညှပ်ကို ခွလိုက်ကာ ချုပ်ပြလိုက်သည်။
သို့သော် အသက်ကကြီး၊ လက်ကတုန်၊ မျက်စိက မှန်မို့ ငယ်လက်
ရာမျိုးမဟုတ်တော့ပဲ ချုပ်သားမှာပိုဆိုးနေသဖြင့် ဒေါသ
ထွက်ကာ-

“ဟေ့ကောင် မြမောင်၊ ရော့ငါ့လို မချုပ်နဲ့”

ဝှပ်ကနဲ ဆောင့်အောင့်ချပြီး ထွက်သွားရာ မောင်မြ
မောင်မှာ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းမြှသိပ်လိုက်ရပေတော့သတည်း။
ခရမ်းသီး ပိန်ဓားတုံး။ ။ ခရမ်းသီးပိန်ကို ဓားတုံးတုံးဖြင့်လှီး
လျှင် အလွယ်တကူမပြတ်သကဲ့သို့ ပစ္စည်းဂုဏ်သိန်အရှိန်အဝါ
ညှိုးမှိန်နေသောအခါ၌ အရာရာကိုဆောင်ရွက်၍ အလွယ်တကူ
မအောင်မြင်နိုင်ဟုဆို၏။

xxxxx

ကြက်ကုသောကိတော ပကြကိကုတုံးဂဉ္ဇ

သာကေတ၏ လူနေသိပ်သည်းသော ရပ်ကွက်တစ်ခု
တွင် မြသဇင်ဆိုသည့်မိန်းကလေးက အမည်နှင့် လိုက်ဖက်အောင်
လှပသည်ဟု အများကဆိုကြသည်။ လှပကျော့ရှင်းသည့် ဆယ်
ကျောက်သက်ရွယ်မို့လည်း လူပျိုကာလသားတို့ စိတ်ဝင်စားကြ
သည်။ သို့သော် လှပသောရုပ်ရည်ပေါ်တွင် ပညာဂုဏ်၊ ဓနဂုဏ်
မောက်နေသော သူမ၏မာနမျက်နှာကြောင့် တော်ရုံလူရွယ်တို့
မချည်းကပ်ဝံ့ရှာကြပေ။ အဝေးကဖြင့်သာ မျှော်မှန်းပိုးပန်းကြရ

ပေသည်။

“ဒီမှာသမီး၊ အောက်တန်းစားနိမ့်ကျတဲ့သူကို မှန်းရင် ငါ့သမီးလေး အောက်တန်းကျနိမ့်ကျတဲ့ ဘဝရောက်မှာပဲ၊ ကိုယ့် အဆင့်နဲ့ တူတန်သူကိုမှန်းရမယ်၊ ဒီရပ်ကွက်လိုနေရာမျိုးမှာ ငါ့ သမီးနဲ့တန်တဲ့သူ ဘယ်သူမှမရှိဘူးဆိုတာ သမီးသိထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ သမီး သိပါတယ်”

မာနမိခင်ကလည်း သည်လိုအပြောမျိုး၊ သည်လိုသွန် သင်မှုမျိုးကြောင့် မြသဇင်စိတ်ကြီးဝင်ခြင်းလည်း ပါမည်ထင် ပါသည်။ သို့သော် ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲခြင်း နိယာမတရား၏ အောက်၌ရှိသော လူ့လောကသဘာဝမို့ အချိန်တန်သောအခါ ဂုဏ်ငွေနှောက်လိုက်ခဲ့သည့် မြသဇင်ဆိုသည့် မိန်းကလေးသည် လောကဓံ၏ရိုက်ခတ်မှုဒဏ်ကြောင့် မာန်မာနတို့ညွတ်ကျ၍ စာညှိငြိမ်ရင့်ကျက်သော မြသဇင်ဘဝရောက်ရှိသွားလေသည်။

ထိုအခါ မြသဇင်နှင့် တစ်ရပ်ကွက်တည်းအတူနေ ငယ်သူငယ်ချင်းလဲဖြစ်၊ ကျောင်းနေဖက်လည်းဖြစ်သော မောင်မျိုး ကျော်ဆိုသူလူငယ်က မြသဇင်ကိုသားမှတ်မှတ်၊ မယားမှတ်မှတ် ပေါင်းသင်းလက်ထပ်လိုပါကြောင်း လူကြီးစုံရာနှင့် ကြောင်းလမ်း

လေသည်။

“အင်း၊ ကျွန်မသမီးလေးကို လူကြီးမိဘစုံညီစွာနဲ့ လာရောက်ကြောင်းလမ်းတာ ကျွန်မဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ မောင်မျိုးကျော်ကိုလဲ အကြောင်းစင်းသိတွေ့မို့ ငြင်းပယ်စရာမရှိ ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မောင်မျိုးကျော်ကို ပြောပါရစေ၊ အဒေါ်သမီး လေးဟာ လူဖျိုလူလွတ်ထင်လို့ သူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ အကြောင်း ပါခဲ့ဖူးပါတယ်၊ အဒေါ်တို့လည်း သိသိချင်းပြန်လည် ထိန်းသိမ်း ခဲ့တာမို့ သူတစ်ပါးအငယ်အနှောင်း မဖြစ်ခဲ့ရတာ၊ မောင်မျိုးကျော် အနေနဲ့ သိချင်လဲသိမယ်၊ သိချင်မှလဲ သိမယ်ကွယ်၊ ဒီလိုပြောရ တာအဒေါ်တို့မှာ အင်မတန်ရှက်လှပေမယ့် သမီးလေးရဲ့နောင် ရေးကြောင့် ပြောပြရတာပါ”

မြသဇင်၏မိခင်ဖြစ်သူက မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြင့် ပြောရှာ သည်။ မောင်မျိုးကျော်၏ ဖခင်က-

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့လဲ သိသင့်သလောက် သိထားပြီးပါပြီခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်သားကိုလဲ ရှေ့ရော်တွေးပြီး တားမြစ်ခဲ့ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သားက-----

“ဖေဖေ ပြောသလိုဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော်

လဲသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်အခု ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးဟာ မေတ္တာစစ်၊ မေတ္တာမှန်နဲ့ ချစ်နေကြတာပါခင်ဗျာ၊ အရာရာအားလုံးကိုလဲ စဉ်းစားတိုင်ပင်ပြီးပါပြီ၊ မြသဇင်ရဲ့ မလိမ္မာတစ်ခါမိုက်ကိုလဲ ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါခင်ဗျာ”

ဤသို့ဖြင့် မောင်မျိုးကျော်နှင့် မြသဇင်မှာ မေတ္တာအိမ်ကလေးတည်ဆောက်၍ လက်ထပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

ကြိုက်လျှင်သောက်တော့ ပကြွက်ကျတဲ့ပုံးရည်။ ။ ပုံးရည်အိုးထဲသို့ ကြွက်လိမ့်ကျထားသဖြင့် သောက်သုံးရန် မသင့်တော့ပါ။ သို့ပေမယ့် သင်ကြိုက်လျှင်ကား သောက်နိုင်ပေသည်ဟု ရှင်းရှင်းပြောဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့အတူ အရောင်းအဝယ်ကုန်သွယ်မှုပြုကြရာတွင် လိမ်လည်လှည့်ဖြားခြင်းမပြု၊ အပြစ်၊ အနာ၊ အားနည်းချက်ကို ရှင်းလင်းပြောပြ၍ ဆက်ဆံသည်ဟုဆို၏။

xxxxx

ချေးနဲ့ပက် လက်အရင်ပေ

ပြာသိုလ၏ ညနေချမ်းတွင် ကိုထွန်းညိုတစ်ယောက် ပုဆိုးတစ်ထည်ကို ပုခုံးထက်၌ စလွယ်သိုငါးပတ်ချည်ပြီးနောက် မြက်ထမ်းပိုးကိုဆွဲကာ ရွာတောင်ဘက်တွင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုထွန်းညိုတွင် မြေပိုင်ယာပိုင်မရှိသော်လည်း နို့စားနွားမနှစ်ကောင်နှင့် ကလေး (နွားကလေး) တစ်ကောင်ရှိလေရာ နွားမတစ်ကောင်မှာ ကိုယ်ဝန် (ဇီး) အရင့်အမာနှင့်ရှိလေသည်။

ဧရာဝတီအလယ်ပိုင်း တံတားဦးမြို့နယ်အပိုင်ဖြစ်သော ကိုထွန်းညိုတို့ရွာလေးမှာ အများအားဖြင့်ပဲ တောင်သူများသာဖြစ်ကြရာ ယခုလိုကာလမျိုးတွင် ပဲခင်းတို့သည် ကြည့်လေရာတိုင်း စိမ်းမြနေပေတော့၏။

ပဲယင်းစိုက်သူတို့နှင့် နို့စားပြောင်းရောညှပ်စိုက်သူတို့အတွက် နွားစာကားမပူပင်ရပေ၊ ကိုထွန်းညိုတို့ကဲ့သို့ မြေပိုင်ယာပိုင်မရှိသူတို့အဖို့ နွားစာအတွက်ကား ပင်ပန်းလှပေသည်။

ပြာသိုလ၏နေဝင်ချိန်ကား လွန်စွာစောပေရာ၊ နေ့တာ

တိုလေ၏။ မြူနှင်းတို့ဖွေဖွေဝေစပြုလာသည်။ ကိုထွန်းညို
လျှောက်လာသည်မှာလည်း ရွာနှင့်အတော်ပင် လှမ်းခဲ့လေသည်။
ဦးချစ်မိုး၏ အစွန်ဆုံးယာခင်းသို့ပင် ရောက်ခဲ့ပြီ။

ကိုထွန်းညိုသည် ဦးချစ်ကိုကြည့်မရ။ ရွာတွင် မြေဧက
အတော်များများပိုင်သဖြင့် လူချမ်းသာစာရင်းဝင်ဖြစ်သည်မို့
ဆောင့်ကြားကြားနိုင်သည်ဟု ကိုထွန်းညိုထင်သည်။ သိပ်မကြာ
သေးခင်က ဦးချစ်စိုပြောင်းခင်းခိုးရိတ်ခြင်းခံရရာ ကိုထွန်းညို
အပေါ် သံသယရှိသည်ဟု သတင်းထွက်လာသည်။ ကိုထွန်းညို
မှာ မိမိမဟုတ်ပါပဲ အစွပ်စွဲခံရသဖြင့် ဒေါသဖြစ်မိသော်လည်း
အတိအလင်း စွပ်စွဲချက်မဟုတ်သဖြင့် မသိသလိုနေလိုက်ရပါ
သည်။ သို့သော် စိတ်ထဲကတော့ မကျေနပ်ပါချေ။

သည်ကနေတော့ လက်တုံပြန်ရပေတော့မည်။ ဦးချစ်စို
စွပ်စွဲသည့်နေ့က သူ့အခင်းမှမဟုတ်ပါ။ တခြားအခင်းမှ ခိုးရိတ်
လာခြင်းဖြစ်သည်။ သည်တစ်ခါမှ ဦးချစ်စိုရဲ့ ပြောင်းတကယ်ခိုး
ရိတ်ရပေတော့မည်။

လူသွားလမ်းကန်သင်းဘောင်ပေါ်မှ လူရိပ်လူခြေကြည့်
၍ ကိုထွန်းညိုပြောင်းခင်းထဲ ဆင်းလိုက်၏။ ရိတ်ထားသော

ဖူးပြောင်းငုတ်တိုထိုးထိုးထောင်ထောင်တို့ မစူးမိရန် ဂရုစိုက်နင်း
လိုက်သည်။ ပြောင်းရိုးထိုးမိက မလွယ်။

ထိုနေ့က ကိုထွန်းညိုတစ်ယောက် လွယ်ကူချောမွေ့စွာ
ပင် အောင်အောင်မြင်မြင်ပြီးခဲ့သည်။ အဖူးကပ်ခါစ သိပ်မရင့်လှ
သေးသော ဖူးပြောင်းများကို ညချင်းပင်နွားစာစင်း၍ နွားများကို
ကျွေးလိုက်သည်။

“ကဲ သူများမသိထားရေစာ ဝိုက်ကားအောင်စားကြ စမ်း”
မနက်အိပ်ယာထတော့ ကိုထွန်းညို၏ဇနီး မခင်တုတ်
တစ်ယောက်ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံကြားလိုက်ရပါ
သည်။

“ကိုထွန်းညို၊ ကိုထွန်းညိုလာစမ်းပါဦး၊ ဒီမှာတော့
နွားတွေဘာဖြစ်ကုန်ပြီလဲ မသိတော့ဘူး၊ လုပ်ကြပါဦး”

ကိုထွန်းညိုအိပ်ယာထက်မှ ဝုန်းခနဲ ပြေးဆင်းလာသည်။

“ဟာ”

ကိုထွန်းညိုသိလိုက်ပါပြီ၊ ပိုတက်၊ ပိုတက် ပိုးသတ်ဆေး
မိတာပဲဖြစ်မည်။ ပိုတက်ဆေးကို ပြောင်းရွက်အခြေထည့်ထား
ခြင်းဖြစ်သည်။ အမှောင်မှာ ခိုးရိတ်သူတို့အဖို့ ဒါကိုသတိမထား

နိုင်။

“သွားပါပြီ၊ သွားပါပြီ၊ ငါ့နွားတွေဒုက္ခရောက်ပြီ၊ လုပ်ကြပါဦးဗျ”

ကိုထွန်းညိုမှာ အရူးတစ်ယောက်ပမာ အော်ဟစ်နေချေပြီ။ ချေးနဲ့ပက်လက်အရင်ပေ။ ။ သူတစ်ပါးကို ရန်ပြုလို၍ ချေးဖြင့်ပက်လျှင် မိမိလက်ကအလျင်ပေကျရသကဲ့သို့ သူတစ်ပါးအပေါ်ယုတ်မာသည့် သဘောဖြင့်ပြုလုပ်လျှင် မိမိကိုယ်တိုင်ယုတ်မာရမည်ဖြစ်၍ သူယုတ်မာဟုအလျင်ကဲ့ရဲ့ခြင်းခံရပေမည်ဟုဆိုသည်။

(သူများမကောင်းကြံ ကိုသာခံ) အတူတူ

xxxxx

ဒိုင်ယာလော့ကို စာသားချွတ်

“အဖေကလဲ မိုးစီးဖိနပ်ဆိုတာ ဈေးပေါပေါကြီးပါ၊ စာရေးဆရာသိက္ခာနဲ့ ကောင်းကောင်းဝတ်၊ လှလှပပနေစမ်းပါ အဖေရယ်”

မြတ်စာပေ

သမီးဖြစ်သူစကားကြောင့် ကိုလူဇော်ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဆယ်တန်းကျောင်းသူသမီးသင်ကား အလှအပကြိုက်သည့် အရွယ်ပေမို့ ခွင့်လွှတ်ပြုံးပြုံးခြင်းဖြစ်သည်။

“ဖေဖေတို့အရွယ်က လှဖို့ပဖို့ မလိုတော့ပါဘူး သမီးရယ်၊ သူတိုင်းမှာ အလှကိုယ်စီရှိစမြဲပါ။ သမီးအစ်ကိုကြီးကိုဇော်ကို အဖေ အမြဲဆုံးမသလိုပေါ့။ လူအလှထက် စိတ်အလှက ပိုအရေးပါတယ်ဆိုတာပေါ့ကွာ”

“ဟင်း အဖေသားက ပိုကိုပိုပါတယ်၊ သနပ်ခါးလိမ်းလိုက်၊ အသားအလှဆီလိမ်းလိုက်၊ ဆံပင်သလိုက်နဲ့ သမီးတောင်တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ့လောက်မှန်မကြည့်ဖြစ်ဘူး”

“လူငယ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့သမီးရယ်၊ လွန်လွန်ကဲကဲ ဟုတ်ရင် အဖေခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ ရင့်ကျက်လာတဲ့တစ်ချိန်ကြာရင် စစ်မှန်တဲ့အလှတရားတွေကို သားတို့သမီးတို့ သိလာကြမှာပါကွာ”

ထိုစဉ် မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်မှ ကိုငှက်ရိုးက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်သံကြောင့် သူတို့သားအဖအကြည့်များ အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ် ရောက်သွားကြသည်။

မြတ်စာပေ

“ဗျို့ အပျိုကြီး မတိုး၊ လှလို့ပလို့ပါလားဗျ၊ ဧကန္တရည်စားနဲ့ ရုပ်ရှင်တွဲခတ်မလို့ထင်တယ်၊ ဟဲ ဟဲ”

“ဟဲ့၊ ငှက်ရိုးရယ်၊ ငါလင်ယူချင်ရင် အချိန်မရွေးခေါင်းခေါက်ယူလို့ရတယ်ဟဲ့၊ အပူမရှာချင်လို့သိလား”

ကြားရသူအပေါင်းက အပျိုကြီး မတိုး၏စကားပြောင်းပြန်မှန်းသိကြသဖြင့် ပြုံးစိစိလုပ်ကြသည်။ မတိုးသည် အသက်လေးဆယ်ကျော်ပြီ၊ သင့်တင့်သောရုပ်ရည်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော်လည်း ရပ်ကွက်ထဲတွင် ဟန်တစ်လုံးပန်တစ်လုံးနေကာ မျက်ခုံးမွှေးနှုတ်၍ ဆေးခြယ်ခြင်း၊ မျက်လုံးကာခြယ်များ၊ မိတ်ကပ်များ၊ နှုတ်ခမ်းနီများကြောင့် လိုသည်ထက်ပိုမိုလွန်ကဲနေ၍ ပင်ကိုယ်အလှပျောက်ရလေတော့၏။ ရွှေ၊ ငွေ၊ လက်ဝတ်ရတနာတို့မှာလည်း အရှိဘဝထက်ပိုမိုလွန်ကဲဝတ်ဆင်ထားသောကြောင့် အကြောင်းသိ၊ ဓာတ်သိများက ကွယ်ရာတွင် အတုများဝတ်ဆင်ထားသည်ဟု ကဲ့ရဲ့ကြလေသည်။

ခိုင်ယန်နန်းကိုအဆန်းခြယ် ။ ခိုင်သည် အောင်ညည်းတက်သော အိမ်မွေးငှက်မျိုးဖြစ်၍ ကျောင်းကန်ရေပိတ်တို့၏ ပြဿဒိဘုံအဖျားများတွင် အစုအဆင်းအဖြစ် နေလေ့ရှိကြသည်။ ဥဒေါင်း။

ကျေး၊ ခို၊ သာလိကာဟူသော ငှက်လေးမျိုးသည် ကောင်းကျိုးမင်္ဂလာဖြစ်ထွန်းစေသည်ဟု ရှေးက အယူရှိသူတို့သည် နေအိမ်များ၌ မေးမြူလေ့ရှိကြ၏။ အိမ်တွင် ခိုစင်ဟူ၍ ပြုလုပ်ထားလေ့ရှိကြသည်။

ခိုနန်းမှာ ပြဿဒိတို့၌ ထောင့်ငယ်ချိုး၍ ပြုလုပ်ထားသောအဆောင်ဖြစ်၏။ စိတြဂီဝါခိုမင်းနေသောအိမ်နှင့်တူသောကြောင့် ခိုနန်းဟူ၍လည်းကောင်း၊ ခိုင်ယန်တစ်ကောင်းအား မျက်စိကန်းအောင် ပစ်ခတ်မိသောမင်းသားတစ်ပါးသည် မိမိ၏အိမ်တော် ပြဿဒိထက်တွင် ခိုင်ငယ်အတွက် အိမ်ငယ်တစ်ခုပြုကာ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခဲ့ရသောကြောင့် ခိုနန်းဟူ၍လည်းကောင်း ယခုတိုင် ခေါ်တွင်လျက်ရှိသည်။

ခိုနန်းမှာ ခိုင်ငယ်နေထိုင်ရာအတွက်သာ မန်မျှသာလုပ်သင့်သော အရာဖြစ်၏။ ထိုခိုနန်းကို အဆန်းချယ်သကဲ့သို့ သာမန်ကိစ္စကို အကျယ်ချဲ့သည်ဟုဆို၏။

(တလွဲဆံပင်ကောင်း) အတူတူ

xxxxxx

ဒိုးရာလိုက်တိုင်း ဖြိုက်တယ်မထင်နဲ့

“ ဘ၊ ကားကိုကြောက်ရား ”

“ ဟေ၊ ကြောက်ပါတယ်ကွာ၊ ကြောက်ပါတယ်ဆရာ
ရယ် ဟား ဟား ”

နှစ်နှစ်သားအရွယ် သားငယ်တွက်တီးသည် မပီကလာ
ပီကလာ စကားချစ်စဖွယ်ဆို၍ တုတ်တစ်ချောင်းကိုင်ကာ
ဦးသာထွန်းကို မေးနေသဖြင့် ဦးသာထွန်းက သားလေးကို ပွေ့ချီ
၍ နမ်းရှုပ်လိုက်သည်။ ဦးသာထွန်းမှာ သားကြီးသမီးကြီးတွေနှင့်
မို့ ကလေးငယ်မရှိရလေကား သွေးမတော်သားမစပ် အိမ်နီးချင်း
၏ သားငယ်လေးကိုသာ အချစ်ပိုနေရရှာသည်။ ရိုးသားဖြူစင်
သော ကလေးငယ်မို့ ကိုယ်ကချစ်မိတော့လည်း ချေးသေးက
အစ မရွံ့မရှာ ပြုစုရသည်။ လိုချင်တာဝယ်ပေး၊ စားချင်တာကျွေး
ရတာလည်း မမောမပန်းနိုင်၊ ရေချိုး ၊ တစ်ရေးအိပ်တာကအစ
သူ့အိမ်မှာ ပုခက်တစ်ခု လုပ်ထားရသည်။

“ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ညီမတို့လုပ်ငန်း အဆင်မပြေလို့

ခွင့်တစ်သောင်းလောက် ခဏချေးပေးပါလား၊ ဒီလကုန်ရင်
ပြန်ဆပ်ပျံမယ်၊ အစ်ကိုညီ လုပ်ငန်းအခက်အခဲတွေ့နေလို့ပါ”

သားငယ်တွက်တီးအမေက ဦးသာထွန်းထံ ငွေလာချေး
သည်။ ဦးသာထွန်းက ပထမစဉ်းစားနေသည်။ နောက်တော့
လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးကိုထောက်ထား၍ ချေးပေး
လိုက်သည်။

“ ကိုသာထွန်းကလဲ တွေ့တဲ့လူတိုင်း သနားနေတော့
တာပဲ၊ သူတို့လင်မယားအကြောင်း ရှင်လဲသိသားနဲ့၊ အတော်
စိတ်ဆင်းရဲရမယ်နော် ”

ဇနီးဖြစ်သူ ပူညံ့ပူညံ့ ပြောလည်း ပြောချင်စရာပင်၊ တွက်
တီးတို့ မိဘနှစ်ပါးက ကျေးဇူးတရားကို နားလည်တတ်သူများ
မဟုတ်ကြပါလေ၊ ယူတော့ပြုံးပြုံး တောင်းတော့မုန်းဆိုသလိုပင်
သူတို့ကြွေးယူသူတိုင်းနှင့် အဆုံးသတ်ကား ဘယ်တော့မှ လှလှ
ပပ မရှိပါချေ။ ဒါကိုသိလျက်နှင့် ဦးသာထွန်းက ငွေချေးပေး
လိုက်သည်မှာ လူမှုရေး နားလည်၍ သနားတတ်သောကြောင့်
သာ ဖြစ်ပါသည်။

ခိုးရာလိုက်တိုင်းကြိုက်တယ်မထင်နဲ့ ။ တစ်ချို့မိန်းကလေးများ

သည် ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ခိုးရာလိုက်တတ်သလို အတွင်းရေး အဆင်မပြေမှုကြောင့်လည်း ခိုးရာလိုက်တတ်သည်။ ဤသို့ အကြောင်းစုံရှိပေရာ ခိုးရာလိုက်တိုင်း ချစ်ကြိုက်သည်ဟု မထင် အပ်ပေ။

တစ်ဘက်သားအခက်အခဲကို ကူညီလိုက်သော်လည်း သူ့အကျင့်စရိုက်ကို ကြိုက်နှစ်သက်၍မဟုတ်ဟု ဆိုသည်။
(မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်း) အတူတူ

xxxxxx

ချိုကျီးသည်နွား အားယုတ်

ထွန်းထွန်းနှင့်ဘိုဘိုကား သက်တူရွယ်တူ ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲ တော်စပ်ကြလေသည်။ နှစ်ဦးစလုံး အထက်တန်းကျောင်း သားများ ဖြစ်ကြ၍ ဘဝရှေ့ရေး ရည်ရွယ်ချက်လည်း ကြီးမား ကြလေသည်။ သို့သော် ဆယ်တန်းနှစ်တွင် ထွန်းထွန်းစတင် ဗွေဖောက်လေသည်။

“ ဘိုဘိုရေ ၊ ငါတို့ တီဗွီဂိမ်း သွားဆော့ရအောင် ”

မြတ်စာပေ

“ မလိုက်တော့ဘူး၊ ထွန်းထွန်းရာ၊ ကျောင်းပိတ်ရက်က ခါးဆော့ပြီးပြီ စာကပိုအရေးကြီးတယ်ကွ ”

ထွန်းထွန်းသည် အပေါင်းအသင်းများနှင့် တီဗွီဂိမ်းဆိုင် ဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်၍ အချိန်ဖြုန်းနေချိန်တွင် ဘိုဘို ဝါကြည့်စားပွဲမှာ ထိုင်နေသည်။ ထွန်းထွန်းစီးကရက်လက်ကြား သပ်၍ မိဘထံ ငွေလိမ်တောင်းချိန်တွင် ဘိုဘိုစာကျက်နေသည်။ နောက်ဆုံးအဖြေက အောင်စာရင်းထွက်တော့ ဘိုဘို ဘက်ထူးလေးခုပါသည်။ ထွန်းထွန်းဉာဏ်ကောင်း၍ စာမေးပွဲ စာကျသော်လည်း အောင်မှတ်သာရခဲ့သည်။

လတွေနှစ်တွေကြာသောအခါ ဘဝအဆင့်အတန်းခြင်း များစွာ ကွာခြား၍ သွားကြလေတော့သည်။ ဘိုဘိုက ဆရာဝန် ဖြစ်ပြီး ထွန်းထွန်းကားဘိုဘိုကဲ့သို့ပညာတတ်ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်ပါ သော်လည်း သာမန်ဝန်ထမ်းစာရေးကလေးဘဝဖြင့် ရုန်းကန်နေ ရရှာလေသတည်း။

ချိုကျီးသည်နွားအားယုတ် ။ ။ချိုကျီးသည်နွားသည် တစ် ဘက် ရန်သူနွားကို ခုခံနိုင်ရန် အားယုတ်နေပြီး အရှုံးပေးရသကဲ့သို့ ဤစားအားထုတ်မှု ဝိရိယစွမ်းအား နည်းသူတို့သည် ရည်မှန်း

မြတ်စာပေ

ချက် ဆိုသည်ကို မတက်လှမ်းနိုင်ပဲ ဆင်းရဲခြင်း၌ နစ်မွန်းသည် ဟု ဆို၏။

xxxxx

မြေနှစ်ရှောင်းလည်း မတယ်နှင့် မင်းလှေဖျားလည်း မဆည်နှင့်

ကိုထွန်းဦးသည် အစိုးရဝန်ထမ်းဘဝမှ ဆေးပင်ဆင်ယူ ပြီးနောက် သူတို့မိသားစုကလေးသည် ရန်ကုန်မြို့ ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဥက္ကလာပတွင် အခြေချနေထိုင်စဉ် အထက် အညာဘက်မှ တစ်ရွာတည်းသားဖြစ်သူ မောင်သိန်းထွန်းဆို သော လူငယ်တစ်ဦးရောက်ရှိလာလေ၏။

မောင်သိန်းထွန်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ တောင်ဥက္ကလာ တွင် ရွာအထက်တန်း ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိလေရာ ထိုကျောင်း၌ နေထိုင်၍ ရန်ကုန်မြို့တွင် တိုးတက်ရာတိုးတက် ကြောင်း အလုပ်လုပ်ကိုင်မည်ဖြစ်ပြီး ၊ အလုပ်ကို ကိုထွန်းဦးမှ ကူညီရှာဖွေပေးရန်ဖြစ်၏။ ကိုထွန်းဦးမှာ သနားညာတာ ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်သူဖြစ်သည်။

“ ညီလေးရာ ၊ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ဆိုတာ မရှားပေမယ့် မင်းကလဲ အလုပ်မရွေးလုပ်ချင်စိတ်ရှိမှ ၊ လုပ်လဲလုပ်နိုင်မှ ဖြစ်မှာ ကွ ”

မောင်သိန်းထွန်းမှာ တောသူတောင်သားဆိုသော်လည်း ပျော့နွဲ့နွဲ့ မြုံစိစိမို့ ကိုထွန်းဦး အားမရလှပေ။ ရွာမှာလည်း ဘာတစ်ခုမှ မယ်မယ်ရရ ဟုတ်တိပတ်တိ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်ခဲ့ဟန်မတူ။

“ မင်း စာပေဝါသနာပါတာ ၊ စာရေးဆရာဖြစ်ချင်တာ ငါ လက်ခံပါတယ်ကွာ၊ ငါလဲ ဝါသနာအလျောက် စာတိုပေစ ရေးနေတာ မင်းလဲအသိပဲ၊ ဒါပေမယ့် တို့ဘဝက မအောင်မြင် ခင်တော့ ဒါကို အားပြုရပ်တည်လို့မရသေးဘူး၊ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် အလုပ်တစ်ခုတော့ မင်းလုပ်ရမယ် ”

သို့ဖြင့် အလုပ်ရွေးကြသည်။ ဆိုက်ကားနင်းမလား၊ မဖြစ်။ စားပွဲထိုးလုပ်မလား၊ မလွယ်။ ကွမ်းယာရောင်းမလား၊ မလုပ်ချင်။ ပန်းရံလုပ်မလား၊ ပင်ပန်းလွန်း၏။

နောက်ဆုံး စာအုပ်အငှားဆိုင်လေးလုပ်ရန် စဉ်းစားမိကြသည်။

“ ဒီအလုပ်မဆိုးဘူးအစ်ကို၊ ကျွန်တော် ရွာပြန်ပြီး အမေ့ဆီ အရင်းအနှီးတောင်းရင် ကောင်းမလား ”

“ မင်းတို့မိဘတွေက ရွာမှာ အတော်ချောင်လည်လို့ လားကွ ”

အိမ်ခြံဝိုင်းနှင့် ပဲခိုက်သော ယာခင်းခြောက်ဧက၊ နို့စားနွား ချုံးကောင်သာရှိကြောင်း ၊ ဇံမောင်သိန်းထွန်းပြောပြသည်။ ဒါကို ဖွဲ့၍ ထုခဲ့မည်သဘောဖြစ်သောကြောင့် ကိုထွန်းဦး သဘောမတူချင်။

“ မသေချာပဲ အရမ်းစွန့်စားရင် မင့်မိဘတွေ လက်ငုတ်လက်ရင်း ပြုတ်သွားပါဦးမယ်ကွာ၊ ဒီလိုလုပ် စာပေလောကမှာ ငါ့မိတ်ဆွေတွေရှိတယ်၊ သူတို့ဆီ နည်းနည်း အကူအညီတောင်းပြီး မင်းကိုငါထူထောင်ပေးမယ်၊ ငါ့အိမ်ရှေ့မှာ ဆိုင်လေးဆောက်ပေးမယ်၊ ဒါလဲ ငါ မနည်းကြိုးစားရမှာ၊ မင်းဘက်ကလဲ ကြိုးစားဖို့ လိုလိမ့်မယ် မောင်သိန်းထွန်း၊ မင်း စဉ်းစားပါဦး ”

“ စိတ်ချပါအစ်ကိုရာ ၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ် ”

သို့ဖြင့် စာအုပ်ဆိုင်လေး စတင်ဆောက်ကြသည်။ လေးရက်ခန့် ကြာသည်။ မောင်သိန်းထွန်းကား ဘာမှလက်မမြင်သူမဟုတ်၊ တူမရိုက်တက်၊ လွှမဖြတ်တက်၊ နေတက်သလိုနေ၏။ သူများသစ်ဖြတ်လျှင် ကိုင်ပေးရကောင်းမှန်းမသိ၊ သံရိုက်လျှင် သံနှိုက်ပေးရကောင်းမှန်းမသိ။ အလွန်ပျင်း၏။ ပျင်းလွန်း၍ ဖျင်း၏။ ကိုထွန်းဦးမှာ ငွေသုံးသောင်းကျော်ရင်း၍ စာအုပ်ဆိုင်လေး ဖြစ်မြောက်ရသွားသည်။

သို့သော် မောင်သိန်းထွန်းမှာ ဆက်ဆံရေးနားမလည်၊ သန့်ရှင်းပြုပြင်မှုမသိတတ်၊ တစ်ခါခိုင်းမှ တစ်ခုလုပ်သူဖြစ်ပြီး သံပတ်ပေးစက်ရုပ်နယ် ဖြစ်နေ၏။ စာအုပ်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် ရွာမှအဖော် အကြံပြုဖြင့် ရွာပြန်သွားလေရာ၊ ကိုထွန်းဦးမှာ စာအုပ်ဆိုင်ကြီးနှင့် ကိုးရိုးကားယား ဖြစ်ကျန် ခဲ့လေသတည်း။

ခြေနှစ်ချောင်းလည်းမကယ်နှင့်မင်းလှေမျောလည်းမဆယ်နှင့် ဒုက္ခရောက်သူ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အား မိမိစေတနာနှင့် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သော်လည်း အရာမထင်ဘဲ မိမိအပေါ် ဒုက္ခရောက်ပေးသွားခြင်းသာ အဖတ်တင်ခြင်းကို ဆိုလို၏။

(နွားပိန်ထူ လူကွေ့ - အတူတူ)

ဂေါဏေန ဂေါဏော၊ သာမဏေန သာမဏော

“ ဟေ့ညီညီနိုင်၊ ဘယ်လိုလဲကွာ၊ အိမ်ဝင်ဦးလေကွာ ”

“ ဪ အစ်ကိုလှထွေးရေ၊ ဒီလမ်းထိပ်တင်ပါ၊ ကျွန်တော်မဝင်တော့ဘူး၊ သွားမယ်နော် ဟဲ ဟဲ ”

ညီညီနိုင်ခြေ ဘယ်ကိုဦးတည်မှန်း ကိုလှထွေး သိပါသည်။

ကိုလှထွေးသည် အသက်လေးဆယ်ကျော်သာရှိသော်လည်း ရပ်ကွက်ထဲတွင် ရဟန်းဒါယကာပီပီ လူရှိသေ ရှင်ရှိသေ နေထိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်က သောက်သောက် စားစားရှိသော်လည်း အသက်အရွယ် အနည်းငယ်ရလာသော အခါ ဘာသာတရားလိုက်စား၍ ပြုပြင်ပြင် နေထိုင်လာသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အိမ်နီးခြင်းဖြစ်သော ကိုဖိုးလုံး၊ ကိုလှတင်နှင့် ကိုစန်းမြင့်မောင်တို့နှင့်လည်း တစ်တွဲတွဲဖြစ်ကာ ဘုရားသွား၊ ကျောင်းတက်၊ ဥပုသ်သီလစောင့်ထိန်း အတူတူ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ညီညီနိုင်မှာ အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်သာ ရှိသေးပြီး ခင်မင်ဖော်ရွေစွာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတက်ခြင်း၊ ကူညီရိုင်းပင်းတတ်ခြင်းတို့ကြောင့် လူချစ်လူခင်ပေါသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်ဖခင် ဖြစ်သည်။

တစ်နှစ်က ကိုလှထွေးအိမ်ပြင်ဆောက်စဉ် ညီညီနိုင်မှာ လာရောက်လုပ်ကိုင်ဖူးသောကြောင့် ကိုလှထွေးနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကိုလှထွေးက ဝါတွင်းကာလတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ဥပုသ်စောင့်ခေါ်တိုင်း ကျောက်သွေးလုပ်ငန်းအကြောင်းပြုကာ ညီညီနိုင် ဘယ်တော့မှ မလိုက်ပါ။

“ ဟေ့လူ ကိုလှထွေးရေ၊ လမ်းထိပ်မှာ ခင်ဗျားကောင် ညီညီနိုင် မူးနေပြီ၊ သူကလဲ အရက်သမားကိုမြင့်သန်းတို့အဖွဲ့မှ အပေါင်းအသင်း ဖြစ်နေတာကိုးဗျ ”

“ ကိုလှထွေးစိတ်မကောင်းစွာ သက်မြင်းချမိပါတော့သည် ” ဂေါဏေန ဂေါဏော၊ သာမဏေန သာမဏော

နွားတို့သည် နွားတို့အချင်းချင်း နေထိုင်တတ်ကြသည်ဟု ဆို၏။ အကျင့်စရိုက်တူသူမှသာ ပေါင်းစပ်၍ ရမည့်သဘောကို ဆိုလိုသည်။

(သူတော်ချင်းသတင်းလွေ့လွေ့ပေါင်းဖက်မေ့)အတူတူ

ငါးရိုးချက်လက်တို

“ ဂျင်မီရေ၊ ဘာစာတွေများ သည်းသည်းမည်းမည်း ဖတ်နေတာလဲကွ ”

“ အစ်ကိုထွန်းအောင်ရေ၊ စာရေးဆရာသောင်းဝေဦးရဲ့ သေကံမရောက်သက်မပျောက်ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကြီး ဖတ်နေတာဗျ၊ စစ်သားဘဝ အတွေ့အကြုံစွန့်စားခန်းတွေ သိပ်ကောင်းတယ် ဗျာ၊ အားကျစရာကြီး ၊ ကျွန်တော်က အဲဒီလို စွန့်စွန့်စားစား တိုက်ရခိုက်ရတာတွေ သိပ်ဝါသနာပါတယ်ဗျ ”

“ ဒါဖြင့်လည်းကွာ မင်းဇာတ်သမားမလုပ်ဘဲ စစ်သား လုပ်ပါလား ”

“ အေးဗျာ၊ အသက်ကြီးသွားလို့ပေါ ”

“ မင်းကွာ အသက်ငယ်တုန်းက ဘာလို့စစ်တပ်ထဲ မဝင်လဲ ”

“ ဟဲ ဟဲ အရပ်ပုနေလို့ဗျာ ”

ငါးရိုးမျက်လက်တို။ ။လည်ပင်းတွင် တစ်နေသော ငါးရိုး တို့ ထုတ်ယူလိုက်ပါသော်လည်း လက်တိုနေသဖြင့် ထုတ်ယူ၍ မရသည်ကို ဆို၏။

အလုပ်တစ်ခုလုပ်လိုပါသော်လည်း မိမိတွင် ချို့တဲ့အား နည်းနေသောကြောင့် လုပ်မရပါဟုအကြောင်းပြောပြဆိုသော စကားဖြစ်သည်။

xxxxx

စည်သားရေ ခွေးမျှော်

မောင်လှဖုန်းအဖေသည် နာမည်ကျော် စာရေးဆရာကြီး တစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူ့ကွယ်လွန်သောအခါ မောင်လှဖုန်းမှာ အမွေပစ္စည်းတစ်ချို့တစ်ဝက်ရ၍ စာပေလောကစာရေးဆရာများ သိက္ခမ်းခင်မင်ခွင့် ရခဲ့ပေသည်။

ထို့ကြောင့် မောင်လှဖုန်းသည် ဇနီးမယား သမီးသားတို့ကို စာအုပ်အငှားဆိုင်လေး ဖွင့်ပေး၍ ကိုယ်တိုင်ဖခင်လိုပင် နာမည်ကြီး စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ရမည်ဟု ခံယူလျက် ကြိုးစားလေ၏။

နာမည်ကြီး စာရေးဆရာများနှင့် ချဉ်းကပ်ပေါင်းသင်း၏။ အတူသွားလာ သောက်စား၏။ တောက်တိုမယ်ရလေးများ လုပ်ကိုင်ရင်း အချိန်တွေကုန်ဆုံးခဲ့၏။ သူ့ကိုယ်သူ အရည်အချင်း အစစ်အမှန်ကို ရရှိရန် လေ့လာမှု မပြု မကြိုးပမ်းဘဲ မိမိကိုယ်ကို ဘဝင်မြင့်လျက် တကယ့်ဝါရင့် စာရေးဆရာကြီးပမာ စိတ်ကြီးဝင်နေပြီး သူတို့ကဲ့သို့ စတိုင်ဖမ်း၍ ဟိတ်ဟန်ထုတ်နေ

လေရာ ကြာသော် မိသားစုစီးပွားမှာ ချွတ်ခြုံကျ၍ စာအုပ်ဆိုင်လေးပါ အရင်းပြုတ်သွားလေတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် စာရေးဆရာ ကိုစောလွင်နှင့် ကိုလှဘုန်းတို့ မိတ်ဆွေနှစ်ဦး တွေ့ဆုံမိကြလေသည်။

“ဗျို့ - ကိုလှဖုန်း၊ ခင်ဗျား အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဗျ”

“အင်း - ကျုပ်စီးပွားရေးက သိပ်မကောင်းဘူးဗျို့၊ ကျုပ်မိန်းမက သူများထမင်းဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ အိမ်စောင့် ကလေးထန်းရင်း အားချိန်မှာ စာရေးရတာ ပေါ့ဗျာ ”

ကိုလှဖုန်းမှာ စာတစ်ကြောင်းမှ အရာမထင်သေးသော်လည်း ၊ ဘဝင်မြင့် စိတ်စွဲကပ်လျက် သူ့ရည်မှန်းချက်ကို ယနေ့တိုင် မလျှော့သေးပါလေ။

စည်သားရေခွေးမျှော်။ ။ ဗုံအိုးစည်တွင် တပ်ဆင်ထားသော သားရေကို စားရနိုးနှင့် မျှော်လင့်နေသော ခွေးဟုဆိုလိုသည်။

မဖြစ်နိုင်မှန်းသိလျက်နှင့် စောင့်မျှော်တမ်းတနေသူကို ပြောဆိုသော စကားဖြစ်သည်။

(နတ်ကရာ ကျီးမော့) အတူတူ

ဆေးသမားမထောင်းသာ လူ့အဖွဲ့

ရပ်ကွက် ဓမ္မရုံကြီးတစ်ခု၏ နာယကဖြစ်သော ဦးမောင်ကြီးသည် ဓမ္မရုံနှင့် စောင်းတန်းမျက်နှာကျက် ကျောက်ပြားများ အတွက် အလှူရှင်အမည်များစာတမ်းထိုးရန် ပန်းချီဆရာရှာရလေသည်။

လက်ပေါက်ကတ် တွန့်တိုတတ်သော ဦးမောင်ကြီးအား အကြောင်းသိ အစင်းသိ ပန်းချီဆရာများက မည်သူမျှ လက်မခံကြပေ။

ထို့ကြောင့် လက်စုလက်နရိုနေသော ကျောင်းသားလေး တစ်ဦးအား ဦးမောင်ကြီး အကူအညီ တောင်းရလေသည်။

“ငါ့တူရယ် အပြင်က ပန်းချီဆရာတွေ ငွေတောင်းတာများနေတယ်၊ တစ်ချပ်အစိပ်တဲ့ ငါ့တူက တစ်ချပ်တစ်ဆယ်လောက်နဲ့ပဲ လုပ်ပေးပါကွာ၊ ငါ့တူ ကုသိုလ်ပါဝင်တယ်လို့ပဲ သဘောထားပါ။”

“ကဲပါသားရယ်၊ ကုသိုလ်ပြုတယ်ပဲပေါ့ကွာ၊ လုပ်ပေး

လိုက်ပါ။”

ကျောင်းသားလေးသည် ဖခင်ခွင့်ပြုချက်အရ ကြိုးစားလုပ်ဆောင်လေသည်။

“အဲဒီကရတဲ့ လုပ်အားခငွေလေးကို ကျွန်တော်ဘဏ္ဍသိုလ်တက်ရင် နာရီလေးတစ်လုံး အမှတ်တရဝယ်မယ်အဖေ။”

“အေး၊ ကောင်းတာပေါ့ကွာ။”

သည်လိုနှင့် ရက်အတန်ကြာသောအခါ လုပ်ငန်းများ ပြီးစီးသွားလေသည်။

“အဖေရာ သားရည်ရွယ်ချက် မဖြစ်တော့ပါဘူး။”

“ဟေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲကွ။”

“ဦးမောင်ကြီးက သားကို ငွေဖြတ်လိုက်တယ်၊ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း တစ်ချို့မျက်နှာကျက်ပြားတွေ ကျိုးပဲ့သွားတာရှိတယ်၊ အဲဒါတွေရယ်၊ ပြီးတော့ သားဆီက အလှူငွေ ထည့်ဝင်ခိုင်းတယ်၊ အခု သားမှာ ၂၆၀/- ပဲ ကျန်တော့တယ်။”

“ဟေ။”

လောကမှာ ဤလူမျိုးတွေလဲ ရှိပါသည်။

ဆေးသမားမထောင်းသာ-လူနာမခံချို ။ ဆေးသမားက အဖြစ်စလောက်သာ ဝေဒနာခံရမည်ဟု ယူဆသော ကုထုံးသည် လူနာအဖို့မူ မခံရပ်နိုင်အောင် ဝေဒနာခံရသကဲ့သို့ ပြုမူသူအဖို့ မဖြစ်စလောက်ဟု ထင်ရသောအမှုသည် အပြုခံရသူအဖို့ မခံ မရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်ဟု ဆိုလိုသည်။

မထောင်းတာ = ပြောပလောက်အောင် ထိခိုက်ခြင်းမရှိ။
(ဆင်ကျီစားရာ ဆိတ်မခံနိုင်) အတူတူ

xxxxx

“ဆေးမူးထုံးပေါက် နှစ်ဦးရောက်”

“ဘယ်လိုလဲဗျ ကိုကေသာ၊ ခင်ဗျားလုပ်ငန်းတွေ အဆင် ပြေရဲ့လား”

“ကိုဌေးရေ ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ပြပန်းချီဆရာတွေ ဘာ လေး ဘာခေါ်တဲ့ စက်တင်ဘာ၊ အောက်တိုဘာ၊ နိုဝင်ဘာ၊ ဒီဇင် ဘာ ဒီလမျိုးတွေမှာ သိပ်မဟန်လှပါဘူးဗျ။ ကျွန်တော်လဲ လိုင်းပြောင်းပြီး ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်မလားလို့ စဉ်းစား

နေတာဗျ ”

“အင်း၊ ခင်ဗျားတို့လုပ်ငန်းက ဆက်စပ်မှု ရှိလေတော့ ကောင်းပါလေရဲ့ဗျာ၊ တစ်ချို့ ထုတ်ဝေသူတွေဆို တိုက်ဆောက် ကားစီးနဲ့ အဆင်ပြေနေတာ တွေ့ရတယ်ဗျ ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကိုဌေးရာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အခု ငွေရင်းငွေနှီး ရှာနေတာဗျ ”

သို့ဖြင့် ရုပ်ပြပန်းချီဆရာ ကိုကေသာတစ်ယောက် ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းသို့ ဝင်ရောက်လှုပ်ရှားလေတော့သည်။

သို့သော် လုပ်ငန်းမကျွမ်းကျင်ခြင်း၊ စာပေပန်းချီသမား အချင်းချင်းအပေါ် သစ္စာမစောင့်ထိမ်းခြင်း၊ အတုအပ စာအုပ် များ ထုတ်ဝေခြင်း၊ ပေါ်ချောင်ကောင်းလိုက်ခြင်းတို့ကြောင့် အရည်အသွေး နိမ့်ကျ၍ အရှုံ့ကြီးရှုံးကာ အိမ်ပေါင်ပြန်မရွေးနိုင်ဘဲ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေရလေသတည်း။

ဆေးမူးထုံးပေါက်နှစ်ဦးရောက် ။ ကွမ်းစားကျင့်မရှိသောသူ ဘစ်ယောက်သည် ကွမ်းစားသည့်အခါ ထုံးပေါက်သည့်အပြင် ဆေးလည်းမူး၍ အပြစ်နှစ်မျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်ကို ဆို၏။

တက်ကျွမ်းနားလည်မှုမရှိသောအလုပ်ကို လုပ်မိပါက ပြောဆိုသော စကားဖြစ်သည်။

ဆင်ပေါ်ကလူ မွေးထောင်လည်း အချည်းအနီး

နိုင်အောင်သည် ရန်ကုန်မြို့ ချော်တွင်းကုန်းတွင် နေထိုင်စဉ်က သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ တင့်လွင်အိမ်ထောင်ကျသောအခါ ငွေကြေးမှ အစစအရာရာ ကူညီခဲ့လေသည်။ တင့်လွင်နှင့် နုနုတို့ သားသမီးတွေရ၊ အိမ်ထောင်ရေးအခြေကျသောအချိန်တွင်မှ နိုင်အောင် အိမ်ထောင်ပြုလေသည်။

ထိုအခါ ယခင်က ကျေးဇူးတင်ရှိခဲ့ဘူးသော တင့်လွင်နှင့် နုနုတို့က နိုင်အောင်တို့ လင်မယား နေရေးထိုင်ရေးအတွက် ခန့်မှားပေးပြီးနောက်၊ မြို့ချောင်းတံတားအနီးရှိ ကျေးရွာတစ်ရွာမှ သူတို့ ပိုင်ဆိုင်သော အိမ်ခိုင်းလေးကို နှစ်နှစ်တန်သည်၊ သုံးနှစ်တန်သည် နေနိုင်ခွင့်ရရန် ကူညီကြလေသည်။

“ မင်း ဘာလုပ်ငန်းလုပ်မယ်စိတ်ကူးလဲ နိုင်အောင် ”

“ အင်း ၊ ငါတော့ လယ်ယာလဲမရှိ၊ လုပ်လဲမလုပ်တက်ဆိုတော့ ၊ တတ်သည့်ပညာမနေသာဆိုသလို စက်ဘီးပြင်ဆိုင်လေး ဖွင့်မယ်စိတ်ကူးတယ်ကွာ၊ ရွာသူရွာသားတွေ လယ်ယာ

လုပ်သားတွေလဲ မြို့ချောင်းမှာ သွားပြီးမြင်နေရတော့ ဝေးလှတယ်ကွာ ၊ မင်းဘယ်လိုသဘောရလဲတင့်လွင် ”

“ အေး ၊ မင်းစိတ်ကူးကောင်းတယ်ကွာ၊ လုပ်ကွာ ”

တင့်လွင်တို့လင်မယားက ရုံးဝန်ထမ်းများဖြစ်သည့် အလျောက် ၊ ရန်ကုန်တွင်နေထိုင်ကြသည်။ နိုင်အောင်လည်း မိမိလုပ်ငန်းကို စေတနာမေတ္တာအပြည့်ဖြင့် ကြိုးစားလေရာ၊ တစ်နှစ်ခန့်ကြာသော် လုပ်ငန်းအခြေကျ၍ စီးပွားရေးအဆင်ပြေလာလေသည်။

ထိုအခါ တင့်လွင်၏ဦးလေးတော်သူ ဦးလတူသည် မနာလိုစိတ်ဖြင့် နိုင်အောင်တို့လင်မယားအား အိမ်ပြောင်းရေး ဖယ်ခိုင်းကာ ထိုအိမ်နေရာတွင်ပင် နိုင်အောင်နည်းတူ စက်ဘီးပြင်ဆိုင်ဖွင့်ရန် ကြံလေသည်။

နိုင်အောင်တို့မှာ နေရေးထိုင်ရေး ဒုက္ခရောက်ကြရ၍ ထိုရွာသားဖြစ်သော မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း ကိုပေါက်စတို့၏ အကူအညီဖြင့် ထိုရွာလေးမှာပင် တခြားတစ်နေရာ အိမ်ငှားကာ စက်ဘီးပြင်ဆိုင်ပြန်ဖွင့်ရလေ၏။

သိပ်မကြာပါချေ။ မိုးသားကြိုးစားသော နိုင်အောင်တို့

မှာ စီးပွားရေးပြန်ကောင်းလာပြီး အခြေခံစိတ်ဓာတ်မမှန်၊
စေတနာမမှန်သော ဦးဘတူတစ်ယောက် အလုပ်အပ်မည့်သူ
မရှိဘဲ တဖြည်းဖြည်း ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်း လေသတည်း။

ဆင်ပေါ်ကလူ ခွေးဟောင်သော်လည်း အချည်းအနီး

မိမိထက်အစစအရာရာ သာလွန်သည့်သူတစ်ယောက်
ကို မိမိက မနာလိုစိတ်ဖြင့်နေလျှင် ထိုသူတွင် မနစ်နာဘဲ မိမိသာ
နစ်နာမည်ဖြစ်ကြောင်း ဆိုလိုသည်။

ဆင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့်သူကို မြေကြီးပေါ်မှ ခွေးက
ဟောင်သော်လည်း ဟောင်သည့်ခွေးသာလျှင် အသံဝင်သွားမည်
ဆင်ပေါ်ကလူအတွက် မည်သို့မှ နစ်နာလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

(ခွေးဟောင်၍ နှောင်းပို့မပြေ) အတူတူ

xxxxx

ဆင်လိုက်ရာ ဝါကြီးဝါငယ်မငရွး

၁၉၈၂ ခုနှစ်လောက်က ကိုထွန်းမောင်တစ်ယောက်
ကချင်ပြည်နယ်၏ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်တစ်နေရာတွင် စစ်သည်
တော်တစ်ဦးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေချိန် ဖြစ်၏။

ကျိန်ထောင်ရွာပျက်တွင် ရန်သူအလုံးအရင်းနှင့် တိုက်ပွဲ
ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပွားပြီးနောက် ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်သွားကြ ရာ
ကိုထွန်းမောင်နှင့်အတူ စစ်သည်စောထွန်းလှတို့သည် တိုက်ပွဲ

ကြားမှ မိမိတပ်ဖွဲ့များနှင့် ပြန်လည်ပေါင်းစည်းရေး အတွက်
သွားလာရင်း ချောက်ကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ကျသွားကြ လေ၏။
ကံကောင်းထောက်မ၍ ကိုထွန်းမောင်မှာ ဘာမှမဖြစ်

သော်လည်း ကိုစောထွန်းလှမှာ ခြေပွတ်တိုင် လည်သွားလေရာ
သွားလာရာတွင် ဒုက္ခရောက်၍နေတော့၏။

များမကြာမီ မိမိတပ်ဖွဲ့မှ စစ်သည်များ တစ်ဦးစနစ်ဦးစ ပြန်လည်
ပေါင်းမိကြလေသည်။
“ ကဲ ကိုစောထွန်းလှရေ ကျွန်တော်တို့စုစုပေါင်း ၆- ယောက်

ရှိသွားပြီဗျာ၊ ဒီတော့ တပ်စိတ်တစ်စိတ်ပြန်ဖွဲ့ပြီး ရန်သူ ပိတ်ဆို့ရေးကို ပြန်ဖောက်ထွက်မယ်၊ ဦးတည်ချက်က ရစ်ကျော် စခန်းပဲ၊ ဒီ့ဖွေကအုပ်ချုပ်ရေးမှူးအဖွဲ့နဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ် သွားပေမယ့် တိုက်ပွဲဖြစ်နေတာ သူတို့သိတယ်၊ စစ်ကူတော့ လာမှာပဲ၊ အခု ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှာ ခင်ဗျားကိုယ်ပိုင်နံပါတ်က စီနီယာကျတော့ တပ်စိတ်မှူးတာဝန်ယူပါ ”

ကိုစောထွန်းလှက သူ့ဒူးကို ပုတ်ပြရင်း -

“ ငါ့အစား ဒုစီနီယာရှာပြီး ဦးဆောင်ကွာ၊ ငါနာနေလို့ ပါ ကျွတ် ကျွတ် ”

“ ဒုစီနီယာ ကျွန်တော်ပဲ ကိုစောထွန်းလှရေ၊ ကဲ့ ကျော်ဦး မင်းပွိုင့်သွားကွာ၊ ဂရုစိုက်နေတဲ့ လှမင်း ကိုစောထွန်းလှ ကို တွဲခေါ်ခဲ့ပါ၊ အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် စထွက်မယ် ”

သို့နှင့် တစ်နေကုန်ခရီးပြင်းနှင့်၍ ရန်သူကြားမှ ဖောက် ထွက်ခဲ့ရာ ညနေ ၆ နာရီခန့်တွင် ရစ်ကျော်ဘက်မှ စစ်ကူအဖွဲ့ နှင့် ပေါင်းမိကြလေသတည်း။

ဆက်လိုက်ရာဝါကြီးဝါငယ်မရွေး ။ ။ သံဃာတော်များ ဆွမ်းခံကြလျှင် ဝါအကြီးအငယ်အလိုက် စီတန်း၍ လျှောက်ကြ

ရပေသည်။ တစ်နေ့တွင် မုန်ယိုနေသောဆင်နှင့်တွေ့၍ သံဃာ တော်များ ပြေးကြရာ ဝါစဉ်အလိုက် တန်းမစီနိုင်တော့ပေ။

ဤသဘောပင် ဖြစ်သည်။

အရေးအကြောင်း ဖြစ်ပေါ်ပါက အခြေအနေပေါ် တွင်ကြည့်၍ ပြုလုပ်ကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

xxxxxx

ဆင်မှာကျင်ငယ် ယင်မှာပင်လယ်

မောင်ကိုဦးဖခင် ဦးဖိုးလုံးမှာ အချိန်ရာသီအလိုက် ဇီးသီး၊ သရက်သီး ရောင်းရလေရာ လွန်စွာပင်ပန်းလှသဖြင့် သားဖြစ်သူကို သူ့ကဲ့သို့ပင်ပန်းစေချင်၍ ဖိနပ်လုပ်ငန်းပိုင်ရှင် ဦးလှတင်ထံ အပ်နှံသင်ကြား စေလေ၏။

သို့နှင့် လအတန်ကြာလာသောအခါ မောင်ကိုဦးမှာ ဖိနပ်လုပ်ငန်းကို အတော်အတန် တတ်ကျွမ်းလာလေသည်။

တစ်နေ့တွင် မောင်ကိုဦးမှာ တစ်မနက်လုံး ထိုင်လိုက် ထလိုက် ဟိုယောင်ယောင် သည်ယောင်ယောင်နှင့် အလုပ်

မတွင်သဖြင့် ဦးလှတင်က မေးလိုက်သည်။

“ ဟေ့ကောင် ကိုဦး၊ မင်းကို ဖိနပ်ဘေးလှီးခိုင်းထား တာ ဘာမှလဲမပြီးသေးပါလား၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ”

“ ဟို ဟို ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ ”

“ ဟေ ”

ဦးလှတင် အံ့ဩသွားသည်။

“ မင်းတစ်နေ့က ဘေးလှီးနေတာ ငါတွေ့ပါတယ်၊ ကောင်းသားပဲကွ၊ အခု ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ အဲ အဲဒါ ဖိနပ်အပျက်တွေကို လှီးကျင့်နေတာပါ၊ အခု တကယ်လှီးမယ်ဆိုတော့ ဘယ်ကစလှီးရမှန်း မသိလို့ ”

ဟာ ၊ သေလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ကဲ ဒီမှာကြည့် ဟောသလို ဟောသလို ”

“ ဦးလှတင်က တစ်နှိုးနှိုးနှင့် ကျွမ်းကျင်စွာ လှီးပြလိုက်ရာ မောင်ကိုဦးမှာ ဘေးမှ အငေးသားကြည့်နေမိလေသတည်း။

ဆင်မှာ ကျင်ငယ်၊ ယင်မှာ ပင်လယ် ။ ။ ခန္ဓာကြီးမား

သောဆင်မှ စွန့်ထုတ်လိုက်သော ကျင်ငယ်သည် ဆင်ထက် များစွာ ငယ်သည့်ကောင်လေးအတွက် ပင်လယ်တမျှ ကျယ်

နေလိမ့်မည် ဟူသောသဘောကို ဆိုလိုသည်။

လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်သူက စေခိုင်းထားသောအလုပ် သည် မကျွမ်းကျင်သေးသူအတွက် ဧရာမအနန္တအခက်အခဲ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

xxxxxx

အကျမ်းကျမ်းပုဒ်များ - ကနဦးပုဒ်များ

ဇော်ဇော်ထွန်းသည် ၁၀ တန်း နှစ်ချင်းပေါက် နှုတ်အောင်၍ ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ် တက်ရောက်သင်ကြား နေသော ဉာဏ်ကောင်းသည့် ကျောင်းသားလူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ ကလေးဆန်ခြင်း၊ မရင့်ကျက်ခြင်းတို့ကြောင့် မိခင်ဘခင်တို့က အမြဲပြောဆိုနေရပေသည်။

“ သားရေ၊ မင်းရုပ်အလှထက် စိတ်အလှ အရေးကြီးတယ်နော်၊ နေ့စဉ် မှန်နားက သိပ်မခွာဘူး ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေရာ ”

“ မင်း မနက်ကလဲ ပန်းချီဆွဲပြီး ပစ္စည်းတွေမသိမ်းခဲ့ ဘူး၊ ဟိုမှာ ကလေးတွေ ဆော့ထားလို့ ဆေးတွေမှောက်ကုန်ပြီ၊ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ရင် ပြီးဆုံးအောင် အနားသတ်ရတယ် သားရဲ့ ”

“ ဟာ ဒီကလေးတွေကလဲကွာ တောက် ”

“ မနက်က ဆံပင်ညှပ်လို့ပိုတဲ့ငွေလဲ အမေ့ကို ပြန်မပေးဘူး၊ မင်း ဒီလိုလုပ်တာ မရေတွက်နိုင်တော့ဘူးနော် ”

“ ကျွန်တော် မုန့်ဘိုးသုံးလိုက်ပြီ အမေ ”

“ နင့်ဟာက လွန်လွန်းတယ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လဲ တစ်နေ့ သုံးခါလောက်ထွက်တယ်၊ ကျောင်းပိတ်ရက် အိမ်မှာကို မကပ်ဘူး၊ အဲဒါ နင့်အဖေက သိပ်ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး ”

“ သူငယ်ချင်းတွေ အားနာလို့ပါဗျာ၊ အမေတို့ကလဲ နေရာတကာ သိပ်ချုပ်ခြယ်တာပဲ၊ အဖေကလဲ အခုနောက်ဆုံး ပေါ်တဲ့ အပြင်းစားသံစဉ်သီချင်းခွေ နားထောင်တာ ခွင့်မပြုဘူး၊ သူ့ကျ မယ်ဒလင် တစ်ဒေါင်ဒေါင်နဲ့ ”

ထိုစကားကြောင့် ဖခင်ဖြစ်သူ တိုထွန်းလှမှာ မနေသာတော့။

“ သားရေ ဒီကို ခဏလာပါဦး ”

ဇော်ဇော်ထွန်းက စုတူတူဖြင့် ဖခင်အနား ရောက်လာသည်။

“ သား အမေ့ကို ပြန်ပြောနေတာတွေ သိပ်ရိုင်းနေတယ်သား၊ အမိယုတ်သား နှုတ်သရမ်း၊ အဖယုတ်သား လက်သရမ်းတဲ့၊ သားဆုံးမစကား နားမထောင်ရင် မိလတွေ ဂုဏ်ထိခိုက်တယ်ဆိုတာ သား မှတ်ထားရမယ်၊ နောက်ပြီး

ချုပ်ခြယ်တာနဲ့ စည်းကမ်းကို အသိမလွဲစေနဲ့တဲ့ကွ၊ မြန်မာဆန် တဲ့ သီချင်းတွေက စိတ်နှလုံးကို နူးညံ့သိမ်မွေ့စေတယ်။ ဆူညံတဲ့ သံစဉ်တွေကို အမြဲနားထောင်ရင် တက်ကြွမိုက်ရိုင်းတတ်တယ် ဆိုတာ အဖေတို့သိထားလို့ တားမြစ်တာကွယ်၊ နောက်ဆို မိဘ ဆုံးမရင် နားထောင်ရမယ်နော် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ ”

အိမ်သာဟောင်းပျက် အပြင်ခက် ဆိုစကားရှိသည်။ အကျင့်ဆိုးလေးများ မကြီးထွားမိအချိန်မီ ပြုပြင်သင့်လှပေသည်။ ဇက်မကိုင်သော မြင်း၊ ကန်သင်းမရှိသော လယ်။ ။ ဇက်ကြီး မရှိသောမြင်းသည် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ထိန်းကျောင်းရခက်သကဲ့သို့ ကန်သင်းမရှိသော လယ်သည်လည်း ပရမ်းပတာ ဖြစ်တတ် သည်ကို ဆိုလိုသည်။

(အကွပ်မရှိသောကြမ်း ပရမ်းပတာ = အတူတူ)

xxxxx

ဈေးတောင်း ခေါင်းရွတ် ရွာမုန်ထွတ်

“ စိုးစိုးရေ ဒီနေ့ သမီးတို့အိမ်မှာ အဝတ်လျှော်စရာ ရှိသေးလား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ဒေါ်အေးကြည်၊ အဝတ်လျှော်စရာ လေးငါး ထည်နဲ့ ခြင်ထောင်တစ်ထည် လျှော်စယ်လေ ”

သည်ရပ်ကွက်တွင် ဒေါ်အေးကြည်က တောက်တို မယ်ရလုပ်ငန်းလေးများဖြစ်သော အဝတ်လျှော်ခြင်းနှင့် အနှိပ် သည်လုပ်ခြင်း စသည့်အလုပ်တို့ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း သူ ဖြစ်သည်။

စိုးစိုးရယ် လမ်းထိပ်က မူမူတို့သတင်းကြားပြီးပလား၊ မနေ့ညက အငယ်နဲ့ ချိန်းတွေ့တာ အကြီးသိသွားလို့ ပြဿနာ ဖြစ်လိုက်ကြတာ ပြောမနေပါနဲ့တော့ ”

“ ဟုတ်လား၊ ကျွန်မကအိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်တော့ မကြားမိပါဘူး ဒေါ်အေးကြည်ရယ် ”

“ ညည်းတို့ အဲဒါခက်တာပေါ့၊ လူဆိုတာမျက်စိကြီး၊

နားကြီးထားရတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ လေ့လာရတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် မလေ့လာစို့ အေးမိတ်စ်ယောက် ထောင် ၆ လကျသွားပြီ မဟုတ်လား အေ့ ”

အမှန်မှာ အေးမိသည် တရားဥပဒေနှင့် မကင်းသော လောင်းကစားမှုပြု၍ ထောင်ကျသွားရခြင်းဖြစ်ပြီး မူမူတို့ လင်မယားမှာလည်း သရိုးကျရန်ဖြစ်ကြခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

“ ကဲ စိုးစိုးရေ အဝတ်တွေတော့ လျှော်ပြီးပြီ၊ ညနေ ကျမှ ညည်းအမေဆီငွေလာတောင်းတော့မယ်၊ အချိန်ရှိတုန်း မညှိစန်းအိမ် ပြေးလိုက်ဦးမယ် ”

ဒေါ်ညိုစန်းမှာ မတော်တဆချော်လဲထားသဖြင့် ယာင်နေရာ ဒေါ်အေးကြည်နှင့် ခေါ်နှိပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ မညှိစန်း သက်သာရဲ့လား အေ့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ သက်သာပါတယ် ဒေါ်အေးကြည် အခု တောရှောက်ပေါင်းဆီ လိမ်းထားတယ်၊ အခု ဘယ်က ကူးလာ တာလဲ ”

“ စိုးစိုးတို့အိမ်ကလေ အဲဒီကောင်မလေးလဲ ၁၀ တန်း အောင်ပြီးတည်းက လတ်လျားလတ်လျားနဲ့ အခုထိဘာမှ မလုပ်

ဘဲ အိမ်မှာငိုလ်ကျနေတယ်၊ ပျင်းလိုက်တာလဲ လွန်ပါရော၊ အိမ်မှာ ဝတ္ထုတွေဖတ်ပြီး ဇိမ်ကျနေလို့ နေလဲနေနိုင်ပါရဲ့တော်”

“ သူတို့ပျင်းလို့ တော်အလုပ်ရနေတာ အဲဒါ ကျေးဇူး တင် ဒေါ်အေးကြည်ရေ ”

ဒေါ်အေးကြည်အကျင့်မှာ ဗိုသို့ရပ်ကွက်ထဲ လှည့် လည် အတင်းပြောနေရမှ စားဝင်အိပ်ပျော်ဟန် ရှိလေသည်။

ဈေးတောင်း ခေါင်းရွက် ရွာစဉ်ထွက် ။ ။ ကိစ္စမျိုးစုံ၊ အကြောင်းမျိုးစုံကို သယ်ဆောင်၍ တစ်အိမ်တက်ဆင်း ပြောဆို တတ်သူများကို ဆိုလိုသည့်အဓိပ္ပါယ် ဖြစ်သည်။

xxxxxx

ညော်သာညော် မကြော်ဘူး

ရန်ကုန်မြို့ဆင်ခြေဖုံး တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၏ တစ်ခု သောရပ်ကွက်မှ လမ်းသွယ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ယမဟာဆိုင်ကယ် တစ်စီး မောင်းဝင်လာလေသည်။

ဆိုင်ကယ်စီးနင်းလာသောလူငယ်မှာ ရေဘင်နေကာ မျက်မှန်နှင့် ခန့်ခန့်ချောချော ရုပ်ရည်ရှိသူတစ်ဦးဖြစ်၍ အထက် တန်းလွှာ လူတန်းစားဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းကြည့်ရှုနှင့်ပင် သိနိုင် ပေသည်။

“ဟယ် ကိုလင်း၊ နင် တို့ရပ်ကွက်ထဲ ဘာလာ လုပ်တာလဲ”

“နင့်ဆီ အလည်လာတာပေါ့ စိုးစိုးရ၊ ဘာလဲ နင်က ငါ့ကို မလာစေချင်လို့လား”

“ကိုလင်းကလဲ ပြောရော့မယ်၊ အဲလို မဟုတ်ရပါဘူး ဟ၊ တို့က ဆင်းရဲတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ အားနာလို့”

“တော်စမ်းပါဟာ၊ ငါ ခင်တာ ဒါတွေ မပါဘူး။”

တို့ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းချင်းပဲ၊ ဒါပဲသိတယ်”

“အေးပါ ကိုလင်းရယ်၊ ငါ ဝမ်းသာပါတယ်၊ လာ အိမ်ထဲ ဝင်ထိုင်ဦး”

ကိုလင်းမှာ မိဘဆွေမျိုးသားချင်းများက ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသူများမို့ ဘွဲ့ရလူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း မြို့လယ် တွင် ကွန်ပျူတာလုပ်ငန်း တည်ထောင်ထားသည့် မိဘလုပ်ငန်း များကို ဝင်ရောက်ဦးစီး လုပ်ကိုင်နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

စိုးစိုးမြင့်မှာလည်း ၁၀ တန်းအောင်ပြီးနောက် ကွန်ပျူတာသင်တန်းများ တက်ရောက်အောင်မြင်ပြီးသူဖြစ်၍ လုပ်ငန်းခွင် ဝင်နေပြီဖြစ်သည်။

ကျောင်းကတည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးစွဲ ရှိပြီးမို့ ယခုကဲ့သို့ ပင် ကိုလင်းက မကြာခဏ လာရောက်လည်ပတ်တတ် လေသသည်။

“စိုးစိုးရေ ဟိုဆိုင်ကယ်နဲ့ သူငွေသားက ညည်း ရည်းစားလား”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ချမ်းလဲ ချမ်းသာ၊ ရုပ်ကလဲချော ဆိုတော့ စိုးစိုးမြင့်တို့ ကံကောင်းလိုက်တာ အေ”

“ ဟဲ့ကောင်မတွေ ထင်ရာလျှောက်ပြောမနေကြနဲ့၊
တို့ကရိုးရိုးခင်ကြတာဟဲ့ ”

“ မရည်မှန်းဝံ့ရွာသော စိုးစိုးမြင့်က သည်ကဲ့သို့သာ
ပြောတတ်ရှာသည်။

ညော်သာညော် မကြော်ဘူး။ ။ မိမိ၏ မကောင်းသတင်း
ကောင်းသတင်းများ မိမိပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပြောဆိုနေကြသော်
လည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဝေဖန်ပြောဆိုသကဲ့သို့ လက်တွေ့မဟုတ်
သည့်အခါတွင် “ ညော်သာညော် မကြော်ဘူး ” ဟု ပြောဆို
တတ်ကြသည်။

(ညော်သာညော် ငါးကြော်မစားရ - အတူတူ)

xxxxx

တစ်ပဲရိုးလိမ္မာ တစ်ကျပ်ရိုးဖိုက်

“ အောင်မြတ်ရေ ထမင်းစားပါဦးကွ ”

“ စားကော့ အစ်ကိုရေ ကျွန်တော် သတ်သတ်လွတ် စားပြီး
အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေလို့ဗျ ”

“ ဪ၊ အေး ကောင်းပါလေကွာ သာဓု ခေါ်ပါ တယ်ဗျာ
”

ကိုထွန်းအောင်က ထမင်းစားလက်စနင့်ပင် သတ်
သတ်လွတ်အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိပါသည်။ ကိုထွန်းအောင်
သည်လည်း ဝါတွင်းကာလမျိုးဆိုလျှင် သတ်သတ်လွတ် စားကျင့်
ရှိပါ၏။ စာပေကျမ်းဂန်များ၌မူ ဤသတ်သတ်လွတ်ကိစ္စကို
မည်သည့်အဋ္ဌကထာဋီကာကျမ်းများမှ ထောက်ခံချက် မပေးပေ။
သတ်သတ်လွတ်ကားဗြဟ္မဏဝါဒမှ ဆင်းသက်လာခြင်းဖြစ်၍
ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသံဃာများသည် သတ်သတ်လွတ်ကိစ္စကို
အားမပေးပေဟု စာပေ၌ ကိုထွန်းအောင် လေ့လာမှတ်သား
ဖူးပါသည်။

သို့ရာတွင် စာပေတတ်မြောက်သော ဝိနည်းကို လေးစားသော၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ရိုသေလေးစားခြင်းခံရသော အချို့ဆရာတော်ကြီးများကလည်း သတ်သတ်လွတ်ဘုဉ်းပေး လေ့ရှိကြရာ ရည်ရွယ်ချက်ကို သိသင့်လှပေသည်။

(၁) ရလွယ်သည်။ (၂) ရသတဏှာ ခေါင်းပါးလိုသည်။ (၃) အနာကင်းသည်။ (၄) ကောင်းသောအကျင့်အား လျော်သည်။ (၅) ရှာဖွေသူအား ပါဏာတပါတာကံ မထိုက်စေ သည့် အကျိုးကိုမြင်၍ စားခြင်းဖြစ်ပြီး ဘုရားဟော မဟုတ်ချေ။

ထို့အပြင် ယင်း သတ်သတ်လွတ်စားသူသည် မိမိဂုဏ် ဖော်လိုသူ၊ ယင်းစားသုံးမှု၌ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေသည်ဆိုလျှင် သတ်သတ်လွတ်စားမှုသည် ကုသိုလ်အဖို့၌ မတည်တော့ဘဲ အကုသိုလ်အဖို့၌ ပါဝင်ကြောင်း ဆရာတော် ရှင်ရာဟုလာက ရေးသားတော်မူခဲ့သည်။

အစာကို စားရာ၌ အဟာရသည် စက်ဆုပ်စရာ ဖြစ်သည်ဟု အမှတ်ပြု၍ စားသုံးရမည်ဟု ဗုဒ္ဓကမိန့်ကြားခဲ့ ကြောင်းကို လေ့လာမိဘူးသမျှ ကိုထွန်းအောင် စဉ်းစားနေမိ လေသည်။

နောက်တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ ငေးမှိုင်စိတ်ဓာတ်

ကျနေသော အောင်မြတ်ကို တွေ့ရလေသည်။ အကြောင်းစုံ မေးကြည့်မိသောအခါ တရားမဝင်လောင်းကစားမှုပြုရာ၌ အနှုံး နှင့် ရင်ဆိုင်ရကာ ဥပဒေနှင့် ငြိစွန်းအရေးယူခံရကြောင်း သိရလေသည်။

“ ကျွန်တော် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တာ အောင်မြင်မလားလို့ ခုတော့ ”

“ ဟေ ”

ကိုထွန်းအောင် အလွန်အံ့ဩသွားရသည်။ အောင်မြတ် ရည်ရွယ်ချက်ကား နိဗ္ဗန်ရောက်ကြောင်း မဟုတ် လေသောကြောင့်ပင်။

တစ်ပဲဖိုးလိမ္မာ တစ်ကျပ်ဖိုးမိုက် ။ ။ တချို့လူတို့သည် အကျိုးမျှော်ကိုး၍ လိမ္မာဟန်ပြုကြလျက် အခွင့်သာလျှင်ကား မိုက်လုံးကြီးတတ်ကြောင်းကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

xxxxx

ထင်ထော့သူများ စားထော့ရွှေထိုး

ကိုလှမျိုးတစ်ယောက် တစ်ချိန်က တာဝန်ထမ်းဆောင် ခဲ့ဘူးသော ကချင်ပြည်နယ်သို့ အလည်အပတ်ရောက်ခိုက် ဝါရှောင်ရွာသား ကိုဆင်ဝါးနော်နှင့် မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် တွေ့ဆုံ မိကြလေ၏။

“ ကိုလှမျိုး ကျွန်တော့်ရွာ အလည်လိုက်ခဲ့ဦးဗျာ၊ အခု အရင်နဲ့မတူတော့ဘူးဗျ၊ နယ်မြေလဲ အေးချမ်းသာယာပြီး ပြောင်းလဲမှုတွေလဲ အများကြီးဖြစ်နေပြီ၊ လိုက်မယ် မဟုတ်လား”

“ လိုက်မှာပေါ့ ကိုဆင်ဝါးနော်ရယ် ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျားလဲ လူပျိုကြီးဘဝနဲ့ပဲ အစိုးထုတ်တော့မလား ”

“ ဒါလား၊ ဟဲ ဟဲ၊ ရွာရောက်ရင် သိရမှာပေါ့ဗျာ ”

ဝါရှောင်ရွာရောက်လျှင် ကိုဆင်ဝါးနော်က သူရည်ရွယ် ထားသော အမျိုးသမီးအိမ်သို့ အလည်လိုက်ပို့ပေးလေသည်။

“ သူတို့က သားအမိနှစ်ယောက်ပဲရှိတာ ကိုလှမျိုးရ၊ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ထက် လေးနှစ်လောက် ငယ်ပေ

မယ့် သူ့အမေက သဘောတူပါတယ် ”

“ ကောင်းပါရဲ့ဗျာ ” ခင်ဗျားကလဲ ဒါမျိုးကိစ္စနဲ့ဆိုရင် အခုလို လူကြီးတွေဘက်က အလိုက်သိမှ အဆင်ပြေမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပြီးသားပါဗျာ ဟား ဟား ”

ကိုဆင်ဝါးနော်၏ယောက္ခမတော်စပ်မည့်သူ ဒေါ်ရွယ်ဂျာက အသက် ၄၀ ခန့်ရှိသော်လည်း အရွယ်တင်သူ ဖြစ်သည်၊ သူတို့သားအမိမှာ ညီအစ်မလိုပင် ထင်မှတ်ရ ပေသည်။ ဧည့်သည် ကိုလှမျိုးနှင့် ကိုဆင်ဝါးနော်တို့အပေါ်မှာ လည်း ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်လှပေသည်။

ကိုလှမျိုး ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး လအနည်းငယ်ကြာ သောအခါ ကိုဆင်ဝါးနော်တစ်ယောက် ဒေါ်ရွယ်ဂျာနှင့် လက်ထပ်သွားသည့် သတင်းကို တအံ့အဩ ကြားသိလိုက်ရ လေသည်။

(ခုတ်ရာတလွဲ ရှရာတခြား - အတူတူ)

xxxxx

ထော့မျောက်သစ်ပင် ထိမထင်

“ ဟို ဆရာကိုရွှေအေး အိမ်ထဲကြွပါဦးဗျာ၊ တစ်မနက် လုံး ခင်ဗျားကို မျှော်နေတာဗျ ”

ကိုခင်သောင်း ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် ကိုရွှေအေးက အပြုံး မျက်နှာနှင့် အိမ်ထဲဝင်လာသည်။

“ ကဲဆို၊ ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ ”

“ ဒီမှာဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဂက်(စ်)မီးခြစ် ဖြုတ်ပြီးပြန်တတ် ရခက်နေလို့ဗျို့၊ မီးခတ်ဘီးနဲ့ မီးခြစ်ကျောက် ကိုင်ထည့်တာ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေလို့ ”

ဂက်(စ်)မီးခြစ်ပြင်ဆရာ ကိုရွှေအေးက သူ့မှာပါလာ သော ပစ္စည်းအိတ်လေးကို ဘေးချလိုက်ပြီး။

“ ဪ ခါများ မခက်ပါဘူး ကိုခင်သောင်းရယ်၊ ဒီမှာ ကြည့် လက်ကဒီလို ကိုင်ရတယ်၊ ပြီးရင် ဘယ်လက်နဲ့ ထိမ်းပြီး ဟောသလို --- ”

ကိုရွှေအေးက ကျွမ်းကျင်စွာ ထည့်ပြလိုက်သဖြင့်

ကိုခင်သောင်း သဘောကျ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ အေးဗျာ၊ ဆရာတို့က အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြု နေသူလဲဖြစ်တော့ ကျွမ်းကျင်တာပေါ့၊ ရော့ ဆရာ အဖိုးအခ ယူပါ ”

ကိုခင်သောင်းက ပြုံးပြုံးကြီးဆိုလိုက်ရင်း ငွေထုတ်ပေး လိုက်လေသည်။

ထော့မျောက်သစ်ပင် ထိမထင် ။ ။ မျောက်ဆိုသည်မှာ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းနှင့် တစ်ကိုင်းကို ကျင်လည်စွာ ခုန်ပေါက်ကူး သန်းနိုင်သည့် သတ္တဝါဖြစ်သည့်အလျှောက် သစ်ပင်ကြီးများ ပေါသည့်တောတွင်းမှ မျောက်သည် မည်သည့်သစ်ပင်ကိုမျှ ဝရုမစိုက်သည်ကို ဆိုလိုပေသည်။ ကျင်လည်တတ်ကျွမ်းပြီး လုပ်နေကျအလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ပါက အလွယ်လေးနှင့် လုပ်နိုင် ပေသည်။

(ကျွမ်းကျင်ရာလိမ္မာ = အတူတူ)

ကြွင်းပျောက်သည့် ပုတတ် ပျာလောင်ခတ်

“ မသိန်းလှိုင် ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ ”

“ ဪ အစ်မထွေး ရေ ကိုထင်ကျော်ဆီက ပြန်လာ တာ၊
ခြောက်လတဲ့ အစ်မရေ၊ ခြောက်လတဲ့၊ ကျွန်မတော့
ကလေးသုံးယောက်နဲ့ ဒုက္ခတော့ရောက်ပါပြီ ”

ဆိုက်ကားဆရာ ကိုထင်ကျော်တစ်ယောက် ဖဲရိုက်
လောင်းကစားမှုဖြင့် ထောင်နန်းစံရသောအခါ ဇနီးမယား
မသိန်းလှိုင်တစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်ရချေတော့သည်။

“ မီး၊ မီး အမလေး လုပ်ကြပါဦး အရပ်ကတို့ ”

ဆောင်းတစ်ည၏ ညဦးပိုင်းအချိန်တွင် ရပ်ကွက်ထဲ၌
အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်သွားရလေသည်။ မီးလောင်သည့်
အိမ်မှာ ကိုထင်ကျော်အိမ် ဖြစ်နေလေသည်။ ကံကောင်း
ထောက်မ၍ တစ်ရပ်ကွက်လုံး မကျွတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ လူနိုင်သွားပြီ၊ လူနိုင်သွားပြီ၊ တော်သေးတယ်ကွာ၊
အချိန်မီလိုက်လို့ ”

“ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟ ”

“ မိစုလေ၊ မိစုဆိုတဲ့ကောင်မလေးပေါ့၊ ကိုထင်ကျော်
သမီးအကြီးမကွာ ဖရောင်းတိုင်ကိုင်ပြီး အနွေးထည်ရှာသတဲ့၊
အဲဒါ ခြင်ထောင်မီးစွဲသွားတာ အငယ်ဆုံးနို့စို့ကလေး နည်းနည်း
လောင်သွားတယ်၊ ကံကောင်းလို့ မသေတာ ”

“ ဘုရား ဘုရား ၊ မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း၊
မသိန်းလှိုင် မရှိဘူးလား ”

“ မရှိဘူးတဲ့ဗျို၊ သူ့ယောက်ျားဆီသွားတွေ့နေတယ်
ဆိုလားပဲ ”

မသိန်းလှိုင်အတွက်ကား တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်ချေပြီ၊
ယခုကိစ္စအတွက် တရားဥပဒေနှင့်လည်း ရင်ဆိုင်ရပေဦးတော့
မည်။ ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားများမှာ အရူးမီးပိုင်း၊ ပဏ္ဍမြေလူး
ဖြစ်ရှာသော မသိန်းလှိုင်အား သနားဂရုဏာသက်ရုံမှတစ်ပါး
မတတ်နိုင်ကြတော့ပါချေ။

ကြွင်းပျောက်သည့်ပုတတ် ပျာလောင်ခတ် ။ ။ ပုတတ်သည်
ကြွင်းထဲတွင်နေသော သတ္တဝါဖြစ်သည်။ မိမိအမြဲနေထိုင်သည့်
တွင်း ပျောက်သည့်အခါ သောကကြီးစွာဖြင့် ပျာလောင်ခတ်

ရသည်ဟု ဆိုလိုသည်။ မိမိမှီခိုအားထားရာ တစ်စုံတစ်ခု ပျက်စီး ဆုံးရှုံးခဲ့လျှင် စိတ်ပန်းလှပန်းနှင့် ပူဆွေးဒုက္ခရောက်ရသော အဖြစ်မျိုး ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါတွင် ပြောဆိုတတ်သည်။

(ဆပ်ပြာသည် လင်ပျောက်သလို - အတူတူ)

xxxxxx

ထမ်းကြမ်းသားဖြင့် တုတ်စမြိုင်

မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် ကချင်တိုင်းရင်းသားဖြစ်သော ကျိတ်သန်းသည် ရွက်နုဝါ ကလောင်အမည်ဖြင့် ပန်းချီလုပ်ငန်း လုပ်၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေသော နာမည်ရလူငယ် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် ရေးဖော်ကိုလှသွေးကို ရင်ဖွင့် လေသည်။

“ ကိုလှသွေးရာ ဒီလုပ်ငန်းက နာမည်ရပြီး ချောင် ချောင်လည်လည်တော့ ရှိပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ကြီးပွားချမ်းသာဖို့ မလွယ်ဘူးဗျ ”

“ အင်း၊ ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ကျိတ်သန်းရယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ဘဝတိုးတက်လိုပါတယ်၊ ပညာရပ်တစ်ခုကို တစ်စိုက်မတ်မတ် ရေစွန့်ရေဖျား လိုက်ရမယ်ဗျ၊ အခု ကျွန်တော် တို့နိုင်ငံမှာ ပန်းချီအနုပညာဟာ သိပ်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေတာဗျ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်ဆင်းပြီး တိုးတက်ရာတိုးတက် ကြောင်း ရှာဖွေသင့်တယ် ထင်တာပဲ ”

“ အဲဒါပြောတာပေါ့ဗျာ ” ကျွန်တော် ရန်ကုန်သွားဖို့ အတွက် ငွေများများရအောင် အရင်ရွာရမယ်ဗျာ၊ ငွေရွာလွယ်၊ သူဌေးဖြစ်လွယ်တဲ့ ဒေသကတော့ အခုအချိန်မှာ ဖားကန့်ဒေသ ပဲဗျာ၊ ခင်ဗျား လိုက်မလား ”

“ မလိုက်တော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်အစီအစဉ်နဲ့ပဲ ရန်ကုန်သွားဖို့ ကြိုးစားတော့မယ် ”

နှစ် အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ကိုလှသွေးသည် ရန်ကုန်မြို့ကြီးတွင် နာမည်ရပန်းချီဆရာတစ်ဦးဖြစ်နေချိန်၌ ကျိတ်သန်းမှာ ဖားကန့်ဒေသတွင် သူဌေးမဖြစ်နိုင်သေးဘဲ ပင်ပန်းကြီးလှစွာသော ကျင်းလုပ်သားတစ်ဦးဖြစ်နေကာ စွဲကပ်နေသောငှက်ဖျားရောဂါနှင့် လုံးလည်လိုက်နေလေတည်း။
ထမင်းကြမ်းခဲသာမြင် တုတ်မမြင် ။ ။ ခွေးကိုရိုက်လို၍ ထမင်းကြမ်းခဲပြပြီး ခေါ်သောအခါ ခွေးသည် ထမင်းကြမ်းခဲကို သာမြင်ပြီး တုတ်ကိုမမြင်ဘဲ ဝမ်းသာအားရ လာစားသည်ကို ဆိုလိုသည်။

(ငါးစာသမြင် ငါးများချိတ်မမြင် - အတူတူ)

xxxxx

မြတ်စာပေ

ဒေါင်းစွာဒဏ် အောင်းစွာည

မောင်နေခြည် ဆယ်တန်းအောင်သောအခါ ရှေ့ခရီး ရည်ရွယ်ချက်ကို ဖခင်က မေးလေသည်။

“ ကဲ သားရေ၊ မင်း လဲဆယ်တန်းအောင်ပြီ၊ သား အတွက် အဖေမှာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိပေမယ့် သားရဲ့သဘောကိုလဲ ဖေဖေ သိချင်တယ်၊ သား ဘာကိုလုပ်မယ်လို့ ရည်မှန်းထားသလဲ ကွ ”

မောင်နေခြည်က စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ကာ အပြုံးနှင့် ဖြေသည်။

“ သား လုပ်ချင်တာကများနေတော့ အဖေ မရယ်ချင် နဲ့နော်၊ သား ဘောလုံးသမားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်၊ အီလက်ထရောနစ်စတဲ့ စက်ပြင်တာမျိုးလဲ ဝါသနာပါတယ် ထင်တာပဲ၊ ပန်းချီဆရာလဲ ဖြစ်ချင်တယ်၊ အဆိုတော်လဲ ဖြစ်ချင် တယ်၊ ပြီးတော့ ဘွဲ့တစ်ခုခုလဲ လိုချင်တယ် ဖေဖေ ”

“ ဟား၊ မင်းလုပ်ချင်တာ များလှပါလားကွ၊ ဟား ဟား ”

မြတ်စာပေ

“ ဒါကြောင့် မရယ်ပါနဲ့လို့ ဖေဖေကို ပြောတာပေါ့ ”

“ အေးပါကွာ၊ ဒါဆို သားသဘောလဲ ဖေဖေသိပါပြီ၊ ဖေဖေလဲ ရွေးချယ်ပေးပါမယ် ဟုတ်လား ”

သို့ဖြင့် မောင်နေခြည်တစ်ယောက် ယဉ်ကျေးမှု တက္ကသိုလ်တွင် ပန်းချီပညာကို တက်ရောက်သင်ကြားခဲ့ရလေ တော့သည်။ အကြောင်းရင်းကို ဖေဖေက ရှင်းပြသည်။

“ သား ဘောကန်ဝါသနာအပါပေမယ့် သားအဆင့် က သာမန်ပဲရှိတယ်၊ အားကစားသမားကောင်းတစ်ယောက်ဆို တာ စနစ်တကျအချိန်ယူလေ့ကျင့်မှုတွေ ရှိရမယ်၊ ကြံ့ခိုင်သက်လုံ ကောင်းရမယ်၊ အခု သားဟာက ကြုံတဲ့အခါမှ ထထလုပ်တဲ့ သဘောပဲ ရှိသေးတော့ တကယ့်ဝါသနာအစစ် မဖြစ်နိုင်သေး ဘူး၊ ဒီလိုပဲ အီလက်ထရောနစ်တို့ စက်ပြင်တို့ကိစ္စဆိုတာလဲ အိမ်မှာ တီဗွီပျက်ကလေး ကလိလိုက်၊ ကက်ဆက်ပျက်ကို နှိုက်လိုက်နဲ့ အဆင်ပြေရင် ပျော်သွားတာ၊ ဒီအဆင့်ပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား၊ ပန်းချီကျတော့ သား မူလတန်းကတည်းက ရေးခဲ့ တာနော်၊ ပြီးတော့ လက်ရှိအနေအထားမှာ ဖေဖေကလဲ ပန်းချီ ဆရာဆိုတော့ ဖေဖေအမွေဆက်ခံနိုင်ခွင့် ရှိတာပေါ့ကွာ။

မှခံထိုက်စေဆိုတာမှာလဲ ဒါပါတယ်ကွာ၊ အဆိုတော်ဖြစ်ဖို့ တော့ သားအရည်အချင်း သားသိပါတယ်ကွာ၊ ဟဲ့ ဟဲ့ ”

“ ဟာ ဖေဖေကလဲ သားအသံနည်းနည်းအက်ပြီး အော်နိုင်တာကလွဲလို့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ ”

သားအဖနှစ်ယောက် ပြိုင်တူရယ်မောလိုက်ကြသည်။

သို့ဖြင့် မောင်နေခြည်တစ်ယောက် အသက်မွေးမှု အတတ်ပညာလည်းရ၊ ဘွဲ့တစ်ခုလည်းပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသူ တစ်ယောက်အဖြစ် ဘဝတက္ကသိုလ်တွင် အဝင်ခွင့်ကျဖြစ်သွား သေးသည်။

ဒေါင်းမှာအက စောင်းမှာည ။ ။ ဒေါင်းသည် ပင်ကိုရိုးရိုး သည်ထက် အမြီးကိုဖြန့်ကား၍ကသည့်အခါတွင် ပို၍ သကဲ့သို့ နေ့ခင်းထက် ညဘက်တွင် စောင်းတီးပါက ပိုမို၍ က်ဖက်ညီ နားထောင်ကောင်းသည်ဟု ဆိုလိုသည်။

သူ့နေရာ သူ့အချိန်နှင့်သူ အဝင်ခွင့်ကျရှိပါက ပို၍ ကျိုးသက်ရောက်သည်ဟု ဆိုလိုသည်။

(ဒူးနေရာဒူး၊ တော်နေရာတော် = အတူတူ)

xxxxxx

စားစထက် စားဖွေးထွေထိအပြစ်ထင်

“ ကျွန်တော့်ဘဝပေးအခြေအနေကိုက ဆိုးနေတာပါ ဗျာ အရင်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘဝတူဆိုပေမယ့် ခုချိန်မှာ ကိုလူဖွေးအနေနဲ့ ဘာလုပ်လုပ်အောင်မြင်နေတာ မဟုတ်လား၊ ခုဆို အိမ်ပိုင်ယာပိုင်နဲ့ ကွန်ပျူတာတွေတောင် ထောင်ထားနိုင်ပြီ ”

“ အင်း၊ ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က သမရိုးကျကနေ ပြောင်းလဲမှုတွေလုပ်ပြီး စွန့်စားခဲ့ရတာဗျာ ကျွန်တော်မှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကိုမြင့်အောင်အနေနဲ့လဲ လုပ်လို့ ရပါတယ်၊ ဘယ်သူမဆိုလဲ လုပ်လို့ရပါတယ် ”

“ မထင်နဲ့ ကိုလူဖွေး၊ ကျွန်တော် အကုန်ကြီးစားပြီးပြီ မလွယ်ဘူးဗျ ”

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်က ကိုလူဖွေးမှာ အိမ်ငှားဘဝဖြင့် ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း ရုန်းခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က ကိုမြင့်အောင်မှာ သူ့မိသားစုအားလုံး လှိုင်သာယာရှိ ယောက္ခမဖြစ်သူပိုင်သော

အိမ်တွင် ယခုတိုင် အခမဲ့နေ၍ စီးပွားရှာရသူဖြစ်သဖြင့် ကိုလူဖွေးလောက် နေထိုင်မှု အခက်အခဲ မရှိခဲ့ချေ။

“ ကျွန်တော် ကိုမြင့်အောင်ကို အကြံကောင်းပေးမယ် ဗျာ၊ ဘာများများဖတ်ပါ၊ ဦးနှောက်အဟာရဖြစ်မယ့်စာတွေဖတ် ဗျာ၊ ကိုမြင့်အောင် ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ဘာသာရေး လား၊ လူမှုရေးလား၊ အကုန်ရှိတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ်ပိုင်ဝယ် ထားတဲ့စာအုပ်တွေ ရှိပါတယ်၊ ကိုမြင့်အောင်ကို ကျွန်တော် ကူညီ ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်လဲ စာတွေဖတ်ပြီး ဘာလုပ်ရမယ်၊ ဘာလုပ် သင့်တယ်ဆိုတာ လေ့လာပြီးမှ ဒီဘဝရောက်ခဲ့ရတာပါဗျာ ”

ကိုမြင့်အောင်က စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကို ကုတ်လိုက် သည်။

“ လွယ်မယ်မထင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာလဲ တစ်နေ့ စာတစ်နေ့အတွက် ရုန်းကန်နေရတော့ စာဖတ်ချိန်လဲ မရှိပါဘူး ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ထိပေါက်မှပဲ ဒီဘဝချမ်းသာမယ်ထင်ပါရဲ့၊ ကိုယ့်ထိုက်နဲ့ ကိုယ့်ကံပဲပေါ့ဗျာ ”

ကိုလူဖွေးစကားမဆက်လိုတော့၊ ကျွဲပါးစောင်းတီး၊ နွားနီးပလွေမှုတ်၊ ယမင်းရုပ် လူပျိုစကားသွင်း၊ အပင်းကို တယောထိုးပြ၍ အရာထင်မည်မဟုတ်ပေ၊ ဘဝကို ရုန်းကန်ရင်

ဆိုင်ရင်း၊ ကိုမြင့်အောင် သိချင်မှ သိပေမည်၊ စေတနာတော်
ဝေဒနာထင်သွားလျှင်ဖြင့် အမုန်းတရားသာ အဖတ်တင်မည်
ကိုလူဖွေး စိတ်လျော့လိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျား ပြောသလိုသာ အပြစ်ပုံချပေတော့ ကိုမြင့်အောင်
” ဟု စိတ်တွင်းမှ ရေရွတ်လိုက်မိပါတော့သည်။

ဓားမထက် ဓားသွေးကျောက်အပြစ်တင် ။ ။ ဓားမသွေး
တတ်၍ ဓားမထက်သည်ကို ဓားသွေးကျောက်ပေါ် အပြစ်ပုံချ
သကဲ့သို့ မိမိအသုံးမကျသည်ကို မိမိအပြစ်ဟုမမြင်ဘဲ သူတစ်ပါး
ပေါ်သာ အပြစ်လွှဲချသည်ကို ဆိုလိုသည်။

(အကမတတ် ဖျာခေါင်းချ - အတူတူ)

xxxxx

နဂိုတုန့် မီးလျှံ မလျှောက်

အောင်ကျော်ဆန်း ငယ်ကတည်းက မီးဖိုချောင် ထဲတွင်
စားဦးစားဖျား ဟင်းခိုးနှိုက်စားတတ်သည်။ မိဘများသိ၍
ဆုံးမရိုက်နှက်လည်း ထိုအကျင့်မပျောက်။

ကျောင်းသားအရွယ်ရောက်လာတော့ အိမ်မှပစ္စည်း တစ်ခုခု
ဝယ်ခိုင်းလျှင် ဈေးပိုတင်သုံးခြင်း၊ ကျောင်းလခ၊ စာအုပ် ဖိုးတို့ကို
သုံးပစ်ခြင်း၊ တီဗွီဂိန်း ကစားပစ်ခြင်းများ လုပ်တတ် လာသည်။
မိဘများသိ၍ ရိုက်နှက်ဆုံးမသော်လည်း ထိုအကျင့် မပျောက်။

အောင်ကျော်ဆန်း အရွယ်ရောက်လာတော့ စီးပွား
ရေးအခြေအနေအရ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရသည်။ သူ့လုပ်ငန်းမှာ
အလှကုန်နှင့် နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဆေးတောင့် ပြုလုပ်သော ကုမ္ပဏီ
တစ်ခုတွင် အလုပ်ရလေသည်။

“ ငါ့သား၊ မင်းလဲ အရွယ်ရောက်လာလို့ လုပ်ငန်းခွင်
ဝင်ပြီကွာ၊ ဒီလုပ်ငန်းလေး ရနိုင်ဖို့ အဖေ အတော်ကြိုးစားခဲ့
ရတယ်၊ အမေ့မျက်နှာကြောင့်ပဲရရ ဘာကြောင့်ပဲရရ ငါ့သား

ကြိုးစားပါကွာ၊ ငယ်ကျင့်တွေလဲ ဖျောက်တော့၊ အဲဒါတွေ မကောင်းဘူးကွယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ ”

လုပ်ငန်းခွင်ဝင်၍ လအနည်းငယ်ကြာသောအခါ အောင်ကျော်ဆန်း အလုပ်ပြုတ်လေတော့သည်။ အကြောင်းရင်းကား ငယ်ကျင့်မဖျောက်နိုင်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

“ လုပ်ငန်းကိစ္စအတွက် မိတ္တူကူးခိုင်းတာ စာရင်းနည်းနည်းပိုတင်မိခဲ့လို့တဲ့ အဖေရာ ”

“ ဟေ၊ ကောင်းကွာ ”

ဘာမဟုတ်သော သေးငယ်သည့်အကျင့်ဆိုးလေးများ မှာ တစ်ခါတစ်ရံ မိမိဘဝတိုးတက်မှုအတွက် အဟန့်အတား တစ်ခုဖြစ်တတ်ပေသည်။

နဂိုတုန် မီးလှူ၍မပျောက် ။ ။ အရွယ်အားဖြင့် အိုမင်းရင့်ရော်လာ၍ တုန်နေသည့်သူကို ချမ်းအေးသောအခါ တုန်သည့်သူကဲ့သို့ မီးလှူခိုင်းပါက မပျောက်သည်ကို ဆိုလိုသည်။

(ခွေးမြီးကောက် ကျီတောက်စွပ် - အတူတူ)

xxxxx

နှားတစ်စောင်ထောင်းသော်လည်း ချွင်းစတင်နိုင်

အင်းစိန်တွင် နေထိုင်သော ကိုထွန်းမြတ်သည် သောက်မှုစားမှု လောင်းကစားမှုကင်းကာ ဝင်ငွေအရှာကောင်းသောလူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မြို့လယ်ရှိ သူ၏စာပေလုပ်ငန်းလေးဖြင့် မိသားစုစားဝတ်နေရေးကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ပေသည်။ နေ့စဉ်ပင် လုပ်ငန်းကိစ္စအဝဝဖြင့် မြို့တွင်းသို့ သွားရလေသည်။

မထွေးသည်လည်း လင်ယောက်ျား ရှာဖွေပေးသမျှကို စီးတဲ့ရေ ဆည်တဲ့ကန်သင်းပမာ စစ်စစ်စီစီသုံးစွဲတတ်သဖြင့် သားသမီးသုံးယောက် ငယ်စဉ်ဘဝ၌ စုမိဆောင်းမိ ရှိလေသည်။

ယခုဆိုလျှင် သားအကြီးကောင် ဆယ်တန်း၊ သမီး လတ်က ရှစ်တန်း၊ အငယ်မက ငါးတန်းသို့ပင် ရောက်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးလည်း အံ့ရင်လို မချောင်လည်ချင်တော့။

တစ်နေ့ ငေးမှိုင်းစိတ်ညစ်နေသောဇနီးကို တွေ့ရ သဖြင့် ကိုထွန်းမြတ်က ဇနီးဖြစ်သူကို အကျိုးအကြောင်း မေးမိ သည်။

“ ဘာတွေများ ဖြစ်နေတာလဲ မိန်းမရာ ”

“ မပြောချင်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုတစ်နေ့ တစ်နေ့ မြို့ထဲသွားအလုပ်လုပ်ပြီး အချိန်ကုန်နေရတာ တစ်ပတ် တစ်ရက်နားရက်လေးမှ အိမ်ကပ်ဖြစ်တာဆိုတော့ အသေးစိတ် ဘာမှ သိမှာမဟုတ်ဘူး ”

“ အေးပါကွာ၊ ပြောစရာရှိတာသာ ပြောဇမ်းပါ ”

“ ခုတလောတော့ သားငွေသိပ်သုံးလွန်းနေတယ်၊ သူ့ မုန့်ဘိုးအပြင် သူငယ်ချင်းတွေလာတိုင်း လာတိုင်း လက်ဖက်ရည် ဖိုး တောင်းတယ်၊ မပေးရင် သူ့ဟာသူနှိုက်သုံးနေတယ်၊ နောက် ပြီး သီချင်းတိတ်ခွေဆိုလဲ အသစ်ပေါ်တိုင်း လိုချင်နေတာ၊ ဒီကြားထဲ မိဘမသိအောင် အကြွေးဝယ်တာတို့က ရှိသေးတယ် ”

“ ဟုတ်လား၊ ဒီကောင် အစ်ကို အမြဲဆုံးမတဲ့ကြားက ဒီလို လုပ်သလား ”

“ ပြောခဏပဲ၊ တော်ကသာ ဘာမှ မသိတာ၊ အလတ် မလဲ အတူတူပဲ၊ လှချင်ပချင်တာ နှစ်ယောက်မရှိဘူး၊ ဟိုတစ်နေ့ က လပေးနဲ့ အဝတ်တစ်စုံစာကို ကျွန်မ မသိဘဲယူလာတယ်၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ လက်သည်းနီနဲ့ ဆံညှပ်ကလစ်ကလဲ ဝယ်မလောက်၊ အမျိုးမျိုးဝယ်နေတာပဲ၊ လှချင်ပချင်အရွယ်မို့ ကျွန်မ ကိုယ်ချင်း

စာပေမယ့် တော်ရုံပဲ ကောင်းတာပေါ့၊ ဟိုမှာလဲကြည့် ခေါင်းရင်း ဖိနပ်အိမ်က ဖိနပ်တွေပုံအမျိုးမျိုးမှာစီးနေတာ လေးရံတောင် ရှိတယ်၊ သူတို့က သူငွေသုံး သုံးနေတော့ ကျွန်မမှာလဲ ငွေသုံး က ကျပ်နေပြီ ”

ကိုထွန်းမြတ် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

“ အေးကွာ၊ ကလေးတွေကို အစ်ကို သေချာဆုံးမ ပါမယ်ဦးမယ်၊ ဒီအရွယ်တွေက ရိုက်နှက်ဆုံးမလို့လဲ မကောင်း ဘူးလေကွာ ”

“ အငယ်မလဲ သိပ်မထူးဘူး၊ သိပ်အပျင်းကြီးတာ၊ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုရင် နေမြင့်မှ အိပ်ယာထတယ်၊ နှိုးရင်လဲ စိတ်ကောက်တယ်၊ ကိုယ့်အိပ်ယာ ကိုယ်မသိမ်းချင်၊ ကိုယ်စား တဲ့ ပန်းကန် ကိုယ်မဆေးချင် လိုချင်တာရှိပြီဆိုရင်လဲ မိဘရှိမှန်း မသိ၊ မရှိမှန်းမသိ ဇွတ်အတင်းပူဆာတော့တာဘဲ၊ ရိုက်လဲ ခဏ ပဲ အသားနာရုံပဲ ရှိတာ၊ ကလေးတွေ ခက်ကိုခက်ပါတယ် ”

“ ကဲပါ မိန်းမရယ်၊ အစ်ကိုဆုံးမပါမယ်၊ ကလေးတွေက လောကအကြောင်းကို ဘာမှ နားလည်တာမဟုတ်သေးတော့ မရင့်ကျက်ကြဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒီလိုပဲ သည်းခံပြီး ဆုံးမယူရမှာပေါ့ ”

ဝါးပိန်ရာ နှံ့အစို့စရ

သည်နှစ်နှစ်ရောသီကျောင်းပိတ်လျှင်တော့ ကလေးများ ကို ဆရာတော်ဘုရားထံ အပ်နှံ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာ ယဉ်ကျေးမှု သင်တန်းကို တက်ခိုင်းရဦးမည်ဟု ကိုထွန်းမြတ်တွေးနေရင်း အလုပ်သွားရန် ပြင်လိုက်လေသည်။

နွားတစ်ဖက်ကောင်းသော်လည်း ချောင်းမတက်နိုင် ။ ။
လှည်းတွင် နွားတစ်ဖက်ကောင်းသော်လည်း ကျတ်တစ်ဖက် မကောင်းလျှင် ချောင်းကမ်းပါးသို့ အတက်လမ်းကို မတက်နိုင် သကဲ့သို့ အိမ်ထောင်စုတစ်ခုတွင်လည်း မိသားစု ဘက်မညီက အကျပ်အတည်း အခက်အခဲများ ဖြစ်တတ်သည်ဟု ဆိုလိုသည်။

xxxxx

ကာတွန်းဆရာ ကြည်ဥညစ်ပေနှင့် စာရေးဆရာ ကိုလူအောင်တို့မှာ အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြလေသည်။ စာပေအနုပညာသမားအချင်းချင်းမို့ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းတွင် ကြုံကြိုက်ခိုက် စကားတို့ ပြောမကုန်။

“ ဘယ်လိုလဲ ကိုညစ်ပေ၊ ခုတလော ခင်ဗျား ပျောက် လှချည့်လားဗျ ”

“ ဟုတ်တယ် ကိုလူအောင်၊ ကျွန်တော် ကြော်ငြာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ကာတွန်းကြော်ငြာတွေ ရေးနေရလို့ဗျ ”

“ ဪ ခါကြောင့် ခင်ဗျားလက်ရာတွေ အထွက်ကျ နေတာကိုး၊ ကုမ္ပဏီနဲ့ရော အဆင်ပြေရဲ့လား ”

“ ခု အခြေအနေတော့ မဆိုးဘူးဗျ ”

ထိုစဉ် သူတို့စကားဝိုင်းထဲသို့ စာရေးဆရာ မောင်ဆန်း သစ် ရောက်လာသည်။ သိပ်မကြာမီ ကာတွန်းဆရာက နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာသွား၏။

“ ဆရာ ကိုလူအောင်၊ ခုနက ကာတွန်းဆရာ ကိုညစ်ပေ တစ်ယောက် သိပ်အိုစာသွားသလို မထင်မိဘူးလား ဟု ”

မောင်ဆန်းသစ်စကားကြောင့် ဆရာ ကိုလူအောင် သေချာ စဉ်းစားနေမိသည်။ နောက်မှ အဖြေတွေ့သွားဟန် တူသည်။

“ သူအိုစာသွားတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ပြောင်းလဲသွားတာ၊ ခင်ဗျား ပြောတာမှန်ပါတယ်၊ ခုတလော ဒီလူ သိပ်အလုပ်ရှုပ် နေပြီး ဆံပင်ဆိုးဆေး မသုံးဖြစ်လို့ဗျ၊ သူ့ဆံပင်က တစ်ခေါင်းလုံး နီးပါး ဖြူနေတာ ကျွန်တော်သိတာပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့က ဆံပင် အမည်းနဲ့ပဲ သူ့ကိုတွေ့ဖူးကြတာကိုးဗျ၊ ဟား ဟား ဟား ”

နှစ်ဦးသား သဘောကျစွာ ရယ်မောမိလိုက်ကြ လေသည်။
ပါးပန်ရာ နံ့သာဖို့မရ ။ ။ ပိန်နေသော ပါးကို နံ့သာဖြင့် ဖို့သော်လည်း ပြည့်ဖောင်းမလာနိုင်သကဲ့သို့ အမှန်တကယ်ရှိနေ သော ချို့ယွင်းချက်ကို ကြာရှည်ဖုံးဖိ၍ မရနိုင်ဟု ဆိုလိုသည်။

xxxxx

ပိုးစုန်းကြူးထွန်း၍ ထစ်မို့မထင်၊

အင်းစိန်ကြို့ကုန်းတွင်နေထိုင်သော စာရေးဆရာ ကိုနွေ ထက် တွင် မွေးချင်းညီအစ်ကိုသုံးယောက် ရှိလေသည်။ အစ်ကိုကြီး ကိုညွန့်လှိုင်သည် အငြိမ်းစား စစ်မှုထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး မန္တလေးမြို့တွင်နေထိုင်၍ ညီဖြစ်သူကိုဝင်းဗိုမှာ ကျောက်မြောင်းတွင် ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်းနှင့် နေထိုင်သူဖြစ်သည်။

ညီဖြစ်သူ ကိုဝင်းဗိုမှာ ပင်လယ်ငါးဖမ်းစက်လှေ၏ ဝက်ပြင်ဆရာတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဝင်ငွေကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သော ကြောင့် စီးပွားရေးတောင့်တောင့် တင်းတင်းရှိသူတစ်ဦးဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

မန္တလေးမှ အစ်ကိုကြီးကိုညွန့်လှိုင်မှာလည်း မိသားစု အလှကုန်စတိုးလေးဖွင့်၍ ထိုက်သင့်သော စီးပွားအခြေအနေ ရှိလေသည်။

စာရေးဆရာ ကိုနွေထက်မှာကား သူတို့လိုစီးပွား အခြေခံမတောင့်တင်းသော်လည်း အထိုက်အလျောက်

အောင်မြင်မှုရနေသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ကိုဝင်းဗိုမှာ စီးပွားပြေလည်သည့်အလျောက် “ဉာတကာ နဉ္စသဂံဟော” ဆိုသည့် ဘုရားဟောနှင့်အညီ ဆွေမျိုး ဉာတကာတို့ကို ထိုက်သင့်အားလျော်စွာ ပေးကမ်းထောက်ပံ့ စောင့်ရှောက်နိုင်လေသည်။

တစ်နှစ်တွင် စာရေးဆရာ ကိုနွေထက်တစ်ယောက် နိုင်ငံတော်မှ ကျင်းပပြုလုပ်သော “အမျိုးသားဆောင်ပုဒ် စာ ပေပြိုင်ပွဲ” တွင် စာပေဆု ရရှိပေရာ ကိုနွေထက်နှင့်အတူ ဆုပေးပွဲ အခမ်းအနားတက်ရောက်ရန်အတွက် အစ်ကိုကြီး ညွန့်လှိုင် ရန်ကုန်ဆင်းလာ၍ ညီအစ်ကိုသုံးဦး ဆုံမိကြလေ၏။ ရောက်တတ်ရာရာ ထွေရာလေးပါး ပြောကြရင်း ညီ ဝင်းဗိုက-

“ကျွန်တော် ဒီထက်ချမ်းသာချင်ပါသေးတယ် အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော် ချမ်းသာချင်တာက အဓိက ကျွန်တော့် အတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတွေနဲ့ နိမ့်ကျနေ တဲ့ ဆွေမျိုးသားတွေကို ကူညီစောင့်ရှောက်ချင်လို့ပါ။”

အစ်ကိုကြီး ကိုညွန့်လှိုင်က လေခေါင်းတစ်ညိတ်ညိတ် နှင့် နားထောင်ရင်း ပြောသည်။

“အင်း၊ ညီလေးစိတ်ဓာတ်ရည်ရွယ်ချက် ကောင်းမွန် လှပါတယ်။ အစ်ကိုမှာလဲ အစ်ကိုကြီးအဖအရာမို့ မင်းတို့လိုညီ တွေရှိတာ ဂုဏ်ယူပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမယ့် မင်းရည်ရွယ်ချက် ထက် နွေထက်က ပိုလိမ့်မယ်ကွာ။ သူက စာပေသမား မဟုတ် လား။ ပိုကျယ်ပြန့်တာပေါ့ကွာ” စာပေမြင့်မှ လူမျိုးတင့်မည် ” ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ညီ နွေထက်ကလည်း ဒီထက် ကောင်းအောင်၊ ပြည်သူ့အကျိုးဆောင်နိုင်အောင် နိုင်ငံဂုဏ် ဆောင်နိုင်အောင် ဆက်လက်ကြိုးစားဦးပေါ့ကွာ” ဟု ပြုံးပြုံး ကြီး ပြောလိုက်သည်။

ပိုးစုန်းကြူးထွန်း၍ တစ်မိုးလုံးမလင်း ။ ။ ပိုးစုန်းကြူးသည် အလင်းရောင်ငယ်ကို ပေးနိုင်စွမ်းရှိသော်လည်း သူ့ထက်အဆ ပေါင်းများစွာကျယ်ပြန့်သော မိုးကောင်းကင်တစ်ခုလုံးအတွက် တတ်စွမ်းနိုင်မည်မဟုတ်ဟု ဆိုလိုသည်။

xxxxx

ဖွတ်မိကျောင်းဖြစ် မြစ်မချမ်းသာ

ကိုကျော်မြတ်တစ်ယောက် ရန်ကုန်မြို့လယ်တွင် ပုံနှိပ်စက်တစ်လုံးထားလေရာ စာပေလောကမှ မိတ်ဆွေများတိုးပွားလာ၍ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ဝေရန် စိတ်ကူးရလေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အင်အားချိနဲ့နဲ့ရှိသော မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်ကို ထုတ်ဝေဖြစ်လေ၏။ ကိုကျော်မြတ်မှာ အကျိုး အမြတ်ကိုသာ မျှော် ကိုး သူ ဖြစ် ၍ စာပေစိတ် ဓာတ် မရှိ ရလေကား စာရေးဆရာများအပေါ် စေတနာ့မထားခြင်း၊ စာမူကို မဖြစ်ညစ်ကယ်ပေးခြင်း၊ စာမူခပေးရာတွင် မကြည်ပြုခြင်း၊ ရှောင်ပုန်းနေခြင်းများ ပြုလေသည်။

“ ခင်ဗျားတို့ပြောတော့ စာရေးတာခက်တယ်ဆို ကျုပ်တစ်ပုဒ်ရေးလိုက်တာ တစ်ပုဒ်ဆိုတစ်ပုဒ်ပါပဲဗျာ၊ ဟဲ ဟဲ”

အယ်ဒီတာချုပ်လုပ်သူမှာ လွန်စွာစိတ်ညစ်နေ လေသည်။

“ အင်း၊ စာချုပ်ကာလ မပြည့်မချင်းတော့ အောင့်

အည်းသည်းခံရမှာပဲလေ ”

သည်သို့သာ ဖြေတွေးနေမိတတ်သည်။

“ ဒီမှာ အယ်ဒီတာကြီး၊ သရုပ်ဖော်ပုံတွေ ငွေကြေးများများပေးပြီး သိပ်မအပ်နဲ့ဗျာ၊ ပေါချောင်ကောင်းရှာဗျို၊ တစ်ချို့ရေးပြီးသားပုံတွေလဲ ဖြတ်ညှပ်ကပ် ပြန်လုပ်သင့်တာပေါ့၊ စောင့်ရေက ဒါလောက်မဟုတ်တော့ သိပ်ငွေကုန်မခံနိုင်ဘူးဗျာ”

ထိုစကားသည် ကိုကျော်မြတ်လက်သုံးစကား ဖြစ်သည်။ အယ်ဒီတာချုပ်လုပ်သူမှာ သူ့အမည်သူ့မဂ္ဂဇင်း နာမည်ပျက်မှာစိုးသောကြောင့် စိတ်ညစ်စိတ်ပျက်ရသည့်ကြား မှ ကောင်းမွန်အောင် လုပ်ရရှာပေသည်။ မဂ္ဂဇင်းအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိကြသော စာရေးဆရာအချို့နှင့် ပန်းချီဆရာအချို့ကြောင့်သာ မဂ္ဂဇင်းလေးမှာ ပဉ္စလက်ခတ် မဖြစ်ခြင်းကိုတော့ ကိုမြတ်ကျော် နားမလည်ပါလေ၊ သူ့မှာ မြိုးမြိုးမြက်မြက်အစွန်းကိုသာ အိတ်ထဲထည့်တတ်သူ ဖြစ်ပေသည်။

ဖွတ်မိကျောင်းဖြစ် မြစ်မချမ်းသာ ။ ။ ဖွတ်ကြီးလျှင် မိကျောင်းဖြစ်လာသည်ဟု အချို့က ထင်မြင်ယူဆကြသည်။ လျှာမဲ့သောမိကျောင်းကိုပင် ရေသတ္တဝါများ ထိတ်လန့်ကြောက်

ရွံ့နေကြရသည်။ ကုန်းသတ္တဝါဖြစ်သည့် လျှာရှိသော ဖွတ်သည် မိကျောင်းဖြစ်လာပါက ကုန်းပေါ်၌သာမက ရေထဲ၌ပါ ဈာန်စားနိုင်မည် ဖြစ်သည့်အတွက် မြစ်အတွင်းရှိ ရေသတ္တဝါ များ ပို၍ ဒုက္ခရောက်ဖွယ် ရှိသည်။ ထို့အတူ စိတ်ထားညံ့ဖျင်းသူ၊ အဆင့်အတန်းမရှိသူတို့ အချိန်အဝါကြီးမြင့်လာသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဒုက္ခရောက်ရသည်ကို ဆိုလိုသည်။

xxxxx

မြောသံကြားခွင့် တရားနာ

“ ဟေ့ ဌ / ရပ်ကွက်မှာ ကလေးတစ်ယောက် အစား မှားပြီး သေလို့တဲ့ကွ၊ မင်း ကြားမိလား ”

“ ဟင့်အင်း၊ မကြားမိပေါင်ကွာ၊ ဘာများ စားမိလို့လဲ ”

“ ဂျယ်လီနဲ့ ကော်ဖီမစ်လို့ ပြောတာပဲ ”

ထိုသတင်းကို ဦးဌေးလှိုင် အလွန်စိတ်ဝင်စား နေလေ သည်။ သိချင်စိတ်ဖြင့် လမ်းထိပ်ကွမ်းယာဆိုင်ဘက် ထွက်ခဲ့ သည်။

“ ကျုပ်တို့ရပ်ကွက် မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ည / ရပ်ကွက်၊ လမ်း ()ကဆိုလားပဲ၊ ကလေးထိန်းတဲ့ မိန်းကလေးက ကလေးကို ပထမဂျယ်လီကျွေးသတဲ့၊ ပြီးတော့ ကော်ဖီမစ်တိုက် တာ အဆိပ်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတယ်ဆိုလားပဲ ”

သတင်းက အနည်းငယ်မူကွဲသွားသည်။ သို့ဖြင့် ည/ ရပ်ကွက်ပိုင်းရောက်သောအခါ စုံစမ်းကြည့်မိပြန်သည်။

“ ဒီဘက်ကမဟုတ်ပါဘူး၊ နွယ်နီက ဆိုလားပဲ၊ အိမ်ဖော်

မလေးက ကလေးကိုတိုက်ကျွေးပြီးမှ ဒီလိုဖြစ်ရတယ် ဆိုတာ မယုံဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကလေးမိလတွေက ပြောသတဲ့၊ ဒါနဲ့ အဲဒီအိမ်ဖော်မလေးက ကိုယ်တိုင်သောက်စားပြလို့ ခုနှစ်လောင်းပြိုင်လို့ ပြောနေကြတယ် ”

သွားပြီ၊ ဘယ်ကထွက်လာမှန်းမသိ၊ မရေရာသော ကောလဟလမို့ ဦးဋ္ဌေးလှိုင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်အဝင်ရောက်လျှင် မောင်မောင်တို့ လူငယ်တစ်သိုက်ကား ထိုသတင်းကို စိတ်ဝင်တစားမေးလာကြသဖြင့် ဦးဋ္ဌေးလှိုင် ရှင်းပြလိုက်ရသည်။

“ သတင်းက အမျိုးမျိုးထွက်နေတော့ ဟုတ် မဟုတ် မသေချာပါဘူးကွာ၊ အစားအသောက်မှာ သတိထားသင့်တဲ့ အချက် ဖြစ်ပေမယ့် ကောလဟလဆိုရင် တော့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ရှင်တွေ ထိခိုက်နစ်နာမှာပဲကွ၊ ဒီလို မဟုတ်တရတ်စကားတွေ ကြောင့် တို့တိုင်းပြည်ကြီး ပျက်စီးတော့မလို့ ဖြစ်ခဲ့ရတာ၊ မင်းတို့ သိထားကြဦးနော်၊ စဉ်းစားချင့်ချိန်ကြပေါ့ကွာ ”

ဦးဋ္ဌေးလှိုင်က ထိုသို့ပြောဆိုပြီး အိမ်ပေါ်တက်သွား

လေသတည်း။

ပြောသံကြားနှင့် တရားနာ ။ ။ ကော်နံ မသိ မမြင် ဘဲ ပြောသံကြားရုံနှင့်ပင် တရားနာရန်ရှိသည်ဟု အထင်နှင့် ရမ်းဆ ပြောဆိုသကဲ့သို့ ကိုယ်တိုင်မတွေ့မြင်ရဘဲ အထင်နှင့် ရမ်းဆ ပြောဆိုသည်ဟု ဆိုသည်။

လေဖမ်း ဒန်းစီးနှင့်

လေဖမ်း ဝါးတန်းရှည် = အတူတူ

xxxxx

ဘုန်းရှိသူရောက် ဘုန်းမဲ့ပျောက်

မှော်ဘီမြို့နယ် မြို့ချောင်းအနီးမှ ရွာလေးတစ်ရွာတွင် ဖြစ်၏။

ထိုရွာတွင် တတ်ယောင်ကား လှထွန်းဆိုသူ ရှိသည်။ ထိုရွာကလေးသို့ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်နှင့်အတူ လူအချို့ ရောက်လာကြ၏။ ရွာသူရွာသားတို့၏ ကျန်းမာရေးကို ထို နိုင်ငံခြားသားက တတ်ယောင်ကား လှထွန်းနှင့် ပူးပေါင်း၍ အခမဲ့ ကုသပေးမည်ဆိုသဖြင့် ရိုးသားသော ရွာသူရွာသားတို့ လွန်စွာဝမ်းသာကြလေ၏။

“ တယ်ဟုတ်ပါလား ဖိုးထောင်ရှေ့ နိုင်ငံခြားသား ဆိုတော့ ဆေးစွမ်းဆေးကောင်းတွေပါမှာပေါ့ ”

“ ဟုတ်တယ် ဦးဘတူရေ၊ ကျုပ်လိပ်ခေါင်းရောဂါလဲ ပြရမယ်၊ ရှက်မနေတော့ပါဘူး ”

သို့ဖြင့် ရွာသူရွာသားတို့ ကုသပြသကြရန် ပြင်ဆင်ကြ လေ၏။

သို့သော် ကုပေးချင်သူတို့ ကုသခွင့် မရလိုက်ကြပါပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သက်ဆိုင်ရာရပ်ရွာလူကြီးများနှင့် ရွာ၏ ကျန်းမာရေးဆရာမတို့က ဆေးကုသခြင်း အကြောင်း အရာ၊ ဆေးကုသခွင့် အထောက်အထား စသည်များကို သက်သေပြ စေရာ ဘာအထောက်အထားမှ မရှိရှာသော ဆေးကုသချင် သူတို့ အရှက်ရစွာ ပြန်ကြရလေသတည်း။

ဘုန်းရှိသူရောက် ဘုန်းမဲ့ပျောက် ။ ။ နားလည်တတ်ကျွမ်း သည့်သူ ရောက်ရှိလာသည့်အခါတွင် လိမ်ညာနေသော အတူ အယောင်သမားများ အလိုအလျှောက် ပုန်းလျှိုးသွားကြရသည့် သဘောကို ဆိုလိုသည်။

xxxxx

စပို့ဘဲနှင့် စဲဇာထုတ်

မြောက်ဥက္ကလာနှင့် ရန်ကုန်ပြေးဆွဲသော လိုင်းကား၊ ဘတ်(စ်)ကားများသည် အစီးရေပေါများသလောက် လူအမြဲ ကျပ်လှပေသည်။ နံနက်လင်းချိန်မှစ၍ ရုံးချိန် ၉-နာရီ၊ ၁၀-နာရီအထိပင် တိုးတက်တွယ်နေရဆဲပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအချိန်သည် ကားကြီး၊ ကားလတ်၊ ကားသေးမှန်သမျှ ပြည့်ကျပ်ချိန် ဖြစ်သည်။

ကိုစောနောင်သည် ရန်ကုန်မြို့တွင်းရှိ အစိုးရရုံးတစ်ရုံး၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူဖြစ်သည့်အလျှောက် ရုံးဖွင့်ရက်နေ့ တိုင်းပင် မြောက်ဥက္ကလာမှ ရန်ကုန်မြို့တွင်းသို့ ဘတ်(စ်)ကား စီးရလေရာ နှစ်ရှည်လများ ကြလတ်သော် ကာသမားများနှင့်ပင် ခင်မင်ရင်းနှီး မျက်မှန်းတန်းမိလာပေ၏။

သူ့စီးရသည့်ကားများတွင် ကိုနက်တူးမောင်းသော ယာဉ်ကို စီးရသည်မှာ ခပ်လန့်လန့် ဖြစ်လေသည်။ ကိုနက်တူး ကား စိတ်တိုဒေါသကြီးသူဖြစ်သည့်အလျှောက် မထင်လျှင် မထင်

သလို အမောင်းကြမ်းတတ်လေရာ ထိုအခါမျိုးတွင် ခရီးသွားအပေါင်းမှာ စိတ်ဆင်းရဲစိုးရိမ်စွာ ဘုရားတစ်စီးကြ ရလေ၏။

သည်ကြားထဲ စပယ်ယာ မောင်ကောက်က တစ်မျိုး၊ သူကလည်း စိတ်မထင်လျှင် ဆွမ်းခံကြသံယာတော်တို့ကို မတင်ချင်၊ ခရီးသွားတို့ကို ဥပဒေစည်းကမ်းအရ ယဉ်ကျေးချိုသာစွာ ဆက်ဆံရန် ဖြစ်သော်လည်း မောက်မာရိုင်းစိုင်းလှပေ၏။ သူဒေါသဖြစ်နေသည့် အခါများတွင် ခရီးသည်တို့ကို ရန်သူသဖွယ် ဆက်ဆံတတ်လေသည်။

ခရီးသွားတို့သည် အများအားဖြင့် ကိုယ့်ကိုစွဲ ကိုယ့်တာဝန်နှင့်ကိုယ်မို့ ခေတ္တကြုံကြိုက်ချိန်မို့ လည်းကောင်း၊ မိမိဂုဏ်သိက္ခာအရှက်ကိုဇွဲကွက်၍ လည်းကောင်း၊ အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ်မဖြစ်လို၍ လည်းကောင်း သည်းခံကြရပေ၏။

ထိုအရာတို့ကို အခွင့်အရေးယူ၍ ခရီးသွားတို့ကို အော်ငေါက်ခြင်း၊ ဆွဲတင်ဆွဲချခြင်း၊ မိန်းကလေးများကို လက်ရဲဇက်ရဲ ပြုလုပ်ခြင်းတို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ ဆတ်ဆတ်ထိမခံသူတို့နှင့် တွေ့ကြလျှင် ရန်ပွဲအသွင်ရောက်ရလေတော့သည်။

ယနေ့လည်း ကိုစေ့နောင် သူတို့ကားနှင့် ကြုံနေသဖြင့်
ရုံးမိရန်အရေးကြီးသည်မို့ ဘာကားညာကား မရွေးနိုင်၊ သင့်သလို
တက်ခဲ့ရသည်။

“ ဆရာရေ ရှေ့ကား လိပ်ပက်ကျိနဲ့တော့ တွေ့နေပြီ၊
ပို့လိုက်ကြရအောင် ”

သို့ဖြင့် ရှေ့ကားကို ကျော်ဖြတ်ရန်ကြိုးစားကြသည်။
ရှေ့ကားကလည်း အစကသူ့ဟာသူ ပုံမှန်မောင်းနေသည်။
သို့သော် နောက်ကား ကျော်တက်မည်ဆိုတော့ တက်သုတ်ရိုက်
မောင်းတော့သည်။ သည်လို့နှင့် ပြိုင်ကား ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်သွား
ကြသည်။

“ ဘုရား ဘုရား၊ ဖြည်းဖြည်းမောင်းကြပါဟဲ့၊ ဒီကလူ တွေ
ဒုက္ခရောက်ကုန်တော့မယ် ”

ပြိုင်ကားဖြစ်လာတော့ ဆင်းတက်သူတွေကို စပယ်ယာ
စိတ်မရှည်တော့ “ ဟာ အဘွားကြီး ကြာလိုက်တာဗျာ၊ မြန်မြန်
ဆင်း၊ မောင်း ဆရာရေ ”

“ ဒုက္ခပဲဗျိ၊ ယာဉ်မောင်းလဲ လောဘဒေါသရဲမရဲ
စီးနေပြီထင်တယ်၊ ဘုရား ဘုရား၊ ဒီအတိုင်းဆို ဒုက္ခရောက်ကုန်

တော့မှပဲ ”

တစ်ချို့က ဘုရားစာရွတ်သည်၊ တစ်ချို့ကဆဲဆိုသည်။
သည်လို့နှင့် ၂ - ဈေးမှတ်တိုင်အကျော်တွင် ရှိမ်းကနဲအသံ
ကြားလိုက်ရသည်။ ကံကောင်း၍ ခရီသည်တွေကြီးကြီး
ကျယ်ကျယ် မထိခိုက်မိ။

ယာဉ်မောင်းနှင့် စပယ်ယာကား သူ့စရိတ်နှင့်သူ
ထောင်နန်းစံရလေသည်။

မပို့ဘဲနှင့် မဲဇာရောက် ။ ။ မင်းအာဏာဖြင့် မပို့ရဘဲနှင့်
မင်းဒဏ်သင့်သူတို့ ပို့ရာ မဲဇာသို့ရောက်သွားသကဲ့သို့ ဒုက္ခဖြစ်
အောင် တမင်မဖန်တီးရဘဲနှင့် သူ့အလိုလို ဒုက္ခဖြစ်ခြင်းကို
ဆိုလိုသည်။

xxxxxx

စစ်လုစစ်လုနှင့် လင်း

ဦးဌေးအောင် အသက် ၅၀ ကျော်မှ ရွှေပေါက်ကံမြို့ သစ်သို့ပြောင်းရွှေ့လာသူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ ပင်မစီးပွားရေး လုပ်ငန်းမှာ ဂစ်တာ၊ မယ်ဒလင်များကို လက်ရာသန်သန်ပြု လုပ်၍ အရောင်းဆိုင်များသို့ တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးဝင်းသည်ကား ကျောင်းဆရာဘဝမှ အငြိမ်းစား ယူပြီးနောက် ရွှေပေါက်ကံတွင် စာအုပ်အငှားဆိုင်လေး တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်၍စီးပွားရှာ နေထိုင်သူ ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ကြရင်း မျက်မှန်းတန်းမိရာမှအစ ခင်မင်ရင်းနှီးကြသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြသည်။

“ ဘယ်လိုလဲ ဦးဌေးအောင် လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း အခြေအနေကောင်းရဲ့လား ”

“ အင်း၊ ဟိုအရင် ဆယ်စုနှစ်လောက်ကလို သိပ်တော့ မဟန်လှပါဘူးဗျာ၊ လည်ပတ်ရုံလောက်ပါပဲ ”

“ ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်ကထင်နေတာ ဒီဘက်နှစ် တွေမှာ ဂစ်တာ၊ မယ်ဒလင်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ခပ်ငယ်ငယ်ကထက် ပိုကျယ်ပြန့်လာသလားလို့ဗျာ ”

“ ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ် ဆရာဝင်းရဲ့၊ လုပ်ငန်း ကျယ်ပြန့်လာတော့လဲ လုပ်သူတွေတိုးလာတာပေါ့ဗျာ၊ စနစ်ပိုင်း ဆိုင်ရာလဲ နည်းနည်းစီပြောင်းလာတယ်၊ ကျွန်တော်တို့သွင်းရတဲ့ ဆိုင်ကလဲ သွင်းသလောက်တော့ လက်ခံပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် ဘက်က ထုတ်လုပ်နိုင်မှု အားနည်းနေတာဗျ ”

ဦးဝင်းက ဦးဌေးဝင်းလုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားမိသဖြင့် သွားရောက်လေ့လာမိသည်။ တစ်ချိန်က တပည့်တပန်းများဖြင့် သိုင်းသိုင်းဝိုင်းဝိုင်း ရှိသော်လည်း၊ ယခုတော့ သူနှင့်သူ့သားတို့ သာ လုပ်ကိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ငွေပုံမှန် မရှင်းနိုင်သဖြင့် အလုပ်သမား မမြဲခြင်းကိုလည်း သိရသည်။

“ ဆရာဝင်းရေ ကျွန်တော့်သားလဲ လူတော်ဗျ၊ ဒီကောင် ကျွန်တော့်လက်ရာ မှီတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆေးမှုတ်တာ တော့ ဒီကောင်မရဘူး၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုသင်ပြ သင်ပြ စိတ်တိုင်းကို မကျဘူး၊ အဲဒါတော့ ကျွန်တော်ပဲ လုပ်ရတာ၊ အခု ဒီကောင်လဲ

အိမ်ထောင်ကျပြီဆိုတော့ စီးပွားခွဲပြီတဲ့ဗျာ ”

ဦးဝင်းက သက်ပျင်းချလိုက်မိသည်။

“ ကျွန်တော် အကြံပေးမယ်ဗျာ ဦးဌေး၊ သားကိုလဲ စီးပွားမခွဲခိုင်းဘဲ လုပ်ငန်းကို အရင်ပုံစံပြန်ဖြစ်အောင် တိုးချဲ့ရင်း နှီးကြည့်ပါလား ”

ဦးဌေးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ပြုလုပ်ရင်း -

“ အင်း၊ အဲဒါ ကျွန်တော်တွေ့မိတာကြာပြီ ဆိုပါတော့ ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လဲ ငွေလုံးငွေရင်းရအောင် ကြိုးစားနေတာ ကြာပြီ၊ ခုထိတော့ မလွယ်သေးဘူးဗျို၊ ဒါပေမယ့် ကံတရားကို ကျွပ်ယုံကြည်တယုံ၊ တစ်နေ့ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာကိုပေါ့၊ ဒီမှာ ကြည့် ဆရာဝင်း ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က နံပါတ်တစ်လုံးပဲ လွဲသွားတာ တည့်ဝင်ရင်တော့ လေးထောင်ဖိုးကြီးများတောင် တစ်ပွေ့ တစ်ပိုက်ပဲ ”

ထိုအခါမှ တရားမဝင်လောင်းကစားနွံထဲတွင် ဦးဌေး နစ်နေရခြင်းအကြောင်းကို ဆရာဝင်းရှာဖွေ တွေ့သွားရလေသည်။

မက်လုမက်လုနှင့် လင်း ။ ။ တောင့်တသော အိပ်မက်ဟောင်းတစ်ခုကို စောင့်မျှော်ရင်း မက်လုမက်လုနှင့် မိုးလင်းသွားသကဲ့သို့ မျှော်လင့်တောင့်တသည့် အရာတစ်ခုကို ဖြစ်နိုးဖြစ်နိုးနှင့် စောင့်မျှော်ရင်း ဖြစ်နိုင်သည့်အခွင့်အလမ်း ကုန်ဆုံးသွားသည်ကို ဆိုလိုသည်။

xxxxx

ထုန်ထျား ဖျဉ်၊ မွေးထျားဖျဉ်

“ ကိုဖိုးလုံးရေ အဆင်ပြေရင် ကျွန်တော့်ကိုငွေငါးရာ လောက် ချေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော် မြို့ထဲသွားဘို့ စရိတ်မရှိလို့ပါ”

“ ဟာ ရပါတယ်ဗျာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပန်းချီဆရာလေး ရဲ့၊ အခြေအနေဆိုးလှပါလား ”

“ ဟုတ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ပြစာပေသမားတွေမှာလဲ “ ဘာလေးဘာ ” ဆိုတဲ့ အခက်တွေ့ကြရတာ အမြဲ ဒိပ်ပဲဗျ ”

ပန်းချီဆရာလေး ကိုဇော်၏စကား အဆန်းကြောင့် ကိုဖိုးလုံး မျက်မှောင်ကျူတ်သွားသည်။

“ ဘာလဲဗျ “ ဘာလေးဘာ ” ဆိုတာ ”

“ ဪ ဘာလေးဘာဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ စာပေလောက သားတွေအသုံးအဆောင် စကားပါဗျာ၊ စက်တင်ဘာ၊ အောက် တိုဘာ၊ နိုဝင်ဘာ၊ ဒီဇင်ဘာဆိုတဲ့ လလေးလကို ဆိုတာဗျ၊ အဲဒီ လတွေမှာ စာအုပ်ရောင်းအားတွေ ကျဆင်းတတ်လို့ဗျို့၊ စာအုပ် တွေ မရောင်းရတော့ ထုတ်ဝေသူတွေက မထုတ်ဝေ၊ မထုတ်

ဝေတော့ ကျွန်တော်တို့မှာလဲ ငွေမရ၊ ငွေကျပ်နေတာပေါ့ဗျာ”

ကိုဖိုးလုံးနှင့် ကိုဇော်မှာ တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေ အိမ်နီးချင်း ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးကြလေသည်။ ကိုယ်ပိုင်အိမ်ယာပိုင်ဆိုင်မှုခြင်း တူသော်လည်း စီးပွားခြင်းကား မတူညီပါပေ။

မိုးတွင်းကာလ၏ မိုးရွာသောနေ့တစ်နေ့တွင် ကိုဖိုးလုံးက ညည်းညည်းငြူငြူ ပြောလာသည်။

“ ကိုဇော်ရေ ကျွန်တော့်ကို ဈေးဘိုးလေး ဘာလေး ငွေ ချေးစမ်းပါဦး၊ ဒီလဒီရာသီတွေတော့ ကျွန်တော့်စီးပွားလဲကျပြီ ဗျို့ ”

ကိုဖိုးလုံးမှာ ရာသီပေါ်သစ်သီးလေးများကို သီရိမင်္ဂလာ ဈေးသို့ သွားရောက်ဝယ်ယူ၍ အထမ်းဖြင့် တစ်ဆင့်လှည့်လည် ရောင်းချရသော ဈေးသည်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

“ နွေရာသီမှာ သရက်သီးစိတ်ရောင်းရတာ အသင့်အတင့် မဆိုးလှပါဘူး၊ ဒီမိုးဆိုရင်တော့ သစ်တော်သီးကလဲ သိပ်မဟုတ်၊ ရှောက်ချိုသီးကလဲ သိပ်မစွဲ၊ ဒီကြားထဲ မိုးကြီးရက်ဆို မထွက်နိုင်၊ ဆောင်းရာသီရောက်ရင်တော့ ရွှေပဲဗျို့၊ ဆီးသီးက သိပ်အလုပ်

ဖြစ်တာ၊ စလေချိန်ဆို ပိုးမလိုက်မချင်း ကျုပ်တို့အတွက် အကိုက် ဆုံးပဲ ကိုဇော်ရေ ”

ကိုဇော်က ကိုဖိုးလုံးကို ပိုက်ဆံထုတ်ချေးပေးရင်း ပြောလိုက် သည်။

“ ကျုပ်တို့က ဘဝတူတွေပါဗျာ၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ”

ယုန်ကျား ချည်၊ ခွေးကျား ချည် ။ ။ ယုန်ကို ခွေးက လိုက်ရာတွင် ယုန်သည်ရှေ့ကပြေး၍ ခွေးက နောက်မှလိုက် သည့်အခါရှိသကဲ့သို့ ပြေးရင်းပင် ယုန်က တုံ့ရပ်လိုက်သဖြင့် ခွေးသည် အရှိန်လွန်ကာ ရှေ့ရောက်ရှိသွားသည့်အခါလည်း ရှိသည်။

ထို့အတူ အပြိုင်ဖြစ်နေသူနှစ်ဦးသည် အပြတ်အသတ် မကွာဘဲ သူသာသည့်အခါ ထာ၊ ကိုယ်သာသည့်အခါ သာ ဖြစ်နေခြင်းကို ဆိုလိုသည်။

(သစ်ငုတ်မြင့်တုံ မြက်မြင့်တုံ = အတူတူ)

xxxxx

မင်းပုံနား စီးထား

ဒေါ်ကုလားမသည် ပင်ကိုယ်က ခပ်အေးအေးနေတတ် သော်လည်း ယခု သားအငယ် အောင်ပြည့်အတွက် ဒေါသကို မနည်း ချုပ်ထိန်းနေရ၏။

“ ငါရိုက်ရင် နင်နာတော့မယ်နော် အောင်ပြည့်၊ မနက်ကလဲ မုန့်စားတာမလို့ အကြောင်းပြပြီး အစ်ကိုဆီက လုစားတယ်၊ အခုလဲ ကစားဖော်တွေနဲ့ ရန်ဖြစ်လာပြန်ပြီ၊ ရေလဲ ခုထိမချိုးရ သေးဘူး၊ သွားစမ်း၊ ကြာရင် ငါ ရိုက်မိလေ့မယ် ”

“ အောင်ပြည့် လက်ပိုက်ဇက်ပု၍ ရပ်နေရာမှ ရေချိုးရန် ပြင်သည်။

ဒေါ်ကုလားမမှာ မပြေသေးသောဒေါသဖြင့် အိမ်ထဲဝင်လာ စဉ် တိတ်ခွေတစ်ခုနှင့် ခလုပ်တိုက်မိကာ တိတ်ခွေလွင့်သွား သည်။

“ ဟင် အကြီးကောင် ဖိုးကျော် ကက်ဆက်နားထောင်ပြီး တိတ်ခွေကို စည်းကမ်းမရှိ လုပ်ထားပြီ ဟုတ်လား၊ နင်လဲ အချိန်

ရှိသရွေ့ ဒီဂုဏ်ဂွမ် သီချင်းတွေပဲ နားထောင်တယ် ကဲဟာ၊
ကဲဟာ၊ ဒီတိတ်ခွေမရှိတော့ရင် နင်လဲ နားထောင်မရတော့ဘူး

ရွှေစိုးထို ဗိုးထြိုးဝန်

ထိုနေ့က ဒေါ်ကုလားမ လက်ချက်ဖြင့် ခွေရိုက်ခွဲခံရသည်။
ဖိုးကျော် အရိုက်ခံရသည်။ အောင်ပြည့်အနှက်ခံရသည်။
စိတ်ထိန်းသည့်ကြားက စည်းကမ်းမရှိ ထားမိသော တိတ်
ခွေ တစ်ခုကြောင့် ဒေါသအိုးကြီးပေါက်ကွဲသွားခြင်း ဖြစ်သည်။
ယမ်းပုံနား မီးထား ။ ။ ယမ်းသည် အပူနှင့်ထိလျှင် ပေါက်ကွဲ
လွယ်တတ်သော သဘောရှိသည်။ ယမ်းနား မီးထားပါက
ချက်ချင်း ပေါက်ကွဲလွယ်တတ်သော သဘောရှိ၍ ချက်ချင်း
ပေါက်ကွဲသည်ဟု ဆိုလိုသည်။

(ငိုချင်လျက် လက်တို့ = အတူတူ)

xxxxx

ကိုပိန်ရှည်သည် ငယ်စဉ်က အတန်းပညာ ဟုတ်တိပတ်တိ
မသင်ခဲ့ရသဖြင့် ရှေးဖတ်အဆင့်သာရှိလေသည်။ အရွယ်ရောက်
သော် ဖိနပ်ပညာသင်ရင်း လက်ခစားအလုပ်သမားအဖြစ်ဖြင့်
ဘဝကို ကြာရှည်စွာ ကျင်လည်ခဲ့ရပေရာ အိမ်ထောင်ကျပြီး
နောက် ခလေးနှစ်ယောက်ရသည့်တိုင် ဖြစ်သည်။

ကလေးနှင့်ဖြစ်လာတော့ ရရစားစား ဖိနပ်အလုပ်သမား
ဘဝကို ငြီးငွေ့သော်လည်း အတတ်ပညာသည်တစ်ခုသာမို့ ဖိနပ်
လောကတွင် ဆက်လက်ကျင်လည် နေရပေသေးသည်။

သည်လိုနှင့် တစ်နေ့တွင် မိမိအသိဘုန်းကြီးကျောင်း
တစ်ကျောင်းမှ ကျောင်းဆောက်လုပ်ရန်အတွက် အုတ်ဝယ်လို
သဖြင့် ကိုပိန်ရှည်ကို အကူအညီတောင်းရာ မှော်ဘီအုတ်စက်မှ
ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သူ အကူအညီဖြင့် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရ၍
အကျိုးအမြတ်အနည်းငယ် ရရှိလိုက်လေ၏။ ဆရာတော်လည်း
ဈေးသက်သက်သာသာဖြင့် ရရှိလေသည်။

“ ဒကာပိန်ရှည် နောက်လိုအပ်ရင်လဲ အခုလို လုပ်ပေး ကူညီပါဦးဗျာ တချို့ဦးပဉ္စင်းဒကာတွေကလည်း လိုချင်တယ် ပြောကြတယ် ”

“ တင့်ပျံဘုရား၊ တပည့်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ဆောင်ရွက် ပေးပါ့မယ် ဘုရား ”

သို့ဖြင့် အမြဲလိုမဟုတ်သော်လည်း တစ်ချီတစ်မောင်း အုတ်ကိုင်ရပြီဆိုလျှင် ကိုပိန်ရှည်တို့မိသားစု စိုစိုပြေပြေ ဖြစ်ကြ ရသည်။

ငွေကြေးအဆင်ပြေလေလျှင် ကိုပိန်ရှည်တစ်ယောက် အောက်ခြေလွတ်လေ၏။ စီးကရက်ဆို လန်ဒန်မှ သောက်၏။ လင်မယားမိသားစုတွေ လတ်လျားလတ်လျား လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ထိုင်ကြ၏။ စုစုဆောင်းဆောင်း မရှိ၊ ရှိ ရှိသလို သုံးစွဲပစ် တတ်ကြ၏။ အတော်အတန်ခရီးကို ကက အငှားကားစီး၍ ငွေမရှိက လဒ်မိုင် မိုင်၍ ဘိနပ်လုပ်ငန်း ပြန်လုပ်၏။ ဤသို့ဖြင့် သံသရာလည်နေသည်။ သို့သော် အပြောကား လျော့သူ မဟုတ် ပါချေ။

“ အလို ကိုပိန်ရှည်က ဘောင်းဘီလက်ရှည်တွေ ဘာတွေ

နဲ့ ခပ်မိုက်မိုက်ပါလားဗျ ”

“ ဟဲ ဟဲ ဟုတ်တယ် ကိုမျိုးနိုင်ရေ ကျွန်တော်တို့က တစ်ခါ တစ်လေ ပွဲစားလုပ်နေရတာဆိုတော့ ကြည့်ကောင်းအောင် ဝတ်ရစားရသေးတာဗျ ”

အမှန်မှာ သူဝယ်ဝတ်သော ဘောင်းဘီရှည်သည် အဟောင်းတန်းမှ ဝယ်ထားခြင်းဖြစ်၍ ပုဆိုးဖိုးထက် ဈေးသက် သာသောကြောင့် ဝတ်ခြင်းသာ။

ရွှေရိုးလို့ မိုးကြိုးပန် ။ ။ ရွှေနားတောင်း မတတ်နိုင်၍ မိုးကြိုးနားတောင်း ပန်ထားရပါလျက် ရွှေနားတောင်းကမိုးသော ကြောင့် သူများနှင့်မတူ တမူထူးခြားအောင် မိုးကြိုးနားတောင်း ပန်သည်ဟု ပြောဆိုသကဲ့သို့ မတတ်နိုင်၍ အညံ့စားသုံးရသည် ကိုပင် အကောင်းစားကို မနှစ်သက်၍ တမင်မသုံးဆောင်လေ ဟန် ကြွားလုံးထုတ်သည်ဟု ဆိုလိုသည်။

xxxxx

စင်စစ်တုန်း နားပဲ

မောင်အောင်ခိုင်တစ်ယောက် ရိုးသားကြိုးစားမှုရှိ သဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာအသင့်အတင့် ချမ်းသာသော ဝမ်းကွဲအစ်မ တော်သူတစ်ယောက်က အစစကူညီပံ့ပိုးပေးလေ၏။

“ အောင်ခိုင်ရယ် နင်အခုလိုအိမ်ငှားနဲ့နေရတာ မလွယ်လှပါဘူး၊ ငါအဆင်ပြေရင် ဒီရွှေပြည်သာမြို့သစ်မှာ ဈေးပေါပေါအိမ်လေးတစ်လုံး ငါစိုက်ဝယ်ပေးထားမယ်၊ နင် တတ်နိုင်တဲ့အခါ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ဆပ်ပေါ့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မထွေးရယ် ”

မောင်အောင်ခိုင်က ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် ဖွင့်ထားလေရာ သူ့ဝင်ငွေလေးမှာ မိသားစုအတွက် ပိုပိုလျှံလျှံရှိသော်လည်း အိမ်မြေဝယ်နိုင်သည်အထိကား မတတ်နိုင်ရှာပါလေ။

သို့ဖြင့် တင်ထွေး၏ကူညီစောင့်မမှုကြောင့် အိမ်လေး တစ်လုံးကို သင့်တင့်သောဈေးဖြင့်ရရှိပြီးနောက် စရံတစ်ဝက် ပေးချေခဲ့ကြလေ၏။

ငွေကြေးချေရမည့်ရက်တွင် ရွှေပြည်သာရှိ မောင် အောင်ခိုင်ထံသို့ မတင်ထွေး အူလျားဖားလျား ရောက်လာသည်။

“ မောင်အောင်ခိုင်ရေ မောင်အောင် ငါတို့တော့ ဒုက္ခ ရောက်ပြီ ”

“ ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ မထွေး ”

“ ဘာဖြစ်ရမလဲ နင့်ညီအောင်ကြိုင်လေ အောင်ကြိုင် လုပ်ရက်လိုက်တာ ”

“ ဘာလုပ်သွားလို့လဲ အစ်မ ”

“ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ငါ့မှာ ရှိတဲ့ငွေတွေ အကုန်ယူသွား ပြီး အခု ဘယ်ခရီးထွက်သွားလဲ မသိတော့ဘူး၊ ငါ ဘယ်လို လုပ်ရပါ့မလဲ ”

“ ဟာ ဒုက္ခပါပဲကွာ ”

ကိုယ်ကျင့် သိက္ခာ မစောင့်ထိန်းသူတစ်ဦးကြောင့် တခြားလူများမှာ ဒုက္ခရောက်ကြရရာလေသည်။

လင်လိုတုန်း နားပဲ ။ ။ အိမ်ထောင်ပြုချင်စိတ်နှင့် လှချင် ပချင်ဖြစ်နေစဉ်တွင် အလှအပ တန်ဆာဆင်ရမည့်နားက

ပဲသွားသည်ဆိုသကဲ့သို့ တစ်စုံတစ်ရာပြုလုပ်ရန် စိတ်ထက်သန် တက်ကြွနေစဉ် မိမိ၌ အကြောင်းမညီညွတ်ဖြစ်ခြင်းကို ဆိုလိုသည်။

xxxxxx

ဇာတ်ကောင်များ

အစက ကိုစိန်ပေါသည် ယခုလောက် ချမ်းသာသူ မဟုတ်ပေ။ ဥသျှစ်ပင်ရွာကလေးမှ မြေစိုက်အိမ်ကလေးဖြင့် နေကာ ပင်ပင်ပန်းပန်း ရုန်းကန်ရှာဖွေ စားသောက်ခဲ့ရသည်။

သူချမ်းသာလာရခြင်းအကြောင်းကို ရွာသူရွာသားများ က ပြောဆိုကြသည်မှာ လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ခန့်က သူတို့ရွာ အခေါ် အနောက်ဘက် (ဧရာဝတီတိုင်း၊ ထန်းတပင်၊ ဆိပ်ကြီး သို့ ရည်ညွှန်းဟန်တူသည်) မှ ကျွဲတစ်အုပ် (အကောင်လေး ဆယ်ခန့်) ကို ခိုးယူမောင်းနှင်လာခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း ချမ်းသာ

လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောဆိုကြသည်။

ရွာသားတို့ပြောစကား ဟုတ် မဟုတ်တော့ မသိ၊ ကိုစိန်ပေါတစ်ယောက် အနောက်ဘက်သို့ ခြေဦးမလှည့်တော့ သည်မှာ ကြာခဲ့ပေပြီ။

ယခုတော့ ဘဝပြောင်းသွားပြီမို့ လူလည်း အခြေမြင့် သွားသည်။ ကား ၂ စီးဝယ်၍ ရန်ကုန် - ပြည်လမ်း အဝေးပြေး လမ်းပေါ်တွင် ပြေးဆွဲနေလေသည်။

“ အကြံကောင်းရင် တစ်ချက်ပဲဗျ၊ လူဆိုတာ စီးပွား ရေးအမြင်ရှိရတယ် ”

ထိုစကားလက်ကိုင်ထား၍ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် စီးပွား ကူးသန်းရင်း အိမ်ရှိုမယားကိုမေ့ကာ အရက်သောက်၊ လောင်း ကစားလုပ်၊ မိန်းမလိုက်စားနှင့် အချိန်ကုန်နေလေသည်။

သိပ်မကြာမီ ကိုစိန်ပေါတစ်ယောက် နာမကျန်းဖြစ် လေတော့၏။ ငွေကုန်ကြေးကျခံ၍ ကုသော်လည်း သိပ်မထူး ခြားသဖြင့် ရန်ကုန်သို့တက်ကုသရာ ယခုခေတ်နောက်ဆုံးပေါ် ရောဂါဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်ရချိန်၌ သူ့ကိုယ်သူကား အောက်ဝင်အဆုံးစီရင်ရန် ကြံစည်လေ၏။ အဖော်အပေါင်း

အဆွဲကောင်း၍သာ ကားသမားဒုက္ခမရောက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ မိန်းမရယ် ငါ အလွန်ဆုံးနေရ တစ်နှစ်လို့ ဆရာဝန် က ပြောတယ်ကွာ၊ စိတ်ညစ်ပါတယ် ”

“ ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲ အစ်ကိုရယ်၊ ရခဲ့တဲ့လူ့ဘဝ မသေခင် ပျော်ပျော်နေစမ်းပါ။ ဘယ်သူမဆို သေရမှာချည်းပဲ စောသေရတာနဲ့ နောက်ကျတာပဲ ကွာတာ ”

လင်မယားနှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက်ညီပါ ပေသည်။ မသေခင် သံသရာအတွက် ကောင်းရာကောင်း ကြောင်းလုပ်ရန် စိတ်မကူး၊ ကောင်းကောင်းနေ၊ ကောင်း ကောင်းသေဖို့သာ ကြံစည်နေကြပေရာ ခြောက်လအကြာတွင် ကိုစိန်ပေါ ကွယ်လွန်လေ၏။

ရွာတွင် မျက်နှာကြီးမျိုးမှာ ထင်ထားကြသူတို့သည် သေသည့်အခါ၌ လူတို့နှာခေါင်းရှုခြင်းကို မမြင်ဟန်ဥပက္ခာပြု၍ မျက်နှာငယ်နှင့် အသုဘဖိတ်ကြားရလေသည်။

သိပ်မကြာမီ ကိုစိန်ပေါဇနီးသည်လည်း ငါးလခန့် ခွာ၍ လူမမယ်သမီးလေးကိုထားခဲ့ကာ ကိုစိန်ပေါရှိရာ မရဏ နိုင်ငံသို့ ထိုရောဂါဖြင့်ပင် လိုက်ပါသွားလေသတည်း။

လည်လွန်းသည့်ဘီး ချေးသင့် ။ ။ လည်ဖန်များလွန်းသော ဘီးသည် တစ်ကြိမ်ကြိမ်တွင် မစင်ပုံကို နင်းမိသကဲ့သို့ လည်ပတ် လွန်းသောသူသည် တစ်ချိန်ချိန်တွင် အကြောင်းမလှဖြစ်တတ် သည်ကို ဆိုလိုပါသည်။

xxxxxx

ဝါးသွေးထို ညွှန်၍စတင်

အပျိုဖော်ဝင်စ လှချင်ပချင်အရွယ် တင်တင်အေးကို တစ်ခုလပ်အဒေါ်ဖြစ်သူ မကြည်အေးက ဒေါ်ယူကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားလေသည်။

“ သမီးက အတန်းပညာလဲ လေးငါးတန်းနဲ့ပြီးဆုံးသွားခဲ့ရပြီ၊ ဒါပေမယ့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအတွက် စက်ချုပ်သင်တန်း တက်ရမယ်နော် ”

မကြည်အေးက တူမလေးကို မိမိဘဝမျိုး မဖြစ်စေချင် ပါ။ ထို့အပြင် စိတ်ဓာတ်မနိမ့်ကျစေရန် အမြဲသွန်သင်ဆုံးမတတ်သေးသည်။

“ သမီးမိဘတွေကလဲ သိပ်တောင့်တောင့်တင်းတင်း ရှိလှတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ သမီးက အထောက်အကူပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားရလိမ့်မယ် နော်သမီး ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီးရဲ့ ”

သည်လိုနေထိုင်လာခဲ့ကြရာ တစ်နေ့တွင် တင် တင်အေး

သတင်း သိုးသိုးသန်သန်ကြားလိုက်မိ၍ မကြည်အေး စိတ်ပူပန်စွာ ဆုံးမရလေသည်။

“ သမီး လုပ်ငန်းခွင်မှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ ညီစွန်းနေတယ်လို့ ကြီးကြီး ကြားတယ်၊ သမီးက ငယ်လွန်းပါသေးတယ်ကွယ်၊ ကြီးကြီးဘဝကို ကြည့်စမ်း၊ အဲဒီလို မိုက်ရူးရဲဆန်ပြီး သစ္စာမရှိတဲ့ယောက်ျားကို အရွေးမှားခဲ့လို့ တစ်ခုလပ်ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ကိုပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတာ သမီး အသိမဟုတ်လား၊ ပညာကိုသာ ကြိုးစားသင်နော် ”

“ ကြီးကြီးကလဲ သူများပြောတိုင်းယုံနေတာကို သမီး ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး ”

တင်တင်အေးက စူတူတူလုပ်၍ ပြန်ဖြေသည်။

သိပ်မကြာမီ မကြည်အေးအိမ်တွင် လက်စွပ်တစ်ကွင်း ပျောက်သွားသည်။ ထိုနေ့က တင်တင်အေး အိမ်ပြန်မရောက်၊ လုပ်ငန်းခွင်ရှိရာ လိုက်တော့လည်း သတင်းအစအန မရနောက်မှ လင်နောက်လိုက်ပြေးသွားကြောင်း သိရသဖြင့် မကြည်အေးမှာ မျက်ရည်စက်လက် ရင်တွဲပက်လက် ဖြစ်ရလေတော့သည်။

ဝါးဆွေးကို ချွန်၍ မထက် ။ ။ ဆွေးနေသော ဝါးကို ထက်အောင်ချွန်၍ မရသကဲ့သို့ ပင်ကိုယ်အရည်အချင်း စိတ်ဓာတ်ညံ့ဖျင်းသူကို အရည်အသွေးတက်လာအောင် ပြုပြင်၍ မရဟု ဆိုလိုသည်။

xxxxxx

သူ့ချေးယူ၍ ဝတ်စွေး

“ ကျွန်တော့်လုပ်ခကြိုတင်ငွေကို လုပ်ပေးပါဦး ကို ကျော်တင်စိုးရာ၊ ဒီလကုန်ရင် ကျွန်တော် အိမ်ပြောင်းရမှာ ဆိုတော့ အိမ်ငှားဖို့အတွက်လဲ ယောက်ထပ်တင်ရဦးမယ် ”

စာရေးဆရာ ကိုနေတောင်းစကားကြောင့် ထုတ်ဝေ သူ ကိုကျော်တင်စိုး စိတ်ညစ်သွားသည်။

“ နေတောင်းရာ မင်းလဲ ငါ့အခြေအနေကို သိပါတယ်၊ လကုန်ဘို့ရက်က လိုပါသေးတယ် မဟုတ်လား၊ လကုန်ရင်တော့ ငါလုပ်ပေးမယ်ကွာ၊ အဲဒီကျရင် ငါဖြန့်ထားတဲ့ စာအုပ်တွေ ငွေပေါ်ပြီကွ ”

“ သေချာရဲ့လား ကိုကျော်တင်စိုးရာ ”

“ သေချာပါတယ်ကွာ၊ အဲဒီအချိန် ငါ့ငွေမပေါ်သေးရင် တစ်ခြားလမ်းနဲ့ ငွေဆွဲပြီး မင်းကိုအဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေး မယ်၊ ကဲ ကျေနပ်တော့နော် နေတောင်း ”

စာရေးဆရာ ကိုနေတောင်း ခေါင်းညိတ်အဖြေ ပေးရင်း

ရှေ့ရေးအစီအစဉ်ကို အကွတ်ချနေမိသည်။ သို့ဖြင့် လကုန်ရက် ရောက်ခဲ့လေပြီ။ အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများ ထုတ်ပိုး ရင်း ကိုနေတောင်း စိတ်ဂဏှာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။ မိမိပြောင်းရွှေ့ရမည့်အိမ်ကို စတော်ငွေ အပြည့်ဖြင့် တင်ရမည်။ သို့အတွက် ထုတ်ဝေသူ ကိုကျော်တင်စိုးနှင့် တွေ့ရန် ၃၂ လမ်း စာအုပ်တန်း ကို ထွက်လာခဲ့သည်။

“ ကိုကျော်တင်စိုး မတွေ့မိပါဘူးဗျာ၊ ကိုမုတ်ဆိတ် တို့ သွားမေးကြည့်ပါလား ”

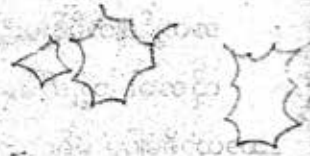
သို့ဖြင့် ကိုနေတောင်းတစ်ယောက် ကိုမုတ်ဆိတ်ထံ ရောက်ခဲ့ရပြန်သည်။

“ ကိုကျော်တင်စိုးလား မန္တလေးတက်သွားတယ်ကွ၊ စာအုပ်စာရင်းတွေ သွားရှင်းမယ်ပြောတယ်၊ တစ်ရက်နှစ်ရက် တော့ ကြာမယ်ကွ ”

ကိုနေတောင်း စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ မိမိအခက် အခဲ အိမ်စတော်အတွက် ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမည်လဲဟု စဉ်းစားရင်း ခေါင်းကိုတပြင်းပြင်း ကုတ်လိုက်မိလေသတည်း။

သူ့ချေးယုံ၍ ဝက်မွေး ။ ။ တပါးသူထံမှ မသေချာသော

မစမှုကို မြော်လင့်၍ လုပ်ကိုင်ခြင်းသည် သေချာမှုမရှိသော ကြောင့် ဒုက္ခနှင့်ရင်ဆိုင်ရတတ်သည်ဟု ဆိုလိုသည်။ ထိုသို့ မျှော်လင့်လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် မိမိသာစိတ်ဆင်းရဲရမည်ဟူသော သဘောပင်ဖြစ်သည်။

xxxxxx

သုံးတမ်းစိုးထူး အစုအဝေး

ကိုပေါ်ဆန်းသည် တစ်ချိန်က နာမည်ကျော် ဇာတ်သဘင် အဖွဲ့ကြီးတစ်ခုတွင် လူရွှင်တော်အဖြစ် ကပြအသုံးတော် ခံခဲ့ရာ လွန်စွာအောင်မြင်မှု ရခဲ့လေသည်။

နာမည်ရ လူရွှင်တော်ဖြစ်၍လည်း ရောက်လေရာ ဒေသတွင် ချစ်သူခင်သူပေါများလှ၍ သူ့ဘဝသည် မျှော်ရွှင်စရာ အကောင်းဆုံး အချိန်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ပုသိမ်မှအမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ ပြီးနောက်

သားသမီးသုံးယောက် ထွန်းကားခဲ့ချိန်တွင် ကိုပေါ်ဆန်း ပွဲဖောက်လာသည်။

“အပျော်ကြား၍ သောက်သောက်စားစား ဖြစ် လာသည်။ အကျင့်ပျက်မိန်းမတို့နှင့် ပွေပွေရွပ်ရွပ်ဖြစ်လာသည်။

ထိုအခါ သူ့အိမ်ထောင်ရေးသည်လည်း ယခင်ကလို သာယာစိုပြေမှု မရှိတော့ချေ။

“ဒီမှာကိုပေါ်ဆန်း၊ ရှင်ဒီအတိုင်းသာ ဆက်မိုက်နေမယ် ဆိုရင် ကျုပ်ဇာတိ ကျုပ်ပြန်တော့မယ်၊ တော့အမိုက်ဇာတ်ကို မဆက်တော့ပါဘူးဆိုမှ ကျုပ်ကိုလာခေါ် ”

“ဇနီးဖြစ်သူက ကလေးတွေလက်ဆွဲဆင်းသွားသည့်တိုင် ကိုပေါ်ဆန်း ဘာမှ မပြောနိုင်ခဲ့၊ ညို့ဖြင့် ဘဝကို ရေစုန်မော့ခဲ့ လေသည်။

ဇာတ်သဘင်လောက တစ်ခေတ်မှေးမှိန် ချိန်တွင် ကိုပေါ်ဆန်းမှာ နားခိုရာမရှိလေတော့၊ တစ်ချိန်ကငွေသည် လည်း စုစုဆောင်းဆောင်းမရှိခဲ့သဖြင့် အခက်ပွေရချေပြီ။ နောက်ဆုံးမှာတော့ မိဘများရှိရာ ရန်ကုန်မြောက်ဥက္ကလာသို့ ပြန်လည်မှီကပ်နေထိုင်ခဲ့ရင်း မိသားစု ပြန်လည်ပေါင်းစည်းရေး

အတွက် ကြိုးစားရလေသည်။

“ပေါ်ဆန်းရယ်၊ နင်က မိသားစုကို ပြန်ခေါ်မှာတော့ ဟုတ် ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် နင့်မှာ ဘာစီးပွားရေးရှိလို့လဲ၊ နင် ဘာလုပ်ကျွေး မှာလဲ ”

“အမေကလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်မှ စီးပွားရေးမလုပ်တတ်တဲ့ဟာ၊ ကျွန်တော့်အသိတွေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ရမှာပေါ့ ”

ထို့နောက် လက်သမားလိုက်လုပ်သည်။ အပင်ပန်း အဆင်းရဲမခံနိုင်၊ သင်၍မတတ်နိုင်၊ ဝင်ငွေကသိပ်မရ၊ စိတ်ညစ် သွားပြန်၏။

တဖန် ကော်စက်ဆွဲပြန်သည်၊ လက်ကြိတ်မိကာ ဒဏ်ရာ ရပြီးနောက် ထိုအလုပ်ကို စွန့်ပြန်၏။ နောက်ဆုံးတွင် မိဘအိမ် လေးကို ပေါင်နှံ၍ စက်ဘီးတစ်စီးဝယ်၊ ကက်ဆက်နှင့်ဆောင်း ဘောက် တပ်ဆင်ကာ ထိရောင်းသည့်အလုပ်ကိုလုပ်ပြန်ရာ လုပ်ငန်းမကျွမ်းကျင်သဖြင့် အရင်းအနှီးပြုတ်၍ မိဘအိမ်ပါ အပြတ်ရောင်းလိုက်ရလေသတည်း။

သုံးထမ်းပိုးကျမှ အရွယ်သင်။ ။နွားကို ထွန်ထမ်းပိုး၊ ညည်းထမ်းပိုး၊ ဆုံထမ်းပိုးမှုဖြင့် အဆင့်ဆင့်ကြာရှည်စွာ ခိုင်းစေပြီးမှ လှည်းယဉ်တွင်ကရန် ကြွကြွရွရွဖြစ်အောင် သင်သကဲ့သို့ အရွယ် ကောင်းချိန်တွင် သင်ကြားတတ်မြောက်ပြီးဖြစ်ရမည့် အသက် မွေး ဝမ်းကြောင်းအတတ်များကို အရွယ်လွန်အချိန်နှောင်းမှ သင်ကြားသည်ကိုဆိုလိုသည်။

(ခွေးကြီးမှလက်ပေးသင် - အတူတူ)

xxxxx

တင်းစားကြုတ် အထိတ်ထောင်ပေါက်

ကိုဝင်းဗိုက မန္တလေးတွင် မွေးဖွားသော မန္တလေးသား ဖြစ်သည်။ ဖခင်ဦးမြမောင်မှာ မြင်းခြံမြို့နယ် ဆီမီးခုံမြို့သား ဖြစ်ပြီး ဧရာဝတီမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်ပြုလုပ် ရင်း တံတားဦးမြို့နယ် ပုဏ္ဏားခြံရွာမှ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ကျင်နှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုဝင်းဗိုလ်တို့ လူလားမြောက်၍ အိမ်ယာအသီးသီး ထူထောင်ပြီးသည့်နောက် မိခင်ဖခင်တို့ ကွယ်လွန်ခဲ့ကြသည်။

“ ထွန်းသိမ်းရေ၊ တို့အမျိုးအဆွေတွေထဲမှာ ငွေကြေး ချမ်းသာသူတွေ ရှိကြပေမယ့် ပညာတတ်သူ၊ ဘွဲ့ရသူ နည်းလှ တယ်ကွ၊ တို့သားသမီးတွေကျရင် ပညာတတ်တွေဖြစ်အောင် ပန်ပိုးပေးရမယ်ကွ ”

ကိုဝင်းဗိုလ်က အစ်ကိုဖြစ်သူကို ထိုသို့ပြောလာသည်။

ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါမှ တို့အမျိုးအနွယ်တွေ ဆင့်ပွား မြင့်မားလာမှာပေါ့ကွာ၊ မင်းသားသမီးတွေက လူတော်လေးတွေ

ပါကွာ ၊ ဉာဏ်လည်း ကောင်းကြပါတယ်၊ ရည်ရွယ်သလို ဖြစ်လာ ကြမှာပါ။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကိုဝင်းဗိုလ် ရည်ရွယ်မျှော်မှန်းခဲ့သည့် အတိုင်းပင် သားဖြစ်သူ ဘိုဘိုဇော်မှာ ဆယ်တန်းတွင် လေး ဘာသာ ဂုဏ်ထူးဖြင့် ဆရာဝန်လိုင်း ဝင်သွားသလို သားလတ် ဖြစ်သူ ဘိုဘိုအောင်မှာလည်း ဆယ်တန်းတွင် သုံးဘာသာ ဂုဏ် ထူးထွက်ကာ စစ်တက္ကသိုလ် တက်ခွင့်ရသွားလေသည်။

ဟင်းစားကြက်မှအတတ်ကောင်းပေါက် ။ ။ ဟင်းစားကြက်မှ အတတ်ကောင်းပေါက်၍ ခွပ်ကြက်ဖြစ်ထွန်းလာသည်ဆိုသကဲ့ သို့ မမျှော်လင့်သော အသိုင်းအဝိုင်းမှ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ ထူးချွန် ပြောင်မြောက် ဖြစ်ထွန်းလာသည်ကို ဆိုလိုသည်။

(ဟင်းစားကြက် ကြက်ကောင်းထွန်း = အတူတူ)

xxxxx

ဘဝူးထက် အစဉ်ရရှိသို့

“ သမီးပပရေ ၊ ဆယ်တန်းလဲအောင်ပြီ၊ ဒေးတက်ဖို့ကလဲ အဖေတို့မှာ အခြေအနေပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ အောင်မှတ် ကြည့်ပြီး အဝေးသင်တက္ကသိုလ်ပဲ ဆက်တက်ပါသမီးရယ်၊ ဒီကြားထဲမှာ အလုပ်လေးဘာလေး တစ်ခုခုရှာလုပ်ပေါ့၊ သမီး ကရောဘာလုပ်မယ်စိတ်ကူးထားလဲ”

“ဒီမှာ ကိုမြင့်သူ၊ ကျွန်မတော့သမီးကို အထည်ချုပ်စက်ရုံ တစ်ခုခုမှာ လုပ်ခိုင်းရင်ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားထားတယ်၊ လခကလဲ သိပ်မဆိုးလှဘူး”

“အမလေး၊ မလုပ်ပါနဲ့ အမေရယ်၊ အထည်ချုပ်ကသိပ်ပင် ပန်းတာ၊ မနားတမ်းလုပ်ရတယ်တဲ့၊ နောက်ပြီး ပိတ်ရက်ဆိုလဲ အချိန်ပိုလုပ်ရတာ နားရက်တောင်သိပ်မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ လူမှု ကိစ္စသာရေးနာရေးရှိလို့ ရက်ပျက်ရင်လဲ လခအဖြတ်ခံရနဲ့”

“ဟဲ့၊ နင်အကြားနဲ့ လျှော်ပြောမနေနဲ့”

“အကြားနဲ့ မဟုတ်ဘူး အမေရေ ခေါင်းရင်းအိမ်က မလာတို့

ကိုမေးကြည့်ပါလား၊ သူတို့အသိဆုံးလေ၊ ညကျရင်လဲ ကိုးနာရီ ဆယ်နာရီလောက်မှ မြန်ရပြီး၊ ဖယ်ရီကားပေါ်မှာလဲ ယောက်ျား မိန်းမကြပ်ညှပ်လို့တဲ့”

“ကဲပါကွယ်၊ သမီးကလဲ အကောင်းမြင်နဲ့ မြင်စမ်းပါ၊ ကဲ ဒါဆိုစည်ပင်ဝန်ထမ်းလျှောက်မလား၊ ဖေဖေဆက်တွယ်ပေး မယ်လေ”

“ဟင်၊ အဲဒီဌာနကြီးမှာလဲ မလုပ်ချင်ပါဘူး”

“ဪ၊ သမီးရယ်၊ သူများတိုင်းပြည်သွားပြီး ထမင်းစားကျွန် ခံငွေရှာအလုပ်ထက် ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှာရှိတဲ့အလုပ်က ပိုမွန်မြတ် ပါတယ်ကွယ်”

“သမီးက ဟိုထမိစကတ်လှလှလေးနဲ့ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း--”

“ဟဲ့၊ အဲဒါလဲ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး ဟဲ့၊ နင်တို့ပုံစံဆို ပစ္စည်းရောင်းအဆင့်ပဲရမယ်၊ ဒါဆိုဘာထူးလဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အရောင်းအဝယ်လုပ်တာမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိသေး၊ တော် ကြာ ငါ့သမီးလေးအကျင့်ပျက်သူဌေးဆိုးနဲ့ တွေ့ပြီး အငယ် အနှောင်း ဖြစ်သွားရင်ဒုက္ခ”

“ဟာ၊ ဒီမိန်းမ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ တော်စမ်း

ကွာ”

ပပလည်း မိမိအိမ်၌တည်ထောင်ပေးထားသော စာပေ အငှားဆိုင်လေးကိုသော်လည်းကောင်း၊ ရပ်ကွက်ထဲမှ ကလေး သူငယ်များကို စာပြစာသင်ပေးခြင်းလုပ်ငန်းကိုသော်လည်း ကောင်း ဥပေက္ခာပြုလျက် ဆန်ကုန်မြေလေးအလုပ်ရွေးဘဝဖြင့် အချိန်ကုန်နေလေသတည်း။

အများတက် အမှည့်ရနီးနီး။ ။ လက်လှမ်းမီသည့် အသီး ကိုမဆွတ်ဘဲ အသီးမှည့်ရနီးနီးဖြင့် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားတိုင်အောင် တက်သကဲ့သို့ လက်ငင်းရနိုင်သည်ကို လက်လွတ်၍ ထို့ထက် သာသည့်ကို ရနီးနီးဖြင့် စံရွေးနေသည်ကို ဆိုလိုသည်။

xxxxx

ကိုးကားသော ကျမ်းစာအုပ်များ

- ၁။ မြန်မာစကားပုံ (၁၉၉၁)
မြန်မာစာအဖွဲ့ဦးစီးဌာန။
- ၂။ လက်ရွေးစင် မြန်မာစကားပုံပေါင်းချုပ်
အသုံးနှင့် အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုချက်များ
(၁၉၈၆) အောင်မြတ်သိန်း
- ၃။ ပိဋကတ် စိတ်တန်ခိုးနှင့် အကြားအမြင်
(၁၉၉၉) ရှင်ရာဟုလာ
- ၄။ မြန်မာစကားပုံ အဓိပ္ပါယ်များ
(၁၉၉၁)
တက္ကသိုလ်တင်အေး
- ၅။ စကားပုံတစ်ရာ ပုံတစ်ရာ
(၁၉၈၉)
မန္တလေးဦးဝင်းလှိုင်

စာရေးသူ၏ ဝန်ခံချက်

ဤ “မြန်မာ့စကားပုံပမာ ကြုံဆုံလာ တူရာပုံရိပ်များ”
အမည်ရှိ စာမူသည် စာရေးသူ၏ကိုယ်တွေ့ အတွေ့အကြုံများ၊
အတွေးအမြင်များကို ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်ပြီး မည်သည့်စာစောင်
မဂ္ဂဇင်းကိုမျှပေးပို့ထားခြင်း၊ ဖော်ပြထားခြင်းမရှိသေးဘဲ ပင်ကိုယ်
ရေးစာမူတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံအပ်ပါသည်။

(နွေဇော်အောင်)

ဦးထွန်းအောင်၊ ၁၂/မဂဒ (နိုင်) ၀၀၃၄၀
စာပေအဖွဲ့ဝင်အမှတ် - ၂၈၅၃
လိပ်စာ - အမှတ် ၇၇၃၊ ဧရာ ၁၇-လမ်း၊
ည/ ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဥက္ကလာ၊ ရန်ကုန်။